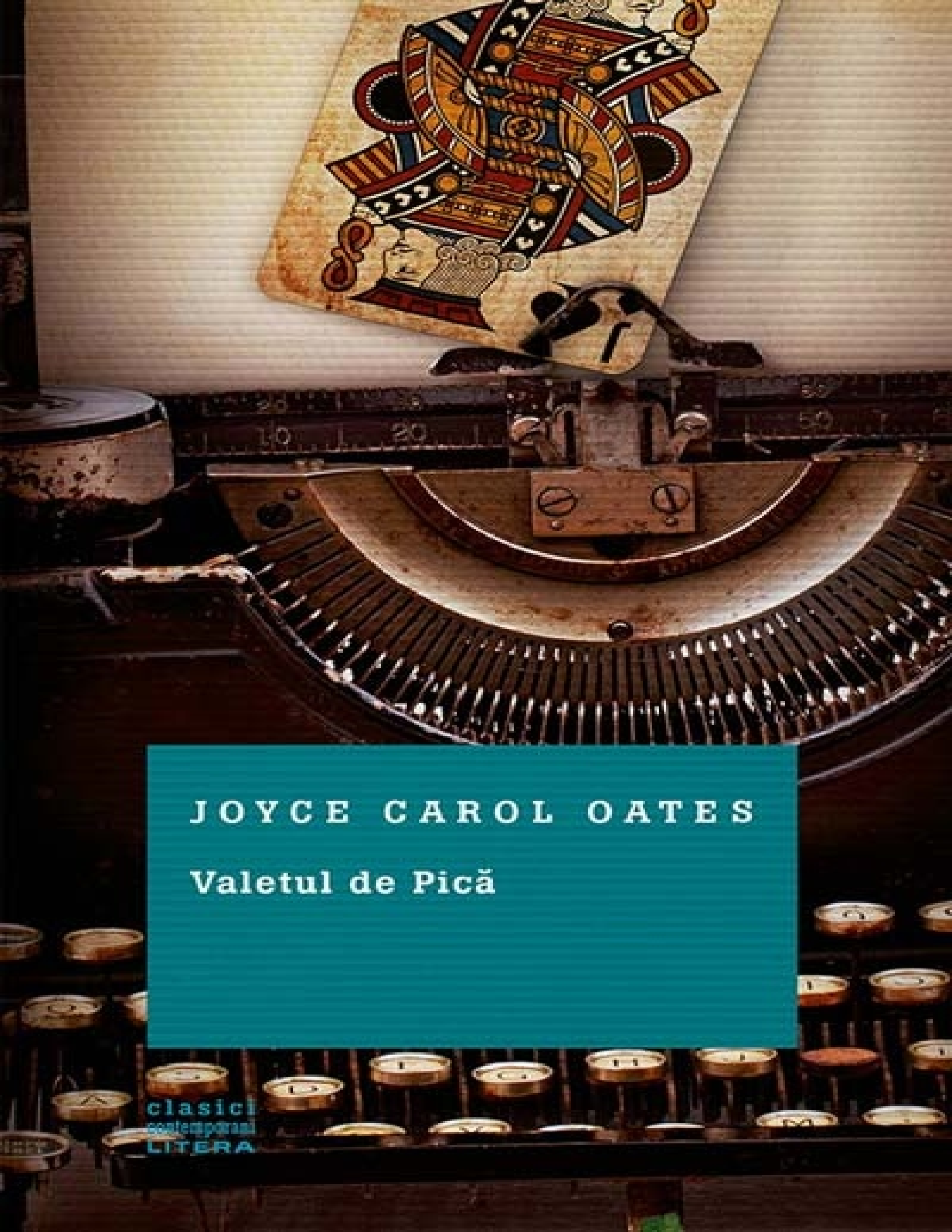

JOYCE CAROL OATES

Valetul de Pică

clasici contemporani LITERA

Joyce Carol Oates

Valetul de Pică

Traducere din limba engleză și note
Adriana Bădescu

Editura LITERA
2016

clasici
contemporani
LITERA

Jack of Spades
Joyce Carol Oates

Copyright © 2015 The Ontario Review, Inc.
Ediție publicată pentru prima dată in Statele Unite in 2015
de Mysterious Press, un imprint al Grove Atlantic, Inc.

Editura Litera
O.P. 53; C.P. 212, sector 4, București, România
tel.: 021 319 63 93; 0752 101 777
e-mail: comenzi@litera.ro

Ne puteți vizita pe
www.litera.ro

Valetul de Pică
Joyce Carol Oates

Copyright © 2016 Grup Media Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii
Redactor: Ovidiu Șerban
Copertă: Flori Zahiu
Tehnoredactare și prepress: Ofelia Coșman

Seria de ficțiune a Editurii Litera este coordonată
de Cristina Vidrașcu Sturza

ISBN ePUB: 978-606-33-0788-1
ISBN PDF: 978-606-33-0789-8
ISBN Print: 978-606-33-0579-5

Lectura digitală protejează mediul

Versiune digitală realizată de elefant.ro

Joyce Carol Oates s-a născut în 1938 în Lockport, New York și este una dintre cele mai importante scriitoare americane contemporane. A absolvit Syracuse University în 1960 și masteratul anul următor la University of Wisconsin, începându-și cariera de profesor la University of Detroit și continuând-o, din 1970, la University of Windsor, în Canada, și la Princeton University. Joyce Carol Oates a scris romane, povestiri, eseistică, dramaturgie, memorii și poezie. Prima sa carte a fost un volum de povestiri, *By the North Gate* (1963), urmat de romanul ei de debut, *With Shuddering Fall* (1964). Alte romane importante ale lui Joyce Carol Oates sunt *Grădina plăcerilor lumești* (*A Garden of Earthly Delights*, 1966), *Oameni de preț* (*Expensive People*, 1968), *them* (1969), distins cu National Book Award, *Because It Is Bitter and Because It Is My Heart* (1990), *Apa neagră* (*Black Water*, 1992), *Foxfire* (1993), *What I Lived For* (1994), *We Were the Mulvaneys* (1996), *Blonde* (2000), *Bestii* (*Beasts*, 2001), *Violul. O poveste de dragoste* (*Rape*, 2003), *The Falls* (2004) și *Fiica groparului* (*The Gravedigger's Daughter*, 2007), ultimele două fiind bestselleruri *New York Times*. Joyce Carol Oates a primit sau a fost nominalizată la cele mai importante premii literare internaționale: National Book Award, Pulitzer Prize, PEN/Faulkner Award, James Tait Black Memorial Prize, International IMPAC Dublin Literary Award, Prix Femina Étranger. Din 1978 este membră a Academiei Americane de Arte și Litere.

Pentru Otto Penzler

„Stăm pe marginea unei prăpastii. Ne uităm în abis – ni se face rău și amețim. Primul impuls este să ne dăm înapoi din fața primejdiei. Inexplicabil stăm pe loc.“

Edgar Allan Poe, *Demonul perversității*[1]

---

[1] Traducere de Liviu Cotrău, în E.A. Poe, *Misterul lui Marie Rôget. Schițe, nuvele, povestiri*, Polirom, Iași, 2008

PARTEA I

CAPITOLUL 1

SECUREA

Din senin, securea. Cumva, era acolo o secure, care s-a ridicat și s-a prăvălit într-un arc larg, țintind spre capul meu în chiar clipa în care încercam să mă ridic și mi-am pierdut echilibrul, disperat să scap, când picioarele mi-au cedat și de undeva a răsunat o voce răgușită, imploratoare – „Nu! Te rog, nu! Nu!“ – (să fi fost oare propria-mi voce sugrumată, de nerecunoscut?) – în clipa în care lama de oțel s-a înfipt în întunericul frânt de lângă capul meu, ratându-l cu numai câțiva milimetri; iar eu m-am prăbușit pe podea, pe podeaua dură și inflexibilă de sub covorul oriental ros. M-am forțat să mă ridic, bâjbâind după secure, disperat să înșfac securea, mâinile zbătându-mi-se cu orbirea disperării, iar vocea (a mea? a atacatoarei mele?) răsunând ascuțită, aproape animalică – „Nu! Nuuu!“ –, zărind pentru o frântură de clipă degetele butucănoase ale atacatoarei și brațele palide, cu mușchii ca frânghiile răsucite sub mânecile firave ale veșmântului de noapte, cu un urlet icnit, de triumf și de furie amestecate; și din nou acea teribilă înălțare a securii, lucirea ternă a lamei și prăvălirea Morții, de neoprit odată pornită, înfigându-se iremediabil în țeasta umană la fel de ușor de crăpat ca un pepene apărat doar de coaja groasă, și lăsând la vedere pasta cenușie a creierului scăldată în șuvoiul gâlgâitor al sângelui

arterial.

Și vocea continuând să strige, siderată, *Nu nu nu nu nu!*

CAPITOLUL 2

„JACK OF SPADES“[2]

Începuse nevinovat, cu cinci luni, două săptămâni și șase zile în urmă. Nu exista nici un motiv pentru a suspecta o implicare a lui „Jack of Spades“.

Fiindcă nimeni aici, în Harbourton, nu știa despre „Jack of Spades“ – așa cum nu știe nimeni nici azi. Nici una dintre persoanele apropiate de Andrew J. Rush – părinții mei, soția, copiii, vecinii, vechii mei prieteni din liceu. Aici, în această comunitate rurală din New Jersey în care m-am născut acum cincizeci și trei de ani și am trăit mai bine de șaptesprezece ani împreună cu iubita mea soție, Irina, oamenii mă știu ca „Andrew J. Rush“ și sunt cel mai cunoscut dintre localnici, autor de cărți foarte bine vândute – romane cu suspans, mister și un dram de macabru. (Un dram deloc excesiv, deloc imoral sau deranjant. Niciodată obscen și nici măcar sexist. Femeile sunt tratate cu delicatețe în romanele mele, lăsând la o parte câteva tușe *noir* obligatorii. Cadavrele aparțin în general unor adulți albi, de sex masculin.) Odată cu cel de-al treilea bestseller al meu, în anii ’90, a început să se scrie despre mine în presă: *Andrew J. Rush este un Stephen King al gentlemenilor*.

Sigur că am fost flatat. Încasările romanelor mele, deși de ordinul milioanelor după un sfert de secol de eforturi, încă se scriu cu două cifre la milioane, și nu cu trei, ca la cele ale lui

Stephen King. Și cu toate că au fost traduse în treizeci de limbi – surprinzător pentru mine, dat fiind că eu nu vorbesc decât una –, sunt sigur că romanele lui Stephen King au fost traduse în mai multe, și cu profituri mai mari. În plus, numai trei dintre cărțile mele au fost transpuse pe peliculă (și rapid uitate) și doar două au devenit scenariu de serial TV (difuzate pe canale de cablu cu audiență moderată) – spre deosebire de cărțile lui King, adaptate pentru ecran de prea multe ori ca să le mai poți ține socoteala.

Deci în privința banilor, nu există loc de comparații între Andrew J. Rush și Stephen King. Dar când câștigi, după impozitare, peste treizeci de milioane de dolari, pur și simplu încetezi să te mai gândești la *bani*, așa cum – poate – un ucigaș în serie renunță să mai calculeze câți oameni a ucis odată ce a trecut de câteva zeci de victime.

(Să mă scuzați! Cred că asta a fost o remarcă grosolană care, sunt sigur, ar determina-o pe draga mea Irina să-mi ardă un șut în gleznă, ca mustrare, așa cum face uneori când vorbesc necorespunzător în public. *N-am vrut deloc să fiu grosolan*, ci doar „mucalit“, în felul meu stângaci.)

Deși comparația cu Stephen King m-a flatat, nu i-am permis editorului meu să folosească afirmația aceea pe supracoperta următorului meu roman fără a-i cere mai întâi permisiunea lui King; admirația mea pentru Stephen – și, da, invidia pe care mi-o stârnește – nu m-a făcut să ignor riscul ca o asemenea afirmație să fie deranjantă pentru el și totodată să lase impresia că trag spuza pe turta mea. Numai că lui Stephen King nu a părut să-i pese câtuși de puțin. Se spune că s-a mărginit doar să râdă – *La urma urmei, cine vrea să fie un Stephen King al gentlemenilor?*

(Să fi fost asta o întrebare condescendentă din partea unei legende a literaturii, ca alungarea unei musculițe deranjante,

sau doar o replică bonomă a unui confrate scriitor? Cum Andrew J. Rush este el însuși un tip bonom, voi alege să cred ultima variantă.)

În chip de mulțumesc, i-am trimis lui Stephen King câteva exemplare broșate, cu autograf, ale celor mai cunoscute romane ale mele, pe adresa lui de acasă, din Bangor, Maine. Pe pagina de titlu a celui mai recent am trecut următoarea vorbă de duh:

> Nu un hărțuitor, Steve...
> Doar un confrate în ale scrisului!
> Cu multă admirație,
>
> ANDREW J. RUSH
>
> „Andy“
> Mill Brook House
> Harbourton, New Jersey

Firește că nu așteptam un răspuns de la o persoană atât de ocupată, și nici nu am primit vreunul.

Paralelele dintre Stephen King și Andrew J. Rush! Deși nu am nici un dubiu că sunt doar o coincidență.

La fel ca Stephen King, despre care se spune că ar fi sugerat la un moment dat că extraordinara sa carieră ar putea fi rezultatul unui fel de accident, și eu nutresc uneori îndoieli cu privire la talentul meu de scriitor; m-am simțit vinovat fiindcă persoane mai talentate decât mine au avut mai puțin noroc și ar putea avea motive întemeiate să mă deteste. Cu privire la dăruirea mea, la zelul și la disponibilitatea pentru a scrie am însă mai puține dubii, fiindcă adevărul e că *îmi place să scriu* și, când nu pot să lucrez la biroul meu cel puțin zece ore pe zi, nu reușesc să-mi găsesc locul. Dar uneori când mă trezesc în noapte speriat, pentru câteva clipe neștiind unde mă aflu sau

cine doarme lângă mine, mi se pare greu de crezut până și faptul că sunt un scriitor publicat – ca să nu mai zic că sunt autorul admirat și bine situat material al unui număr de douăzeci și opt de romane polițiste.

Toate aceste romane publicate sub numele meu oficial, cunoscut tuturor: *Andrew J. Rush*.

Și mai există o asemănare curioasă între mine și Stephen King: așa cum el a cochetat, cu câțiva ani în urmă, cu un alter ego fictiv pe nume *Richard Bachman*, și eu am început să testez ideea unui alter ego la sfârșitul anilor ’90, când cariera mea literară ca *Andrew J. Rush* se stabilizase și nu-mi mai solicita energia într-o măsură la fel de mare ca la debutul ei. Și astfel s-a născut *Jack of Spades*, din nerăbdarea stârnită în mine de succesul lui *Andrew J. Rush*.

Inițial mi-am spus că voi scrie unul sau poate două romane sub semnătura mai grotescului, mai visceralului și mai terifiantului „Jack of Spades“, dar ideile pentru al treilea, al patrulea și în cele din urmă pentru al cincilea roman sub pseudonim au continuat să-mi vină în minte, deseori în miez de noapte. Mă trezesc descoperind să scrâșnesc din dinți – sau mai degrabă că dinții mei scrâșnesc cu de la ei putere – și la scurt timp după aceea ideea pentru un nou roman „Jack of Spades“ îmi apare în minte, cam la fel cu modul în care un mesaj sau un simbol ți se ivește pe ecranul computerului, ca de nicăieri.

Așa cum Andrew J. Rush are un agent literar în Manhattan, un editor și un redactor în Manhattan și un impresar la Hollywood cu care colaborează de multă vreme, și „Jack of Spades“ are un agent literar (mai puțin distins) în Manhattan, un editor și un redactor (mai puțin distinși) în Manhattan și un impresar (complet necunoscut) la Hollywood, cu care colaborează de puțin timp; dar în timp ce Andy Rush le este cunoscut partenerilor săi literari, prietenilor și vecinilor din

Harbourton, New Jersey, nimeni nu l-a întâlnit vreodată pe „Jack of Spades“, care își trimite electronic thrillerele *noir* și ale cărui contracte sunt negociate într-un mod la fel de impersonal. Fotografiile de pe copertă ale lui Andrew J. Rush înfățișează un bărbat cu un zâmbet afabil, cute în colțul ochilor și început de chelie pe frunte, în fața unor rafturi pline-ochi cu cărți – un bărbat care seamănă mai degrabă cu un profesor de liceu decât cu un autor de romane polițiste de succes; poze ale lui „Jack of Spades“ nu par să existe și, acolo unde te-ai aștepta să vezi fotografia autorului, pe ultima copertă a cărților lui, nu e decât un loc gol (și negru).

Nici pe internet nu sunt poze ale lui „Jack of Spades“ – doar reproduceri ale copertelor unora dintre cărțile lui (vulgare și țipătoare), câteva recenzii și sumare speculații biografice care îmi stârnesc râsul fiindcă sunt atât de naive și de convingătoare:

Se spune că „Jack of Spades“ este pseudonimul unui fost condamnat care și-a început cariera de scriitor pe când se afla încă într-o închisoare de maximă siguranță din New Jersey, sub acuzația de omucidere. Se spune de asemenea că în prezent este eliberat condiționat și că lucrează la un nou roman.

Pe un ton la fel de convingător, „Jack of Spades“ a fost identificat și ca *psihiatru, criminalist, profesor de medicină legală, detectiv (retras din activitate) și patolog (pensionat),* locuind în Montana, în Maine, undeva în New York, în California sau în New Jersey. Tot atât de iresponsabil, „Jack of Spades“ a fost considerat deopotrivă *infractor recidivist, posibil ucigaș în serie care a comis nenumărate crime încă din copilărie fără a fi prins vreodată și nici măcar identificat. Invariabil însă, adevăratul său nume și adresa lui sunt „necunoscute“.*

Nimeni nu vrea să creadă că „Jack of Spades“ e *doar un pseudonim* – numele de scenă al unui celebru romancier care

nu e nicidecum un criminal, ci un familist responsabil și un cetățean conștiincios. Fiindcă asta nu e ceva romantic!

Păstrarea unui secret atât de complicat s-a dovedit din ce în ce mai dificilă, mai ales acum, în această epocă hipervigilentă a spionajului electronic, dar pe parcursul celor patru romane scrise de „Jack of Spades“ și în cursul negocierilor pentru al cincilea am reușit să mențin o anume distanță între Andrew J. Rush și „Jack of Spades“.

Altfel spus, partenerii mei oficiali nu știu nimic despre eul meu *noir*. Și ce dezamăgiți ar fi să afle că Andrew – „Andy“ – Rush, tocmai el, are o identitate literară secretă, fără știrea lor! E ca și când o femeie ar descoperi deodată că soțul o înșală de ani buni, fără să fi dat niciodată, nici cel mai vag semn că are o cât de mică nemulțumire în căsnicie.

O, Andrew, cum ai putut? E ceva atât, atât de șocant...!

În orele mici ale nopții, când mă trezesc din somn cu o tresărire, lângă Irina care are deplină încredere în mine, cuvinte ca acestea îmi fac inima să se strângă de vinovăție:

... și romanele lui „Jack of Spades“... atât de șocante, atât de depravate...

Da, trebuie să recunosc: dacă n-aș fi fost eu însumi cel care le-a scris, romanele *noir* ale lui Jack of Spades mi-ar fi stârnit repulsie.

Desigur, identitatea mea/a noastră nu a fost (încă) dezvăluită. Și sunt hotărât să nici nu fie.

A fost o fantezie a mea ca Jack of Spades să ucidă pentru a-și păstra identitatea – deși, firește, lui Andrew J. Rush nu i-ar trece nicicând prin minte să rănească pe cineva. (Poate că, totuși, această afirmație nu este sută la sută corectă: am visat și eu, probabil, să „fac rău“ unor persoane care merită pedepsite. Dar niciodată, în viața de zi cu zi, n-aș accepta *o altă pedeapsă decât cele aplicate de sistemul de justiție*, iar când sunt intervievat

declar că, din cauza neajunsurilor sistemului juridic american, în care rasismul e la cote înalte, nu cred în pedeapsa capitală.) Dintre noi doi, Jack of Spades este cel care are o părere mai bună despre sine ca scriitor – sau ca „vizionar“: Andrew J. Rush nutrește mai modesta speranță de a fi admirat ca un foarte bun scriitor de romane polițiste antrenante. Da, Andrew J. Rush a câștigat un premiu Edgar cu niște ani în urmă pentru cel mai bun roman polițist de debut și a fost nominalizat la alte premii, în vreme ce Jack of Spades n-a fost remarcat – deocamdată – pentru nimic.

Ei, poate că nici acest lucru nu este sută la sută adevărat. Pe site-urile cu „Cele mai bune romane *noir*“ sau „Cele mai negre *noir*“ apar deseori titluri semnate de Jack of Spades, și se poate spune că omul are un public *underground* dedicat și devotat de câteva mii de persoane, la o estimare modestă.

Nu știu totuși de ce mă îngrijorează atât de tare posibilitatea ca secretul meu să iasă la iveală; doar nu sunt un criminal de drept comun! Datoriile mele către Fisc pentru banii aduși de Rush și de Jack of Spades, deși complicate și implicând serviciile oferite nu de unul, ci de doi contabili, sunt meticulos achitate; statul american nu e păgubit nici măcar cu un cent. (Într-unul dintre primele sale romane, Jack of Spades descrie cu detalii grotești eviscerarea unui agent fiscal care și-a vârât nasul în viața personală a unui miliardar psihopat, dar Andrew J. Rush resimte doar repulsie la ideea unei asemenea proze senzaționaliste.) Adevărul e că îmi place viața mea suburbană liniștită, anost de predictibilă, fiind un „familist“ mai mult sau mai puțin convențional – sunt un tip Brooks Brothers[3] și port deseori cravată, fiindcă îmi place senzația aceea de confort în jurul gâtului – dar și ideea de lat cu titlu personal; e o atitudine boemă (glumește familia mea) aceea de a purta sandale Birkenstock și de a mă rade doar la câteva zile, așa încât să arăt,

privit într-o oglindă neclară, ca una dintre vedetele acelea de film cu obrazul acoperit de peri, aidoma prădătorilor atavici. Am fost un fiu bun, conștiincios, deși uneori cu capul în nori, pentru părinții mei vârstnici, dar încă în putere, care locuiesc în Harbourton, în casa din cărămidă roșie de pe strada Myrtle în care am crescut, și care sunt înduioșător de mândri de urmașul lor „scriitor celebru“ ale cărui cărți le citesc cu bucurie; i-am fost un soț bun, conștiincios, deși uneori cu capul în nori, Irinei, pe care am întâlnit-o la începutul anilor ’80, când învățam amândoi la Rutgers; cei trei copii ai mei, acum mari, ar spune fără îndoială că am fost un tată bun, chiar „grozav“ (termenul le aparține), de care nu s-au simțit niciodată pe deplin mulțumiți, fiindcă, nu-i așa, ce scriitor este întotdeauna *acolo* pentru copiii lui, fie și numai atunci când chiar au nevoie de el? Și ce soț poate fi mereu, an de an, *acolo* pentru soția lui, chiar și atunci când o adoră?

Toate acestea sunt secrete știute, ca să spun așa. Unele dintre acelea pe care nu îndrăznim să le rostim, de teamă să nu-i rănim pe cei apropiați.

(Cum Jack of Spades nu are pe nimeni apropiat, și cu atât mai mult nu adoră pe nimeni, el n-ar avea nici o reținere în a dezvălui vreun secret!)

Deși acum, la puțin peste cincizeci de ani, sunt un tip liniștit, sunt sigur că în copilărie am fost un caz grav de sindrom ADHD – tulburare de hiperactivitate și deficit de atenție. În clasele primare îmi era imposibil să stau cuminte în bancă, să mă abțin să vorbesc cu colegii și uneori chiar să-i iau la pumni. Deși în general profesorii păreau să mă placă și îmi lăudau performanțele școlare, probabil că nu eram un elev comod în clasă, fiindcă uneori mă simțeam ca și când hainele mi-ar fi fost pline de furnici ce mă gâdilau și mă pișcau. Simțeam nevoia să sar de pe scaun și să mă scarpin peste tot și să țip – să strig

cuvinte pe care abia dacă le cunoșteam, înjurături și obscenități. (Dar niciodată n-o făceam, firește. Până la vârsta de zece ani învățasem să-mi mușc limba – literal vorbind – și interiorul obrajilor; învățasem să scrâșnesc din dinți ca să-mi impun să fiu calm.) Părinții mă mustrau când „aveam nervi“ (așa cum spuneau ei), dar nu cred că m-au disciplinat vreodată fizic și nici nu m-au certat rău.

În plus, eram predispus la accidente. Mă împiedicam și cădeam, îmi juleam genunchii, în scrânteam gleznele sau vreo încheietură; coboram scările prea repede, cădeam și mă loveam cu capul de balustradă; la doisprezece ani aproape că m-am înecat în lacul din Catamount State Park când am sărit în apă (sau am fost împins de un băiat mai vârstnic) de pe trambulina mare.

Și astăzi deseori aud strigătele îndepărtate: „Băiatul acela! Se îneacă! Salvați-l!... Chiar sub trambulină... Se pare că s-a lovit la cap...“

Cu timpul m-am dezbărat de agitația asta cronică, o problemă care, fără îndoială, afectează un anumit număr de copii, băieți în special. Din fericire, diagnosticul clinic de ADHD nu exista în copilăria mea, iar copiii neastâmpărați nu erau tratați cu medicamente; altfel, probabil că mi-ar fi fost administrate narcotice de la o vârstă mică, ceea ce mi-ar fi afectat creierul. (Nimeni nu-mi poate spune mie că „îndoparea“ copiilor mici cu medicamente atât de puternice nu va avea efecte pe termen lung asupra lor.) Iar apoi, în liceu, din când în când simțeam imboldul de a mă detașa de personalitatea mea de „elev bun“ și de a face echipă cu șmecherași pușі pe farse, însă de fiecare dată doar temporar... și în secret. Fiindcă nu voiam să-mi periclitez notele mari și reputația de Cel mai bun elev al promoției ’79.

Iată ce mă irită, dar nu prea tare – faptul că romanele mele

Andrew J. Rush nu sunt recenzate cu regularitate în *The New York Times Book Review* și nu apar invariabil în listele cu noi thrillere; și că nici unul dintre romanele mele Jack of Spades nu a fost recenzat în *Review*, fără îndoială fiindcă sunt publicate în ediții broșate și, date fiind subiectul lor mai grosier și stilul mai puțin cizelat, sunt considerate sub nivelul unei publicații ca *Times*. Și totuși, Jack of Spades are vânzări surprinzător de bune pentru un scriitor necunoscut și nepromovat: primul său roman a fost vândut în aproximativ 35 000 de exemplare și continuă să fie căutat; cel de-al patrulea a ajuns la 50000–60000 de exemplare, în prezent profilându-se posibilitatea achiziționării drepturilor de ecranizare. (Eu unul nu m-aș supăra dacă această posibilitate nu s-ar concretiza, fiindcă publicitatea la adresa lui Jack of Spades s-ar putea răsfrânge și asupra lui Andrew J. Rush, ceea ce n-ar fi de dorit. Și în mod cert nu am nevoie de banii aceia!) Dar cu numai două zile în urmă, la rubrica „Arte“ a ziarului *Times* a apărut un articol neașteptat, pe care l-am descoperit dintr-o pură întâmplare, fiindcă nici unul dintre cei care mă cunosc nu mi-ar fi atras atenția asupra lui:

> Gryphon Books anunță un nou titlu de Jack of Spades, al cincilea, în catalogul său de toamnă: *Scourge*. După toate aparențele, Jack of Spades nu este doar un scriitor de romane *noir* cu mistere polițiste, ci un scriitor misterios în sine, fiindcă nimeni nu pare să știe cine este el – sau ea – cu adevărat, nici măcar editorul și agentul său de publicitate de la Gryphon. Nu se știe nici unde locuiește Jack of Spades – dacă trăiește într-adevăr sau sub numele său se ascund (așa cum sugerează unele zvonuri) manuscrise încă nepublicate ale unui celebru autor american mizantrop care a murit în 2006 din „cauze suspecte“.

Am rămas uluit citind acest articol – ce aiureală! Ce mostră de jurnalism iresponsabil! La fel de nefondat ca zvonurile care circulă online despre Jack of Spades. Și totuși, pentru o clipă, cu o împunsătură de panică, aproape că am avut impresia că există cu adevărat un tip pe nume Jack of Spades, un individ independent, de sine stătător, neștiut și necunoscut *mie*.

Personalul editorial de la Gryphon Books fusese lăsat să înțeleagă că Jack of Spades era pseudonimul unui profesionist pensionat, care locuia în New York și dorea ca activitatea sa de scriitor să rămână un secret inclusiv pentru familia lui; toți cei de la Gryphon juraseră să țină ascunse chiar și aceste foarte sumare date. Așa se face că atunci când, printr-un cont de e-mail greu de identificat cu mine și pretinzând că sunt agentul care îl reprezintă pe Jack of Spades, l-am întrebat pe directorul de publicitate de la Gryphon Books cine afirmase despre clientul meu lucrurile apărute în *New York Times,* tânăra directoare mi-a răspuns că nu are nici o idee. Tot ce știa ea era ceea ce i se spusese... ceea ce-i spusese agentul lui Jack of Spades. „E un profesionist retras din activitate care locuiește în New York și care insistă ca identitatea să-i rămână secretă, iar noi îi respectăm această dorință.“

Atunci mi-a trecut prin minte că, după al cincilea lui roman, poate că ar trebui să termin cu Jack of Spades. Fiindcă nu vreau ca legătura dintre el și mine – dintre mine și el – să se afle. Această încheiere s-ar putea face cu ușurință, pur și simplu încetând să mai scriu sub numele lui, fără nici o explicație către vreun agent sau editor. Și astfel, în scurt timp scriitorul *noir* va fi uitat, iar cărțile lui se vor epuiza.

— Tată, ce-i asta?

Aflată la noi în vizită pentru weekend, mezina mea, Julia, a văzut din întâmplare pe masa din biroul meu un teanc cu exemplare dintr-un roman de Jack of Spades; volumele, cu

copertele lor *noir*, fuseseră lăsate în mod neglijent la vedere după ce-mi fuseseră trimise de Gryphon Books pe adresa unei căsuțe poștale din Hadrian, New Jersey (pe care o închiriasem pentru acest gen de activități clandestine legate de Jack of Spades). De obicei, când aduc acasă cărțile lui Jack of Spades, le ascund imediat într-un loc ferit din subsol, lângă rafturile înalte până în tavan, pline cu traducerile romanelor lui Andrew J. Rush, la care nimeni nu se uită. (După douăzeci și opt de cărți, fiecare tradusă în numeroase limbi, vă puteți imagina ce arhivă s-a adunat în acest subsol întunecat!). Primele ediții englezești și americane sunt așezate în rafturi din mahon, încastrate în peretele camerei de zi, expuse cu mândrie; pe fundalul unor asemenea volume elegante, cartonate, este fotografiat de obicei Andrew J. Rush.

— Jack of Spades... ce nume ciudat! Firește, cred că e un pseudonim.

Spre oroarea mea, iat-o pe Julia, cu chipul ei dulce, răsfoind *Un sărut înainte de a ucide*, cu oripilanta sa copertă *noir* la care abia dacă mă pot convinge să privesc. Inima îmi bătea nebunește și un val teribil de căldură (rușine, vinovăție) îmi năpădise obrajii. Ce gafă din partea mea, să las cărțuliile astea așa încât oricine din familie să le poată vedea! Singura ușurare era faptul că pe adresa mea sosesc mereu volume și șpalturi noi, iar familia mea știe bine acest lucru. Prin urmare, puteam spune cu ușurință că volumele de aici îmi fuseseră trimise de un editor care dorea o mică recenzie.

M-a descumpănit însă faptul că Julia a continuat să frunzărească paginile cărții, deși pe chip îi apăruse o expresie de dezgust. Între cei trei copii ai noștri, Julia este intelectuala, cu studii de lingvistică și teorie literară la Universitatea Brown – o realizare fascinantă, dar inutilă, care nu i-a facilitat găsirea unei slujbe profitabile, drept care Julia s-a întors la școală,

vizând de data aceasta o mai rentabilă diplomă în sociologie și asistență socială la Rutgers-Newark. (Desigur, eu și Irina îi susținem financiar această nouă aventură academică fără a crâcni. La urma urmei, avem bani!) Fiind învățată să „deconstruiască“ literatura, în loc s-o savureze pur și simplu sau să reacționeze la ea emoțional, Julia și-a desăvârșit la Brown abilitățile analitice și logice, devenind astfel un critic dur și neobosit al bietului ei tată, Andrew J. Rush, ale cărui romane polițiste sunt, după standardele teoriei literare, categoric desuete ca intrigă, structură, limbaj și „viziune“ – un echivalent al hainelor Brooks Brothers, al cravatelor cuminți și al sandalelor Birkenstock pe care le poartă.

— Pare sinistru, dar interesant. Evident, „sexist“ – după vechile standarde. Îl cunoști pe acest Jack of Spades, tată?

Nu. În mod cert nu.

— Nu e vreunul dintre amicii tăi scriitori de romane polițiste?

Nu. În mod cert, nu.

— Cum scrie?

Habar n-am. Nu l-am citit.

— Dacă nu te deranjează, tată, aș împrumuta acest Jack of Spades. Pentru o feministă e bine să știe ce pune dușmanul la cale.

Și Julia așază cu un aer absent cărțuliile într-o parte pe masă. Eu deja începusem să transpir.

Nu, nu, nu, nu, nu. În nici un caz!

Din fericire, Julia e o fată cu mintea împrăștiată. Știam că, până când va veni timpul să plece acasă, duminică după-amiază, va fi uitat complet de Jack of Spades; și firește că istețul ei tată nu-i va aminti de el.

Oricum, până atunci eu voi fi ascuns deja cărțuliile stânjenitoare în ungherul alocat alter ego-ului meu, o cameră

de depozitare care a fost cândva cămară de fructe în cel mai îndepărtat colț din subsolul casei noastre „istorice“ renovate. Dacă s-ar întâmpla să vă uitați într-acolo, deși nu aveți nici un motiv s-o faceți, privirea v-ar fi atrasă imediat spre rafturile metalice până în tavan cu romanele lui Jack of Spades traduse în diverse limbi, cu atât mai impresionante cu cât sunt ininteligibile.

---

[2] Valetul de Pică, una dintre cele 52 de cărți de joc dintr-un pachet

[3] Cea mai veche marcă de produse vestimentare masculine din Statele Unite, fondată în 1818

CAPITOLUL 3
CONVOCAREA. IUNIE 2014

— La naiba!

Dacă numele tău e *Rush* și primești corespondență adresată lui *Rash*, nu te simți deloc măgulit. În alte circumstanțe, m-aș fi debarasat cu iritare de plicul respectiv. Dar adresa de pe el era a mea – Mill Brook House, Mill Brook Road numărul 111, Harbourton, New Jersey, iar adresa expeditorului era Tribunalul Municipal al districtului Hecate, Harbourton, New Jersey; asta m-a determinat să-l deschid, cu o înțepătură de neliniște: să fie oare o amendă pentru parcare ilegală, de care m-am făcut vinovat fără să-mi sau seama eu însumi sau poate Irina, folosind mașina mea? Am văzut că nu era o amendă, ci că părea să fie o „convocare“, și am parcurs rapid cu privirea documentul oficial pe hârtie verzuie, în care numele meu, încă o dată scris în mod greșit *Andwer J. Rash*, fusese dactilografiat stângaci.

La o examinare mai atentă am observat că respectiva convocare era de fapt o fotocopie a unui document original, cu tot cu sigiliul statului New Jersey, dar neclar și pixelat, ca un vis doar pe jumătate amintit. Am citit întregul document de două ori, cu o nerăbdare crescândă, iar a doua oară privirea mi-a fost atrasă de următoarele cuvinte scrise în partea de jos a paginii:

Dacă <u>Andwer J. Rash</u> nu se va prezenta la Tribunalul

Municipal al districtului Hecate la data și ora menționate, va fi emis pe numele său un mandat de reținere.

Cum adică? *Reținere?*

Am citit cuvintele de mai multe ori, fără să înțeleg pe deplin. Stând nemișcat, abia îndrăznind să respir, cu documentul fotocopiat ținut strâns în mână.

Fiindcă aveam în față o convocare emisă de Tribunalul Municipal al districtului Hecate, statul New Jersey, pe 11 iunie 2014, cu numai trei zile înainte, ca urmare a unei reclamații împotriva lui *Andwer J. Rash* înregistrate de un oarecare C.W. Haider pe motivul că sus-menționatul *Rash* comisese *un furt*.

— A comis un... furt?

Ideea era atât de absurdă, încât am izbucnit în râs. Nu un râs furios și nici unul amuzat – un râs incredul.

Din câte îmi puteam da seama recitind cu atenție documentul neclar, un individ pe nume C.W. Haider (de care nu auzisem niciodată) îl acuza pe „Andwer J. Rash“ de un furt a cărui natură era nespecificată. Documentul era de fapt un formular de o pagină în care scria că Owen S. Carson, judecător la Tribunalul Municipal din Harbourton, era cel care semnase convocarea. Pe rândul următor, Albert L. Steadman, procuror al Tribunalului Municipal, își adăugase semnătura lătăreață, iar puțin mai jos se iscălise și Iris Flaherty, secretara-șefă. Restul documentului cuprindea informații despre Tribunalul Municipal și mai ales despre departamentul de trafic; nu mai era nici o referire la „Andwer J. Rash“ și la acuzațiile de încălcare a legii la adresa lui.

Spre oroarea mea, am văzut că data audierii era peste numai câteva zile: luni dimineață la ora 9.00, în sala de judecată de pe strada Chapel, în Harbourton – clădirea aceea pitorească din 1741, un monument istoric al statului New Jersey la renovarea căreia contribuisem eu și Irina, printr-o campanie de

strângere de fonduri în urmă cu câțiva ani.

După toate aparențele, convocarea era totuna cu o citație sau cu un mandat de arestare: dacă „Andwer J. Rash“ nu se prezenta în sala de judecată din clădirea pitorească, risca să fie arestat.

Aerul din jurul meu era învolburat, fierbinte și orbitor de însorit – o combinație destabilizatoare.

În starea aceea emoțională, abia dacă știam unde mă aflu. O voce micuță, de copil, protesta: *Dar eu n-am furat nimic! Sunt nevinovat!*

Nu eram la mine în birou, ci afară, pe marginea drumului din fața casei (deși abia dacă puteai vedea clădirea de piatră din drum). Așa cum făceam adesea la ora aceea a după-amiezii, îmi luasem o pauză de la lucru ca să fac câțiva pași până la cutia poștală, pe aleea noastră nepavată; uneori alergam până acolo și înapoi, iar alteori încălecam pe vechea mea bicicletă englezească, cu roțile ei demodat de subțiri. Aleea, lungă de aproape o jumătate de kilometru, străbate ce a mai rămas dintr-o veche pășune acoperită azi cu iarbă, flori sălbatice și câțiva copăcei. E una dintre splendidele preumblări din viața mea, una care-mi umple ochii de lacrimi, fiindcă într-un fel a ajuns să fie *a mea*.

Pierdut în gânduri, m-am întors spre casă. Restul corespondenței – facturi, reviste, broșuri, un pachet cu scrisori de la admiratori pe care mi-l trimisese editorul, chiar și un plic de la agenția mea literară, care conținea probabil un cec gras – însemna pentru mine atât de puțin, încât le-am lăsat pe toate grămadă pe masa din bucătărie, ca să le găsească Irina mai târziu.

În casă, unde lumina nu era atât de strălucitoare și aerul nu se învolbura atât de tare cu aparența unei furtuni de vară, m-am mai liniștit puțin. Am urcat în grabă scările spre biroul meu,

am închis ușa și am telefonat la tribunal; după câteva apeluri, a răspuns, parcă fără tragere de inimă, secretara-șefă Flaherty, cu un glas la fel de slab și de acru ca documentul jalnic fotocopiat. Străduindu-mă să vorbesc pe un ton egal, m-am prezentat și am rugat-o pe doamna Flaherty să-mi explice convocarea aceea. I-a luat ceva timp s-o identifice, astfel încât să-și poată verifica documentația – operațiune în cursul căreia a oftat des. Apoi, ca o funcționară cu vechime, pe un ton înghețat și defensiv totodată, mi-a putut spune doar că respectiva convocare emisă de tribunal trebuie „respectată“, adică trebuie să mă prezint la tribunal luni dimineață, cu sau fără „reprezentant legal“. La audiere aveau să-mi fie explicate acuzațiile și prezentate „probele“, dacă acestea existau.

— Probe... pentru ce?

Însuși termenul – *probă* – mi-a provocat un fel de șoc. Sperasem, probabil, că secretara-șefă îmi va spune că totul fusese o greșeală, că nu mie trebuia să-mi fi fost trimisă convocarea.

Încă mai așteptam ca femeia să râdă și să-și ceară scuze, fiindcă doamna Flaherty părea să aibă nevoie de nefiresc de mult timp ca să citească documentul pe care ea însăși îl semnase. Cu obstinație, s-a mărginit să repete ce-mi spusese deja, fără a-mi fi deci de vreun ajutor.

— Probe ale furtului... Dar ce anume sunt acuzat că aș fi furat?

În voce mi se insinuase un ton de disperare. Inflexibilă, doamna Flaherty a replicat că această informație îmi va fi oferită la audiere și că ea nu avea idee ce anume ar putea fi.

— E o acuzație gravă, aceea de furt. Mă gândesc că ar putea fi considerată calomnie.

Cum ea n-a răspuns, am adăugat că mi se pare ciudat că, acuzat de furt fiind, nici un polițist nu a venit la mine acasă cu

un mandat de arestare. Ea a spus:

— Domnule Rash, aici suntem la tribunalul civil, nu penal. Nu veți fi *arestat*.

Tribunal civil! Desigur! În tulburarea mea, nu-mi dădusem seama.

— Dar în document sunt avertizat că risc să fiu arestat.

— Domnule, numai dacă s-ar considera că „sfidați curtea“. Nu pentru infracțiune.

— Dar dacă nu sunt vinovat de o infracțiune...

— Domnule, acest lucru rămâne să fie decis prin sentință. Acesta e rostul audierii.

Doamna Flaherty rostise silabele din *sentință* cu fluența unui papagal bine antrenat, de parcă s-ar fi așteptat ca isprava ei să mă intimideze.

— Doamnă Flaherty! Poate că dumneavoastră nu realizați absurditatea acestei situații, însă eu, da. Cel puțin spuneți-mi, vă rog, cine e C.W. Haider.

— Nu putem oferi asemenea informații.

— Dar... persoana aceasta, pe care eu n-o cunosc, mă acuză de furt. Ce presupune acest furt?

— V-am spus, domnule. Această informație nu-mi este disponibilă. În momentul actual în acest birou nu mai este nimeni prezent, cu excepția mea, și chiar dacă aș dori să răspund solicitării dumneavoastră, tot n-aș putea.

Glasul doamnei Flaherty tremura de indignare. Părea gata să pună punct discuției, așa că m-am grăbit să întreb dacă exista totuși o modalitate prin care să aflu care anume era acuzația, ca să mă pot pregăti pentru luni, dar ea a răspuns:

— Nu știu, domnule. Poate că ar fi de dorit să vă angajați un avocat. Așa se procedează de obicei în cazul proceselor.

— Al *proceselor*? Sunt dat în judecată?

— Nu știu, domnule. Asta o veți afla la audiere.

— Dar dumneavoastră mă sfătuiți să-mi angajez un avocat... chiar dacă sunt complet nevinovat și habar nu am ce naiba se întâmplă!

Doamna Flaherty a icnit audibil. Oare faptul că folosisem cuvântul „naiba“ era echivalent cu abuzul verbal? Voi fi acuzat oare de *hărțuire sexuală*?

— Domnule Rash, nu e...

— Rush. Numele meu e Rush.

— Domnule Rush, nu e...

— Mi-ați greșit numele în mod repetat în acest document. Numele meu este Andrew J. Rush...

Ce jalnic mi se părea acum faptul că-mi imaginasem că Andrew J. Rush era un nume „celebru“ în Harbourton. Era evident că secretara-șefă a Tribunalului Municipal nu auzise de mine.

— ...și abia dacă pot deslușI copia aceasta a convocării pe care mi-ați trimis-o. Textul e cu greu lizibil! Trebuie să fie o greșeală la mijloc și nu vreau ca luni să fiu târât la tribunal pentru o greșeală care nu-mi aparține!

— Domnule, ședința tribunalului începe luni, la ora nouă. Până atunci nu vă pot da nici o informație suplimentară.

— Dar, vă rog, este foarte îngrijorător...

— Domnule Rash, eu voi închide acum. V-aș sfătui să vă angajați un avocat, dacă situația vă preocupă.

— Dacă mă preocupă... E cumva o glumă? Firește că mă preocupă – am fost acuzat de furt, amenințat cu arestarea, obligat să angajez un avocat...

— Acest lucru rămâne la latitudinea dumneavoastră, domnule. Nimeni nu vă „obligă“.

— Avocații sunt al naibii de scumpi, sunt sigur că știți asta! Pentru ce ar trebui să plătesc onorariul exorbitant al unui avocat dacă sunt complet nevinovat... dacă nu știu nici măcar

de ce anume sunt acuzat?

Un torent de mânie părea să năvălească din mine. De parcă, la câți bani avea, Andrew J. Rush nu-și putea permite un avocat!

— Domnule, la revedere.

— Stați! Doamnă Flaherty, trebuie să știu...

Dar deja închisese. Acum, vocea mea devenise răgușită și profund mâhnită. Îmi spuneam: *Eu sunt cel care-i va da în judecată. E ceva inimaginabil!*

Și: *Dar eu n-am furat nimic. Așa-i?*

Încă de ieri, când scumpa mea Julia luase cu inocență un exemplar din *Un sărut înainte de a ucide* al lui Jack of Spades și începuse să-l răsfoiască, încă de atunci am simțit că urmează să se mai întâmple ceva, ceva incontrolabil. Iar dacă există un lucru care mă sperie și mă înfurie, acela e pierderea controlului.

De parcă Jack of Spades a intrat în viața mea, neinvitat, și s-a ghemuit într-un colț, deviind toată lumina spre el și absorbind-o, ca o gaură neagră. Mi-o imaginez pe Julia, în altă încăpere din casă, auzindu-mi discuția la telefon, surprinsă și îngrijorată. Deși dintre noi doi, Irina este cea mai emoțională, mai ușor de tulburat, s-a mai întâmplat uneori să mă audă vorbind cu patos când eram singur în biroul de la etajul al doilea al casei, deasupra garajului – „Părea că insiști pentru ceva“ – deși eu sunt sigur că nu vorbeam deloc, nici măcar la telefon; de mai multe ori pe săptămână Irina mă trezește în miezul nopții dintr-un somn profund și agitat, susținând că am vorbit în somn și că am scrâșnit din dinți – „strigând după ajutor“.

În asemenea momente, ca luat prin surprindere, am nevoie de câteva momente pentru a o recunoaște pe iubita mea soție. Nu o dată m-am temut că, trezit de ea brusc, am dat s-o împing de lângă mine.

Deja plănuiam cum să ascund vestea asta deranjantă de Irina și de restul familiei. Nici nu vreau să mă gândesc că o „audiere“ la Tribunalul Municipal din Harbourton trebuie să fie musai accesibilă publicului și că s-ar putea scrie despre ea în ziare ca *Harbourton Weekly*.

Am auzit telefonul sunând și am răspuns repede, crezând că era, poate, doamna Flaherty căreia i se făcuse milă de mine și voia să-mi ofere alte informații, însă era Irina care suna de la derivația de la parter, ca să mă întrebe dacă s-a întâmplat ceva neplăcut.

— Neplăcut? Ce ar putea să fie neplăcut, draga mea? Am unele dificultăți cu noul meu roman, asta-i tot.

Și așa era. Aveam dificultăți în a evita metamorfozarea lui continuă în ceva mai complicat și mai complex decât prevăzusem – lucru despre care știam că ar fi imprudent, date fiind restricțiile impuse genului polițist. Titlul era *Zigzag*, iar structura lui trebuia să fie una simplă: un contrast între „erou“ și „ticălos“ în capitole alternante, până când în ultimul capitol „eroul“ are câștig de cauză. Cititorii acestui gen de literatură au tot dreptul să spere că între ei și autor există un fel de contract implicit – că „ticălosul“ va fi pedepsit suficient și că haosul obișnuit al lumii va fi simplificat în mod radical, pentru a permite un final deopotrivă neașteptat și plauzibil.

Snobilor aceia literaro-intelectuali care își râd de restricțiile acestui gen – dintre care face parte chiar și draga mea Julia, pe care o ador – le-ar fi foarte greu să scrie ei înșiși un roman polițist de succes, unul în care răul este urmărit până când este demascat și pedepsit și care are un *sfârșit* clar și lipsit de ambiguitate.

Sfârșitul în romanele lui Jack of Spades este de obicei unul mai crud și mai primitiv; în ele răul este prea extins pentru a fi curățat în totalitate și de cele mai multe ori toată lumea moare,

sau mai degrabă e ucisă. Deseori nu am idee cum se va sfârși un roman de Jack of Spades decât atunci când ultimul capitol năvălește spre mine ca un vehicul în plină viteză; romanele lui Andrew J. Rush sunt modele de claritate, atent structurate cu luni înainte, și rareori îl iau pe autor prin surprindere.

Iar asta e bine. Pentru autor și pentru cititori. În esență, nimeni nu agreează surprizele.

Irina mă întreba dacă vreau să urce la mine în birou, dacă mă simt neliniștit, iar eu i-am mulțumit și i-am spus că nu, nu e necesar. Un singur tratament există pentru neliniște: munca. Până la ora cinei, am adăugat, voi ieși din impasul în care am ajuns. Așa cum se întâmpla de fiecare dată.

— Dacă ești sigur, Andrew... Știi, iar ai avut un somn agitat noaptea trecută.

Nu prea cred.

— Păi... parcă-mi amintesc...

Absolut deloc, Irina. Dar, mulțumesc. Te iubesc.

Și am închis, înainte de ecoul ei murmurat, *Te iubesc*.

Așa obișnuiește scumpa mea soție, mi-am spus, să exagereze. Irinei i s-a părut chiar acum că mi-a auzit glasul ridicat și mi-a interpretat greșit starea de spirit. Pare de asemenea să-și amintească eronat noaptea trecută, care a fost calmă ca un ocean întunecat și placid în care turbulențele valurilor sunt insesizabile.

O asemenea solicitudine din partea soției este înduioșătoare, atunci când nu devine exasperantă!

Între degete țineam un pahar cu vin – vin alb sec, preferatul meu – pe care nu-mi amintesc să-l fi umplut.

CAPITOLUL 4
ACUZAȚIA

— La naiba!

Firește că nu putea funcționa! Inima îmi bătea rapid și îmi simțeam răsuflarea sugrumată, de parcă ceva sau cineva îmi înfășurase strâns o chingă în jurul pieptului.

Și dintr-un impuls, deși ar fi trebuit să mă stăpânesc – am decis să-l sun pe C.W. Haider. Orice avocat m-ar fi sfătuit să nu încerc să comunic cu acest individ care mă acuza – în mod eronat și nebunesc – de furt; dar firește că n-am putut rezista tentației de a face apel la sentimentele lui de echitate și de corectitudine. N-am putut rezista să-mi spun cu o copilărească vanitate: *Dar sigur că o să mă placă, atunci când îmi va auzi glasul. Toată lumea îl place pe Andy Rush!*

În cartea de telefon din Harbourton nu exista nici un „C.W. Haider“, dar erau mai mulți Haider în oraș, pe străzile din zona istorică, în apropiere de piața centrală. La primele două apeluri n-a răspuns nimeni, însă a răspuns la al treilea, după ce telefonul a sunat de două ori – un ins cu un glas vioi plin de speranță, care ar fi putut fi al unui copil precoce ori al unui adult cu un retard ușor.

— Da-a? Alo-o?

Am întrebat dacă aș putea vorbi cu C.W. Haider, iar glasul mi-a răspuns vesel:

— Dar vorbiți! Eu sunt C.W. Haider.

Un copil! Sau o femeie dându-se drept copil.

M-am prezentat, stingherit. În clipa în care am rostit „Andrew J. Rush“, mi s-a părut că aud la celălalt capăt al liniei un sughiț de uimire.

— Vă sun ca să vă întreb despre convocarea pe care am primit-o astăzi de la Tribunalul Municipal din Harbourton. C.W. Haider – dumneavoastră, înțeleg – a depus o reclamație în care mă acuză de furt. Dar nu înțeleg ce ar putea fi acest „furt“, doamnă Haider. (Am spus corect, *doamnă* Haider, nu?) Chiar susțineți că eu v-am deposedat de ceva, deși știți bine că nu ne-am întâlnit niciodată?

Tăcere. Din nou s-a auzit sunetul acela al respirației, aproape de receptor.

— Alo? Este oare... Doamnă Haider? Mai sunteți acolo?

Vocea răspunse pe un ton tărăgănat, de copil șmecher:

— Da-aa.

— M-ați acuzat de furt și ați înaintat o plângere la Tribunalul Municipal. Puteți să-mi explicați de ce? Și ce se presupune că v-aș fi furat?

— Știți *dumneavoastră*.

— Ce știu?

— *Știți ce mi-ați luat*, domnule Rush.

Vocea devenise mai sonoră acum, mai ascuțită și nu la fel de copilărească.

— Nu, nu știu. Nu știu ce „am luat“, nu știu cine naiba e C.W. Haider și nu știu nimic despre dumneavoastră. Cred că îmi datorați o explicație, cel puțin.

— Ei bine, chestia asta trebuie să înceteze. Deja durează de prea mult timp, iar acum am de gând să-i pun capăt. Judecătorul mă va ajuta să-i pun capăt.

Vocea căpătase accente acute, de protest. Îți puteai imagina

ochii lucind de indignare și ofensă.

— Să puneți capăt la ce?

— Știți dumneavoastră, domnule Rush. Știți ce-mi faceți.

— Dar ce anume vă fac?

— Furați de la mine. Paginile pe care le-ați luat, pentru romanele dumneavoastră. Lucruri care îmi aparțin, asta ați luat. Sunteți un pla-gi-a-tor – un plagiator. Și vă voi demasca în fața lumii întregi.

— Furt... Plagiat... Mă acuzați de *plagiat*? Dar e scandalos!

— Într-adevăr e scandalos! Chiar e! De aceea veți fi demascat și pedepsit! *Vreau să-mi fie înapoiate lucrurile pe care mi le-ați furat și vreau să vă cereți scuze. Și îmi datorați bani – drepturi de autor.*

— E cumva o glumă? Vă cunosc oare?

— Da. Mă cunoașteți – *sunt persoana de la care ați furat*.

— Dar... cum e posibil? Ce am furat? Și cum?

— Din casa mea. Ați furat din casa mea și asta trebuie să înceteze și va înceta!

— Dar... nu este adevărat! Nu vă cunosc, nu știu unde locuiți... n-am nici cea mai vagă idee despre ce vorbiți. „Pagini“... „Romane“...

— Judecătorul vă va pedepsi, luni! O să vedeți dumneavoastră atunci. Toată lumea va vedea atunci. Hoț! Pla-gi-a-tor! Pe *dumneavoastră* vă vor umili!

Femeia scoase un mic țipăt, un hohot de râs infantil. Și închise.

E nebună. Nebunie.
N-are nici o legătură cu tine.
Sună un avocat. Nu te implica.

Uluit, incredul. Multă vreme am rămas în fața ferestrei octogonale din biroul meu, privind în depărtare – pajiștea

înverzită, imaginea fugară a râului Mill dincolo de stradă – aparent fără să văd nimic. Gândurile îmi flutură ca o pereche de aripi smintite. *Umili*, a spus femeia. *Vă vor umili.*

Pla-gi-a-tor. Un cuvânt și mai rău.

Ucide-o și gata. Amuțește glasul și amenințarea va dispărea.

În cursul mileniilor, asta a fost cea mai eficientă strategie.

Jack of Spades n-ar ezita. Jack of Spades avea pregătită o soluție pentru fiecare problemă.

CAPITOLUL 5
CETĂȚEANUL CEL BUN

— Trebuie să fie o neînțelegere. De ce m-ar alege *pe mine*?

O parte a minții mele înțelegea că această C.W. Haider era bolnavă mintal și că acuzația ei bizară nu avea nici o legătură cu Andrew J. Rush personal; și totuși, o altă parte a ei se simțea amenințată, ca în cursul unui asediu fizic.

Niciodată înainte nu mai fusesem acuzat de o infracțiune și nici măcar de vreo contravenție. În toată viața mea de peste cincizeci de ani strânsesem, poate, nici șase amenzi pentru parcare neregulamentară și depășire de viteză.

Niciodată nu fusesem dat în judecată. Și niciodată nu fusesem „arestat“.

Nu-mi fusese înmânată niciodată o convocare. O citație.

Voiam să protestez în fața lui C.W. Haider: sunt un om cinstit! Sunt un om care își iubește familia, un cetățean căruia îi pasă de comunitate.

Sunt o persoană pe care alții o respectă, o admiră și o iubesc.

Nu sunt un infractor.

Nu sunt un plagiator!

Și nu mă veți umili!

În 1998 am hotărât, eu și Irina, să cumpărăm Mill Brook House, așa cum e numită. O proprietate de patru hectare ușor părăginită, însă minunată, în nordul satului Harbourton, cu

vedere spre meandrele râului Mill. Am cumpărat proprietatea, sau mai bine spus am plătit un avans și am luat un credit ipotecar, cu banii de pe primele mele romane. Nu eram bogați, nicidecum, dar dintr-o dată ni s-a părut că avem bani, că ne putem permite să trăim la un nivel pe care niciodată nu-l anticipasem când am început să scriu și să-mi trimit manuscrisele către edituri cu optimismul orb al celui care pescuiește la cinci undițe deodată.

Până atunci locuisem într-o casă mică, țărănească, în zona de suburbii din New Brunswick, și predasem engleza la liceul din Highland Park, iar Irina fusese instructor la o școală Montessori. *Monotonie* e cuvântul care-mi vine în minte; deși mă străduiesc să-l alung așa cum alungi o muscă bâzâitoare, tot el îmi vine în minte în chip înjositor.

Vieți monotone ale unor oameni monotoni.

Înainte ca Jack of Spades să apară de nicăieri.

Deseori mergeam în vizită la părinții mei în Harbourton, la șaizeci de kilometri sud-vest, unde mă născusem și crescusem și unde aveam – încă mai am – prieteni din copilărie. Și acolo fusese *o viață monotonă*, probabil, dar amintirile pe care le am sunt în general unele fericite. Tata fusese un mic negustor (încălțăminte și genți pentru doamne) care se descurcase binișor în comparație cu ceilalți negustori din Harbourton și care niciodată nu se plânsese de viața pe care o ducea, deși când aveam vreo treisprezece ani și am văzut o dată prăvălia tatei de pe Strada Principală – o vitrină printre altele – mi-a venit o idee amețitoare: *Dacă nimeni nu mai cumpără nimic? Deodată, de acum înainte, nimeni?*

Există ceva terifiant în această revelație, atunci când ai treisprezece ani. Nu e teroarea țestelor crăpate, a sângelui împroșcat, a morții. Este *teroarea monotonă* a vieții obișnuite.

V-am spus că am avut o copilărie fericită? În interviuri,

acesta e adevărul.

Deseori se întâmplă ca un copil unic să aibă o copilărie fericită, fiindcă nu există rivali la dragostea părinților.

La nord de Harbourton se întinde un ținut rural pitoresc, deluros, pe malurile râului Mill, mărginind proprietățile latifundiarilor bogați, ale politicienilor și ale oamenilor de afaceri multimilionari retrași din activitate. Pentru noi, cei care am crescut în Harbourton, ideea că într-o zi vom putea cumpăra unul dintre vechile domenii de pe valea râului Mill era un vis romantic.

Dar... ne-o putem permite? m-a întrebat Irina.

Ne-o permitem, draga mea! Crede-mă.

Am petrecut mai bine de un an renovând casa țărănească de secol optsprezece cu încăperile sale mici, dușumelele înclinate și scările deconcertant de abrupte și de înguste. Pivnița originală avea podea de pământ și tavanul oprimant de jos; multe dintre ferestre nu se închideau bine, iar încălzirea era prohibitivă. Am construit camere suplimentare și o aripă nouă, destinată oaspeților. Într-o încăpere de lângă camera de zi, care avea rafturi din podea până în tavan, am început să-mi adun cărțile preferate, în prime ediții atunci când le găseam: cărți polițiste și romane cu detectivi americane din anii ’30, ’40 și ’50; diverse reviste ieftine cu „povești bizare“ de H.P. Lovecraft; prime ediții din operele lui Edgar Allan Poe, Ambrose Bierce, Algernon Blackwood, M.R. James, Robert W. Chambers, Richard Matheson; povestiri cu fantome de Henry James și Edith Wharton; romane SF cu caracter filosofic semnate de Isaac Asimov, Philip K. Dick, J.G. Ballard; un perete întreg cu cărți ale contemporanilor din a doua jumătate a secolului XX de la A la Z, printre care Barker, King, Le Guin, Morrow, Straub...

Biroul în care scriu, și care a fost prezentat în *New York*

Times Style Magazine și în *New Jersey Life*, se află la etajul al doilea al casei, într-o aripă suplimentară construită deasupra garajului (înainte vreme, grajd). Această încăpere luminoasă are lucarne și ferestre ce dau spre un povârniș acoperit de iarbă, ce coboară până la un iaz întins, pe care se bălăcesc alene păsări de apă (rațe, gâște de Canada, lebede). Dincolo de el începe o pădure de foioase, parte a proprietății noastre, dincolo de care, abia vizibilă din biroul meu, se întrezărește valea cotită albastru-cenușie a râului Mill. Pe o masă de desenator din această încăpere îmi scriu eu romanele la un computer, ajutat de notițe pe hârtie; pe peretele de alături prind hărți, planuri de intrigă, portrete de mână ale „personajelor“ mele, liste cronologice. Fiindcă sunt un creator de mistere meticulos; chiar și cititorii cărora le displac romanele mele din cauza inevitabilelor finaluri optimiste sunt de acord că nimeni nu concepe romane polițiste mai conștiincios decât o face Andrew Rush.

Pe pervazul din fața mesei se află talismanele mele magice – fotografii de familie, statueta Edgar pentru romanul meu de debut, mici mementouri și amulete.

Într-un frigider mic îmi țin proviziile energizante: suc de portocale, batoane cu iaurt și migdale, cola dietetică, vin alb.

Sunt atât de fericit aici.

Aici se află sufletul meu.

Nu veți îndrăzni să mă despărțiți de sufletul meu.

Pe latura îndepărtată a încăperii, în fața unei ferestruici este așezată o masă mai mică – o antichitate, se spune, scrijelită în mod ciudat de parcă ar fi fost cioplită cu un briceag, pe care am cumpărat-o de la un anticar din Mill Brook Valley. La această masă îmi concep romanele „Jack of Spades“, mai întâi de mână, pe un notes cu foi galbene; apoi, când am strâns mai multe capitole, aduc totul pe masa de desenator, ca să introduc

materialul în computer.

Dosarul: *J.S.*

Ca Jack of Spades, scriu foarte repede și rareori citesc din urmă. Spre deosebire de „Andrew J. Rush“, nu structurez intriga meticulos – de fapt, abia dacă gândesc în termeni de intrigă.

Un lucru se întâmplă, apoi altul...

Și altul...

Și apoi... apare o surpriză (urâtă).

Ca „Jack of Spades“, rareori scriu înainte de miezul nopții. Când restul casei e cufundat în întuneric. Când sunt complet singur, fără riscul de a fi întrerupt. Când nici cel mai sec dintre vinurile albe nu-și mai face efectul și câțiva stropi de whisky scoțian au un gust bun... *foarte* bun.

„Jack of Spades“ este răsplata mea pentru că am scris cel puțin zece sau douăsprezece pagini la romanul meu, romanul care va apărea sub numele Andrew J. Rush.

Dacă amân să scriu ca „Jack of Spades“ până la orele dimineții, știu că energia nu mi se va epuiza, așa cum se întâmplă inevitabil când scriu ca „Andrew J. Rush“.

Experiențe intense. Montagnes russes.

Și deodată... pista s-a evaporat de sub tine.

Uneori mă văd pe mine însumi înapoi, în Catamount Park. Unde, copil fiind, îți ascundeai frica de montagnes russes și de trambulina mare. Și de alte lucruri.

Catamount Park este un parc de distracții în Far Ridge, cam la o oră de mers cu mașina de strada Myrtle din Harbourton, unde locuiam pe atunci.

Când eram copii. Frați.

La lacul din carieră, cățărându-ne pe bolovanii diformi în culoarea argilei de pe promontoriul stâncos de deasupra apei. Și acolo, trambulina.

Erau două trambuline la carieră: cea de sus și cea de jos.

Cea mai dificilă și cea mai puțin dificilă. Una pentru băieții mai mari, alta pentru băieții mai mici. Copiii, fetele și majoritatea adulților înotau în zona mai „sigură“ a carierei. Băieții mai mari, tipii pe la douăzeci de ani și cei mai copți, care știau bine să înoate și să sară în apă urcau pe bolovani ca să ajungă la promontoriul stâncos – cel mai înalt punct.

Băieții mai mici nu erau întotdeauna bine-veniți – în funcție de cine era acolo și ce oră din zi era.

Nu departe, răsuna muzica de zurgălăi a călușeilor. Strigăte și râsete de la montagnes russes.

Unii dintre noi (băieții) erau obișnuiți cu trambulina (înaltă).

— Andrew! S-a întmplat ceva?

Era Irina, în spatele meu.

Nu m-am întors – nu imediat. Deși n-o auzisem apropiindu-se, părul de pe ceafă începuse să mi se ridice, de anxietate.

— Mi s-a părut că aud pe cineva vorbind. Sau poate că era un televizor cu sonorul ridicat.

Nu e nici un televizor. Nu aici.

Scumpa mea soție se trezise la ora 2.35 noaptea, văzuse că nu am venit la culcare, așa că s-a ridicat să mă caute și m-a găsit în birou, într-o aripă îndepărtată a casei, așezat la masa veche, scrijelită, cu o singură veioză aprinsă, complet absorbit în scris – un scris de mână rapid, elegant, pe notes.

Încercând să rămân calm, zâmbind calm, da, zâmbind și cu ochii, nu numai cu gura, am spus:

— Irina! De ce nu dormi, draga mea?

— Dormeam, Andrew. M-am culcat la unsprezece. Dar... mi-a fost dor de tine.

S-a apropiat de mine, ezitantă. Purta o cămașă de noapte din mătase bej și era desculță. Trupul ei părea atenuat, aplatizat. Sânii mici, căzuți și moi, abdomenul abia vizibil. Părul

scurt, blond-închis care începuse să încărunțească, îi era lipit de cap într-o parte. În lumina slabă, chipul ei părea palid și imaterial ca o mască de hârtie, abia schițat. Sub ochii îngrijorați, umbre ca niște pete.

Soție, mamă, camarad. E frumos din partea ta s-o iubești.

Dar de ce o iubești? Nu este ea una dintre cei care ți-au secătuit dragostea?

O soție este un parazit emoțional. Iar tu *ești gazda parazitului.*

Foarte ușor, țeasta soției s-ar putea crăpa în urma unei căderi.

În noapte, pe treptele abrupte – ușor.

Am pus pixul jos, repede, și am împins notesul galben pentru ca, dacă se apropie de mine, Irina să nu poată privi în jos – ca din întâmplare – și să vadă ce scriu.

Irina îmi respectă nevoia de intimitate atunci când scriu; rar i se întâmplă să intre în biroul meu neinvitată.

Și copiii, când erau mai mici, respectau nevoia de intimitate a tăticului lor. Deși rareori erau pedepsiți, și atunci doar pentru a-i disciplina.

Ce ridicol, să te joci de-a tăticul!

Prea mulți ani de jucat de-a tăticul!

Nu ești mai tati decât e Jack of Spades tati.

— Ei, n-am vrut să te întrerup, Andrew. Să vii să te culci când poți.

Irina vorbise cu nesiguranță în glas. Probabil că ar fi vrut să se apropie de mine, să-mi pună o mână pe umăr, pe ceafă – un gest de soție. A fost oare ceva pe figura mea care a descurajat-o?

O femeie e dezirabilă mai ales atunci când se simte, sau își închipuie că se simte – subtil mustrată. În acel moment de întoarcere și îndepărtare, întrezărită din profil, când încă ai putea s-o chemi înapoi...

— Irina, draga mea... stai puțin!

M-am depărtat de masa cea mică și m-am grăbit spre scumpa mea soție de aproape un sfert de veac. Inima îmi bătea grăbit de dorință, de speranță și de impulsul de a o strânge lângă mine și a fi strâns lângă ea.

La naiba cu Jack of Spades... în noaptea asta.

Dimineață, când am intrat în birou, am remarcat că ceva se schimbase. Aproape am crezut că avusesem un intrus!

La început nu mi-am dat seama ce nu era în regulă, dar pe urmă am văzut că veioza de pe masa mică zăcea pe o parte, de parcă fusese răsturnată; becul se spărsese. Când am verificat întrerupătorul, am constatat că era încă pe poziția „aprins“.

Un pahar de o sută cincizeci de grame (gol) care mirosea a whisky lăsase o urmă slabă pe lemnul vechi al mesei. Vreo zece pagini sau mai multe din notesul galben erau acoperite cu un scris indescifrabil, care abia dacă aducea cu al meu, și pixul cu care scrisesem căzuse pe jos și se afla la ceva mai mult de un metru distanță, de parcă fusese azvârlit cu furie.

„Cum e să fii o «celebritate locală»? «Cel mai cunoscut scriitor» din districtul Hecate? Unul dintre cei mai «bine vânduți» scriitori din New Jersey?“ Așa sunt întrebat de intervievatori bine intenționați, care nu par să-și dea seama că asemenea întrebări sunt profund stânjenitoare pentru orice scriitor integru. Fără întârziere și pe un ton liniștit mărturisesc că sunt foarte recunoscător pentru „modestul succes“ pe care îl am și încerc apoi să schimb subiectul.

Este adevărat însă că „succesul“ meu literar ne-a schimbat considerabil viața, mie și familiei mele. Am sperat să-mi exprim gratitudinea fiind generos cu alții mai puțin norocoși decât mine.

De exemplu, am finanțat unul dintre acele fonduri „de

urgență“ pentru scriitori administrate de Uniunea Scriitorilor. Am finanțat burse la liceul din Harbourton, ale cărui cursuri le-am absolvit și eu în ’79. Eu și Irina am contribuit cu fonduri la adăpostul local pentru animale și am ajutat la construirea unei aripi noi a Bibliotecii Publice din Harbourton, care are o expoziție permanentă intitulată CELE MAI BINE VÂNDUTE ROMANE POLIȚISTE ALE LUI ANDREW J. RUSH, FIU AL DISTRICTULUI HECATE. (Jenant! Dar eu nu mă amestec în activitatea bibliotecii.) Am oferit anual fonduri pentru programele de alfabetizare din orașe necăjite din New Jersey precum Newark, Trenton și Camden, și am participat la emisiunile de strângere de fonduri pentru educație ale NJN-TV (rețeaua de televiziune din New Jersey). Am ajutat amândoi la renovarea bătrânului cinematograf de pe strada South Main unde câteodată în serile de vineri Andy Rush își asumă rolul de maestru de ceremonii amator și prezintă filme polițiste și *noir* clasice, precum *Îndoiala*, *Vertigo*, *Diabolicele*, *Niagara*, *Strălucirea*, *Dispariția*. Am donat bani pentru noul teren de softball și pentru Liga Mică din Harbourton în care am jucat și eu odinioară (deloc rău), în copilărie. (Mi se pare sânjenitor să recunosc că noul teren de softball a primit numele meu: *Terenul Andrew J. Rush*.) Acum, când copiii au crescut și s-au mutat de acasă, Irina și-a reluat activitatea (cu jumătate de normă) la Școala Friends din orașul Hadrian, unde predă artele și activează în Asociația Părinților și Profesorilor. Irina Rush este de ani buni asistent în cadrul Programului de Alfabetizare din New Jersey.

În 2010 am primit o Distincție Cetățenească din partea Asociației pentru o Cetățenie Responsabilă din New Jersey. Cu numai un an în urmă mi-a fost conferită Medalia Guvernatorului pentru contribuțiile mele filantropice. Și anul viitor, așa mi s-a promis (adică există zvonuri în acest sens), mi

se va face onoarea de a fi inclus în rândul celebrităților din New Jersey, ca unul dintre „cei mai îndrăgiți“ promotori ai artelor din stat. Și cele mai apreciate lucrări de ficțiune așteaptă încă să le scriu. Sunt sigur.

Naiba să te ia, nu sunt hoț, nu sunt plagiator și nu voi fi umilit de nimeni.

CAPITOLUL 6
„O VOM ÎNGROPA“

— E un proces de hărțuire, Andrew. Judecătorul îl va trata ca atare. Vom solicita plata cheltuielilor de judecată și un ordin de restricție pentru a evita în viitor asemenea „hărțuire a artiștilor“.

Mi-a vorbit cu atâta încredere avocățească și cu o asemenea solicitudine, încât am resimțit un val de ușurare, dar și vaga incredulitate a celui care s-a așteptat la o condamnare la moarte și a auzit în schimb că a fost grațiat.

Dimineață am făcut ceea ce ar fi trebuit să fac imediat ce am primit convocarea de la tribunalul din Harbourton, cu o zi în urmă: l-am sunat pe redactorul meu din New York, care mi-a făcut legătura la departamentul juridic al editurii și în câteva minute am fost liniștit de un avocat pe nume Elliot Grossman, care mi-a spus că nu am nici un motiv de îngrijorare, absolut nici unul:

— Nu te mai gândi nici un moment la „reclamația“ asta ridicolă. Prevăd că aici se va opri totul. Andrew? Mă asculți?

Dacă ascult!? Țineam receptorul atât de strâns, încât mă dureau degetele.

— Da. Am... am auzit, Elliot. Îți mulțumesc...

Cuprins de uimire, nu mi-am mai sfârșit fraza. Era oare citația aceea o chestiune atât de neînsemnată? Erau temerile

mele total nefondate? Într-adevăr „C.W. Haider“ nu constituia o amenințare la adresa reputației mele? A carierei? A *vieții* mele?

La telefon, Elliot Grossman părea un tip cât se poate de rezonabil. Nu ne întâlnirăm niciodată la sediul editurii – n-am avut, înainte de acest moment, nici un motiv de a discuta împreună, pe nici o temă. Mi-a cerut să-i trimit convocarea prin fax și, după ce a citit-o, mi-a telefonat ca să-mi liniștească temerile. Părea să înțeleagă că sunt una dintre acele persoane care, cu toate că se știu „nevinovate“, sunt cuprinse de anxietate la simpla eventualitate a unui proces.

— Preiau cazul cu plăcere, Andrew. Desigur! Sunt un mare admirator al romanelor tale.

La aceste cuvinte amabile ale sale, am murmurat un vag „Mulțumesc“.

Indiferent dacă era sincer sau nu, se dovedise politicos menționând acest lucru. Mai ales în fața unui scriitor atât de nesigur pe propriile sale merite ca Andrew Rush.

— Luni dimineață voi fi în Harbourton pentru audiere, la nouă dimineața fix, Andrew. Dar mă voi duce singur, nu e necesar să vii și tu. Atât timp cât ești „reprezentat“, nu e nevoie să fii de față și te sfătuiesc să n-o faci.

— Serios? Am avut impresia că în convocare scrie...

— Nu. Este doar o audiere, nu un proces. Judecătorul va fi impresionat de simpul fapt că cineva se prezintă pentru o asemenea plângere frivolă. Mă îndoiesc foarte tare că a fost emis un „mandat“ de arestare pe numele tău – e ridicol! Judecătorul va fi flatat văzând că o editură atât de prestigioasă ca a noastră trimite un „reprezentant legal“ și va închide cazul în numai cinci minute. Reclamațiile de acest tip nu sunt rare, iar procesele lipsite de temei împotriva unor persoane celebre sau bogate nu sunt nici ele ceva neobișnuit. E o formă de șantaj cu care sistemul juridic este familiarizat, iar judecătorul din

Harbourton o va recunoaște ca atare. Dat fiind firea reclamantei, așa cum mi-ai descris-o tu, aș spune că probabil femeia le e deja cunoscută celor de la tribunal – o procesomană clasică.

Grossman vorbea pe un ton animat, ca un om a cărui profesie îi cere să vorbească așa: rafale de cuvinte ritmate și o plăcere fizică în rostirea lor.

— Am reprezentat în decursul anilor mai mulți scriitori dați în judecată pentru „furt“ – „plagiat“ – și, mai des, pentru „calomnie“ și „încălcarea intimității“. Dat fiind Primul Amendament din Constituția americană, e al naibii de dificil să susții un caz chiar și atunci când acesta există – ceea ce nu se întâmplă aici, sunt sigur.

Sunt sigur. Două cuvinte care mie nu mi s-au părut suficient de vehemente.

— Andrew, ai spus că n-o cunoști pe această „C.W. Haider“, da? Nu te-ai dus niciodată la ea acasă, n-ai citit nimic din ce a scris ea?

— În mod cert, nu!

— Ei, uneori scriitorii primesc manuscrise din partea necunoscuților și e recomandabil să nu le citească, dar în asemenea cazuri trebuie să înapoiezi imediat manuscrisul expeditorului împreună cu o notificare semnată și datată, în care să precizezi să nu l-ai citit. Dacă păstrezi un manuscris, asta ar sugera că l-ai citit, iar autorul lui ar putea răsfoi viitoarele tale cărți, pentru a vedea dacă nu cumva l-ai „plagiat“. Asemenea situații nu sunt deloc rare, Andrew. Ești norocos că ai fost scutit de probleme până acum.

Mă străduiam cu disperare să-mi amintesc: primisem ceva vreodată de la „C.W. Haider“? Eram prea stânjenit ca să-i spun lui Grossman că în cursul anilor mi s-a întâmplat uneori să citesc manuscrisele trimise de necunoscuți și că unora chiar le-

am răspuns, cu naivitate, și le-am oferit sugestii de revizuire a textului; în majoritatea cazurilor, expeditorii și-au exprimat recunoștința, deși după aceea mi-au cerut să-i prezint unui agent literar sau unui redactor, fapt care a dus corespondența cu ei la un cu totul alt nivel – nu întotdeauna unul fericit.

I-am spus lui Grossman că, aproape cu certitudine, nu am primit nici un manuscris și nici o scrisoare din partea lui „C.W. Haider“ și nici eu nu-i scrisesem. Cu un mic râs, el mi-a răspuns:

— Dacă ai făcut-o, vom afla în scurt timp, Andrew. Femeia va avea scrisorile la ea.

Și a continuat povestindu-mi că, dintre scriitorii pe care îi reprezentase în cei douăzeci de ani de carieră profesională, Stephen King era cel care, deloc surprinzător, fusese cel mai des ținta procesomanilor; King reușise să evite până în prezent procesele serioase, deoarece acuzațiile fuseseră de cele mai multe ori evident ridicole.

— L-ai reprezentat pe Stephen King?

Faptul mi s-a părut încurajator.

— Desigur. Nu o singură dată.

— Și a fost... necăjit din cauza proceselor?

— Inițial. Dar Steve s-a obișnuit cu ideea, ca „figură publică“ – e ca și când ai avea o țintă desenată pe spate. Reversul celebrității e faptul că atragi atenția celor instabili mintal. Și a procesomanilor, care intră într-o categorie aparte, cu toate că și ei pot fi instabili mintal.

— Ai avut întotdeauna succes când l-ai apărat pe Stephen King?

Deși nu-mi stă în fire să fiu atât de neobrăzat, era o întrebare pe care trebuia s-o pun. Grossman a râs pe un ton enigmatic.

— Ei, Andrew, cred că din echitate față de Steve ar trebui să nu mai discut despre problemele sale de ordin juridic. Unele

dintre aceste cazuri au caracter public și poți să te interesezi despre ele; altele au fost soluționate în afara tribunalului, în particular. Iar de când Steve și-a schimbat editura cu care colaborează, cu câțiva ani în urmă, firește că nu l-am mai reprezentat. N-am idee ce s-a întâmplat în anii care au urmat, sau dacă s-a mai întâmplat ceva. Am vrut doar să știi asta, să-ți liniștesc temerile, fiindcă mi-ai părut foarte îngrijorat la telefon; am vrut să știi că nu ești singur. Scriitorii foarte bine vânduți sunt întotdeauna ținte ale litigiilor.

— „Soluționate în afara tribunalului, în particular“ – asta înseamnă că Stephen King a fost nevoit *să plătească*? De ce mama naibii ar fi fost nevoit *să plătească*?

— Andrew, te rog! Nu e deloc neobișnuit ca un client bine situat material să ajungă la o înțelegere cu un reclamant agresiv, doar pentru a limpezi atmosfera și a evita o publicitate urâtă. Înțelegerea nu trebuie să presupună milioane de dolari, așa cum ai crede din presă; eu am obținut înțelegeri pentru o nimica toată ca zece mii, ba o dată chiar pentru numai *nouă sute nouăzeci și nouă de dolari*.

— Dar dacă scriitorul e nevinovat...

— Firește! Firește că scriitorul e nevinovat! E foarte greu de crezut că scriitori de nivelul lui Stephen King și Andrew J. Rush plagiază scrieri ale amatorilor și ale smintiților.

Bâlbâindu-mă, i-am spus lui Grossman care era impresia mea: că în acest caz, reclamanta mă acuza de fapt că pătrunsesem în casa ei și-i luasem ceva...

Dar o senzație de amețeală m-a copleșit. N-am putut rosti cu claritate ceea ce gândeam și nu m-am putut determina să reexaminez convocarea pe care o citisem deja, o recitisem și o răscitisem până la îngrețoșare.

Grossman a râs.

— Andrew, asta-i o nebunie! Câtă vreme nu ajunge în presă,

e chiar caraghios, trebuie să recunoști. „Intrare prin efracție“... furișându-te pe o fereastră deschisă... ca să furi idei pentru romane de la „C.W. Haider“.

Mie nu mi s-a părut deloc caraghios. Și n-am râs.

Câtă vreme nu ajunge în presă.

Mai bine să-l elimini pe reclamant imediat.

În felul acela exuberant al său, nu la fel de liniștitor pentru mine pe cât fusese la început, Grossman mi-a vorbit încă o jumătate de oră, prezentându-mi strategia pentru audirea de luni, care implica o oarecare muncă detectivistică de urgență, și repetându-mi sfatul anterior, acela de a nu mă înfățișa la tribunal.

— Reclamanta te va vedea și fără îndoială te va recunoaște, iar asta o va agita. Dacă este dezechilibrată mintal, așa cum credem noi, ar putea provoca o scenă urâtă. Și exact asta vor hărțuitorii – să forțeze o confruntare cu cei bogați și celebri.

Hărțuitori? Bogați și celebri? Cuvintele lui Grossman roiau în jurul meu ca niște gângănii bâzâitoare. Am încercat să simt un mic imbold de mândrie la ideea de a fi considerat *bogat și celebru*, oricât de extravagant era acest lucru, și m-am străduit să nu mă panichez la auzul termenului *hărțuitor*.

Din câte știam eu, așa cum sugera convocarea și după cum reieșise din scurta discuție telefonică, C.W. Haider (încă) nu mă „hărțuia“.

Femeia locuia în Tumbrel Place, nu departe de tribunal și de sediul municipalității – după estimările mele, la mai puțin de opt kilometri de Mill Brook House.

Iată o nouă teamă pe care, fără să vreea, Grossman mi-o instilase: *hărțuirea*.

Mai bine să lovești tu primul, amice.

Mai bine să ucizi imediat.

Ca și când atunci i-ar fi trecut ideea prin minte, Grossman

m-a întrebat dacă am vorbit vreodată cu C.W. Haider – la telefon, spre exemplu.

Senzația aceea de amețeală mi s-a acutizat. Fiindcă, desigur, n-ar fi trebuit să-i telefonez persoanei al cărei nume apărea în convocare ca reclamant – știusem asta, și totuși îi telefonasem. Cuprins de rușine, am răspuns că, da, din păcate o sunasem pe femeia aceea ieri după-amiază, la scurt timp după ce primisem convocarea.

— Am vrut doar să aflu în ce consta acuzația – ce anume se presupunea că am furat. Discuția n-a decurs bine.

Pentru un moment, Grossman a rămas tăcut. Faptul că un om atât de comunicativ rămăsese fără cuvinte nu era un semn bun.

— Femeia chiar mi s-a părut dezechilibrată – mi-a fost greu s-o înțeleg. Avea un râs ciudat, ascuțit și sălbatic...

Vocea mi-a pierit. Mă simțeam ca un copil care nu ascultase de cei mari, și o făcuse într-un mod stupid.

— O! E foarte neplăcut, Andrew. N-ar fi trebuit să încerci să iei legătura cu reclamantul, firește. Aș fi crezut că cineva cu inteligența și cu experiența ta...

Grossman și-a lăsat fraza în suspensie, ca o subliniere a ideii sale. Nici nu voiam să-mi imaginez expresia de pe chipul lui.

Copleșit de vinovăție, am încercat să-i explic:

— Am vrut doar să-i pun câteva întrebări. A fost o discuție scurtă. I-am vorbit foarte politicos. A zis că am luat lucruri „de la ea din casă“... și că „trebuie să înceteze“...

— Nu ai amenințat-o, sper.

— Sigur că nu. N-aș amenința pe nimeni, niciodată.

— Putem pretinde că n-ai telefonat. S-ar putea ca așa să fie cel mai bine. Dacă s-ar ajunge la proces – deși sunt sigur că nu vom ajunge acolo, te rog să nu intri în panică –, înregistrarea

convorbirii telefonice va fi prezentată în instanță și n-o vei putea nega. Dar acesta nu e un proces și nimeni nu trebuie să jure. Iar tu nici măcar nu vei fi în sală. Așa că, hai să sperăm că totul va decurge bine. Poate că femeia nici nu va menționa convorbirea telefonică.

Rușinat, făceam gafă după gafă. Voiam cu disperare să recâștig stima lui Elliot Grossman.

— Cel mai rău e că am știut de la bun început că n-ar trebui s-o sun. Dar am sperat, probabil, că va asculta de vocea rațiunii. Că va vedea că sunt o persoană amabilă...

Nu m-am putut determina să-i spun: *Am vrut să evit să apelez la un avocat. Mi-e frică de avocați.*

— Andrew, ar trebui să știi că adversarul tău nu vrea să te perceapă ca pe o *persoană amabilă* și că nu poți face nimic ca s-o convingi pe femeia asta că nu ești dușmanul ei, ci o *persoană amabilă*. N-a fost inteligent din partea ta s-o contactezi, prietene, dar cel puțin bine că mi-ai spus. Îți sunt recunoscător pentru asta. Atât timp cât n-ai amenințat-o și n-ai încercat s-o determini să-și retragă plângerea, iar ea n-a înregistrat conversația... cred că totul va fi bine.

Grossman avea acum un alt ton. Era oficial, tăios.

— Te sun imediat după audiere, Andrew, nu-i nevoie să-mi telefonezi tu. Scoate-ți din minte întreaga situație. te asigur că nu va ieși nimic din chestia asta cu C.W. Haider. *O s-o îngropăm*.

CAPITOLUL 7
UN SĂRUT ÎNAINTE DE A UCIDE

— Andy, pe Julia o necăjește ceva.

Irina rostise aceste cuvinte cu o voce ezitantă. Din tonul ei mi-am dat seama că supărarea mezinei noastre avea legătură cu mine și că Irina era reticentă în a deschide subiectul în fața mea, de parcă – în mod absurd și necinstit – s-ar fi temut de reacția mea.

Mă irită considerabil când membrii propriei mele familii mi se adresează cu precauție. Mi se pare teribil de deconcertant.

— Poftim? Ce anume o necăjește?

— Un roman pe care l-a citit, semnat de cineva care-și spune „Jack of Diamonds“[4] – cred că ăsta e numele. Zice că are impresia că scriitorul respectiv e cineva care te cunoaște, un prieten și coleg de breaslă cu tine; și că omul, oricine ar fi el, a folosit în roman un lucru care i s-a întâmplat *ei*.

— Oprește-te, Irina. Nu înțeleg. Ce tot spui?

Era chiar în ajunul audierii. Duminică seară, cu mai puțin de douăsprezece ore înainte de luni dimineață la ora nouă, în Tribunalul Municipal din Hecate.

Irinei nu-i spusesem, firește. Scumpa mea soție trebuie cruțată de tulburările emoționale.

Inima îmi bătea cu putere. Vinovăție, vinovăție.

E foarte dificil să fii un părinte integru.

— Îți va povesti chiar Julia, Andy. Dar m-a sunat pe mine mai întâi și plângea. Acest oribil „Jack of Diamonds“...

— Cine? Ce?

— ... un scriitor de romane polițiste care-și spune „Jack of Diamonds“... sau o fi „Jack of Hearts“[5]... vreun romancier blazat, categoric un misogin și o brută, ca Mickey Spillane...

În colecția mea de prime ediții americane erau și câteva titluri de Spillane din anii ’50, pe care le-am cumpărat de prin anticariate, dar nici una dintre rudele mele nu pusese mâna pe ele de când ne mutaserăm în casa din Mill Road și rearanjaserăm volumele în rafturi, eram sigur de asta.

— Julia spune că în romanul ăsta al lui „Jack of Hearts“ pe care l-a citit e o scenă care reproduce aproape identic modul în care a căzut ea prin podul acela putrezit din Battlefield Park, când ar fi putut să moară – numai că în roman, copilul chiar *a fost ucis*.

Asta era o amintire deprimantă. Aș fi preferat să nu mi-o fi readus în memorie. Julia avea patru ani pe atunci – o fetiță vioaie și curioasă. Locuiam în Highland Park pe vremea aceea, lângă New Brunswick. Într-o zi am mers cu ea în Battlefield Park, aflat la câțiva kilometri distanță, și (spre rușinea mea), m-am lăsat distras de notițele pe care le luam pentru o scenă dintr-unul dintre romanele mele, iar Julia s-a îndepărtat spre albia unui pârâu, în urmărirea unor gâște, și, fără ca eu să observ, a urcat pe un pod pietonal scos din uz. Fiind atât de micuță, reușise fără probleme să se strecoare prin barierele de blocare, amuzată de propria-i istețime, care îi permisese să se furișeze de lângă tati, cu toate că tati îi spusese să nu se îndepărteze – tati o avertizase în mod cert *să nu se îndepărteze*. Și deodată, piciorul îi trecuse prin lemnul putrezit al podului. Când o parte a punții se prăbușise, Julia țipase și căzuse aproape patru metri, până în albia pârâului, dar din fericire

căderea îi fusese frânată de lăstărișul de jos, astfel că a scăpat nevătămată, cu excepția câtorva zgârieturi și vânătăi și a traumei psihice.

— Julia zice că e în roman o scenă care copiază aproape identic accidentul ei și, în plus, se petrece într-un loc numit „Battle Park“ – nu în New Jersey, ci în New York.

— O coincidență...

Glasul îmi fusese slab, tremurat.

Battle Park! Ce redenumire stupidă, când numele originalului fusese Battlefield Park!

— I-am spus Juliei că e doar o coincidență, normal. Însă e ciudat și supărător, nu-i așa?

— Cred că ar putea fi, dacă Julia ia totul atât de personal. Fetița din roman seamănă cu ea?

O întrebare bizară! Din fericire, Irina nu a părut să observe.

— Julia zice că în roman fetița moare – suferă o fractură de craniu în cădere. Tatăl care a dus-o în parc e un om rău, de fapt tatăl vitreg al copilei, nu tatăl ei natural. Tipul nu-i poate suferi pe copiii soției și plănuiește să-i ucidă prin așa-zise accidente.

Îmi aminteam vag subiectul din *Un sărut înainte de a ucide*. Era tipic pentru romanele publicate sub pseudonim pe care, scrise în grabă fiind, într-un fel de acces brusc de inspirație în primele ore ale dimineții, nu mi le mai aminteam în detaliu nici măcar la momentul apariției pe piață, și cu atât mai puțin peste ani.

— Julia spune că intriga romanului e foarte isteață, dar respingătoare. Tatăl vitreg nu e nici un moment bănuit că ar fi aranjat „accidentele“ – întotdeauna e copleșit de vinovăție, sentimentele lui par autentice și are remușcări, până când un alt „accident“ i se întâmplă unui alt copil. Julia mi-a spus că n-a putut să citească mai departe, ca să vadă cum se termină.

— Ei, foarte bine! Să-l arunce la gunoi pe Jack of Spades.

— Jack of Spades? Așa îl cheamă pe... scriitor?

Irina clipea spre mine de parcă o lumină puternică îi strălucea în față. Deși o iubesc mult pe scumpa mea soție, sunt clipe în care drăgălășenia ei – *simplicitatea acelei drăgălășenii* – e teribil de deranjantă.

— Da, draga mea. De zece minute îmi tot vorbești despre Jack of Spades și despre cât de necăjită a fost Julia de unul dintre romanele lui.

— Da, Julia e necăjită. Și eu sunt necăjită știind că un incident intim, cât se poate de personal din viața noastră, a fost exploatat de un străin... Dacă asta e ceea ce s-a întâmplat.

— Ei, draga mea, acesta e un mare „dacă“! Mă îndoiesc că-l putem da în judecată pe Jack of Spades pentru încălcarea intimității pe baza unor probe atât de firave.

— Nimeni nu vrea să dea în judecată pe nimeni. Dar...

Mă simțeam încordat, lipsit de răbdare. Voiam să protestez, să-i spun Irinei că nu sunt câtuși de puțin răspunzător eu pentru ultima criză din viața Juliei.

De când au pășit în adolescență și până acum, că sunt deja adulți, apar des crize de un fel sau altul în viața copiilor noștri. O vizită acasă, o conversație cu Irina, ultima calamitate, ultima dezamăgire, ultimul ghinion sau ultima trădare, nevoia de susținere emoțională, *nevoia de bani* – toate ne sunt prea bine cunoscute.

Deși sunt un veritabil arhetip al părintelui american – tăticul cel drag și bun, cu brațele deschise, zâmbetul cu gropițe și carnetul de cecuri în mână.

Tati cu zâmbet și gropițe. Mârlan.

N-am avertizat-o eu pe Julia să nu citească Jack of Spades? N-am ascuns eu idioatele de cărți? Evident, ea nu m-a ascultat – așa cum, prea des, nici ea și nici frații ei mai mari nu-și ascultaseră tăticul în anii în care locuiseră în această casă.

Voiam să protestez, să-i spun Irinei că nu eram prieten cu Jack of Spades și că, chiar dacă aș fi fost, nu i-aș fi povestit niciodată despre accidentul aproape fatal al fiicei noastre în Catamount Park. Și în orice caz, Julia n-a murit – nu-i așa?

Ce ciudat mă simțeam! Transpirație pe față, la subraț, în haine. Între degetele mele, un pahar cu vin – vin alb, sec, de la o cramă locală din New Jersey al cărei proprietar este un „mare admirator“ al lui Andrew J. Rush – pahar pe care nu-mi amintesc să-l fi umplut.

Sau poate că Irina mi l-a adus. Ca să mă împace, să-mi reducă nervozitatea.

Acum mi-am amintit: nu în Catamount Park, ci în Battlefield Park.

Iar Julia n-a murit. N-a murit.

Irina îmi spunea că Julia va veni diseară la masă, dar în realitate venea să discute cu mine despre *Un sărut înainte de a ucide*. Irina nu avea de gând să participe la discuție – „E ceva între tine și ea. Știi cât de emoțională poate fi Julia și cum se bazează pe sfaturile tale. Sper că vei fi răbdător cu ea, Andrew“.

Asta era prea enervant. O insultă subtilă din partea soției mele – să sugereze că sunt mai puțin răbdător cu copiii decât e ea.

— Tati, nu poate fi doar o coincidență! Nu cred una ca asta.

Julia mă privea cu o expresie de exasperare și de ofensă copilărească. De parcă într-un fel – dar cum ar fi putut Julia *să știe*? – tati era vinovatul.

După toate aparențele, deși uitase săptămâna trecută să ia cu ea romanul lui Jack of Spades, Julia reținuse pseudonimul neobișnuit și cumpărase singură un exemplar din *Un sărut înainte de a ucide*.

Pe un ton plângăreț, îmi spunea:

— În roman, fetița moare atunci când cade și își sparge

capul pe pietrele din albia pârâului. Tatăl vitreg regretă – oarecum –, deși își imaginase că ar putea cădea. Apoi, mai târziu, survine un alt „accident“ în care e implicat fratele ei, iar fratele moare. În acel punct am renunțat să mai citesc.

Zâmbind, am încercat să-mi consolez fiica. Încă din copilărie, Julia a fost întotdeauna nefiresc de *serioasă*.

— E doar ficțiune, Julia. Scrisă de un autor „fictiv“.

— Cum adică „fictiv“?

— Adică Jack of Spades e un pseudonim, așa cum bine știi.

— Ziceai că nu-l cunoști. Pe autor.

— Nu-l *cunosc*. De fapt, e posibil ca Jack of Spades să fie o femeie.

Julia izbucni în râs.

— O, nu, tati. Jack of Spades e bărbat – un macho versat. N-am nici o îndoială.

Macho versat. Am simțit un spin de vinovăție, dar și de mândrie la gândul că izbutisem să mă disimulez atât de bine. Propria mea familie nu mă putea recunoaște!

Am asigurat-o că exagera o simplă coincidență. Mai bine să arunce romanul enervant și să-l dea uitării.

— Să fie doar o coincidență, tati? Atâta tot?

— Atâta tot.

— Ce ciudat! Mă enervează.

— Ei! Și pe mine.

— Acest Jack of Spades... nu e cineva care ți-e cunoscut... Ești sigur?

— Sunt.

— Dar ai vreo idee cine poate fi?

— Se spune că ar fi un „profesionist retras din activitate“, care locuiește în New York. E un scriitor *noir* relativ nou și mărunt, cu un grup mic de admiratori. Nu merită să-ți faci griji, Julia.

— E o persoană depravată, se simte asta.

— Serios? N-am reușit să citesc până la capăt nici unul dintre romanele lui, pe care editorii care îl publică mi le trimit pentru a le susține. Sunt prea vulgare, violente – răul nu e suficient pedepsit în ele. Ca filmele de acțiune pentru băieții la pubertate.

— O, nu, tati, nu cred. Nu-s pentru băieți la pubertate. Sunt romane menite să te facă să *gândești* – numai că nu gânduri frumoase.

Julia vorbise cu o anume perspicacitate. Era o idee uimitoare, venind din partea ei, și îmi era greu s-o cred. Ea însă a insistat:

— Uite ce cred eu, tati: scriitorul ăsta e cineva care te cunoaște, pe tine și familia noastră. Și-a bazat „accidentul“ din roman pe ceea ce mi s-a întâmplat mie. Și mă face să mă simt, pur și simplu, *bizar*.

— Julia, multe persoane sunt sigure că apar în cărți de ficțiune. E ca și când ți-ai vedea imaginea în oglindă și ai crede că aceea ești tu, când de fapt nu e așa.

Îmi simțeam zâmbetul strâmb ca tija unui tirbușon, înfundându-mi-se în față.

— Haide, tati! Dacă stai în fața unei oglinzi și îți vezi imaginea în ea, *chiar ești* tu.

Și Julia izbucni în râs. Dar de ce era atât de distractiv? Îmi aminteam doar foarte vag *Un sărut înainte de a ucide*. Nici măcar nu știam cum se termină. Voiam să protestez, să-i spun Juliei: *În viața reală sunt tatăl tău iubitor. Iar la urma urmei, tu n-ai murit.*

---

[4] Valetul de Caro

[5] Valetul de Cupă

CAPITOLUL 8

„SE VA FACE DREPTATE“

Luni dimineață nu m-am putut ține totuși departe de audiere.

Știu, îi promisesem lui Elliot Grossman. Omul mă sfătuise limpede, și nu o singură dată, să nu mă prezint. Însă n-am putut.

Eram prea neliniștit ca să rămân acasă. Îmi venise ideea îngrijorătoare că Grossman interpretase greșit convocarea și că Andwer J. Rash trebuia să fie totuși prezent în sala de judecată, altfel riscând să fie arestat pentru sfidarea curții.

Și, în parte, aveam o curiozitate obsedantă cu privire la C.W. Haider. Nimeni nu mai depusese vreodată o plângere oficială împotriva mea, pentru nimic, și cu atât mai puțin pentru „furt“ și „plagiat“. Stătusem treaz mai toată noaptea, gândindu-mă tulburat la audiere. *Trebuie să-mi văd dușmanul*.

Tribunalul Municipal al districtului Hecate este găzduit într-o veche și frumoasă clădire care și-a păstrat în mare parte fațada de secol optsprezece, deși interiorul a fost complet renovat. Aproape că seamănă cu o biserică veche, amplasată în centrul unei piațete cu spații verzi, de la care te-ai aștepta să fie cimitirul. Interiorul sugerează un club exclusivist decorat cu gust sau un han istoric, cu lambriuri din mahon, plafoane tencuite în alb, pardoseli din gresie întunecată și lumini

ascunse. Spre deosebire de ambianța abrazivă și intensificată a unui tribunal dintr-un oraș mare, aici atmosfera este una atenuată, primitoare.

Cum publicul poate asista la audieri și la procese, n-a fost nevoe să prezint un act de identitate la controlul de securitate. Șirul de persoane a înaintat cu calm, fără grabă și, spre marea mea ușurare, *nimeni nu m-a recunoscut*.

Sala în care avea loc audierea era de fapt un mic amfiteatru, cât o sală de seminar, cu numai șase rânduri de scaune pe care încăpeau (am calculat rapid) cel mult șaptezeci și două de persoane; când judecătorul Carson a intrat în sală și audierea a început, încăperea abia dacă era plină pe sfert. În primele două sau trei rânduri erau așezați cei convocați la tribunal și reprezentanții lor legali; pe măsură ce audierile se încheiau, respectivele persoane părăseau sala și altele intrau. Deși atmosfera era una oficială, exista un du-te-vino continuu; cei care, la fel ca mine, se așezaseră pe locurile spectatorilor, în ultimul rând, aveau o perspectivă clară asupra întregii săli.

(Încercând să nu ies în evidență și să nu par suspect, am avut grijă să nu privesc în jur, la ceilalți de pe rândul meu, și să-mi acopăr parțial fața. Aidoma unora dintre personajele create de Jack of Spades, care niciodată nu ies în public fără o deghizare minimă, purtam ochelari de soare cu rame groase, negre, care îmi distorsionau în mod subtil trăsăturile, și un sacou sport din velur bej pe care nu-l mai îmbrăcasem probabil de vreo douăzeci de ani. Fiindcă mă temeam că presa locală va fi prezentă la această audiere jalnică și că Andrew J. Rush va fi demascat ca hoț și plagiator sau chiar mai rău.)

Haider contra Rush era al treilea caz pe ordinea de zi. În timp ce se derulau primele două audieri, am avut timp să-mi dau seama cine era Elliot Grossman – un avocat cu aspect newyorkez (adică evreu) care, dacă ar fi privit prin sală, m-ar fi

putut recunoaște după fotografiile de pe copertele cărților mele; dar n-a privit. Am avut timp s-o analizez pe femeia cu înfățișare aparte, așezată singură în primul rând, la vedere, chiar față în față cu pupitrul judecătorului.

Fără îndoială, aceasta era C.W. Haider, reclamanta. Mi s-a părut uimitor cum, la prima vedere, semăna cu o Ayn Rand cu părul alb, cu trăsăturile acelea masculine, mandibula proeminentă și aerul deopotrivă aristocratic și ofensat. Părea să aibă în jur de șaizeci și cinci de ani sau puțin peste, cu părul alb și vâlvoi cu greu domolit de o beretă castanie și cu hainele desuete ce păreau scumpe, dar nu cădeau bine pe trupul ei: umerii vătuiți ca să-i dea o aparență musculoasă, costum cu pantaloni gri în dungulițe, revere duble și nasturi mari din os, pantofi din piele cu vârful bont. Ocupase mai mult de o treime din primul rând, întinzându-se pentru a-i descuraja pe ceilalți.

Din profil, C.W. Haider semăna cu o pasăre de pradă. Dacă și-ar fi plimbat privirile prin sală, m-aș fi făcut mic, cu vinovăție.

În timp ce se judecau primele cazuri, C.W. Haider nu făcuse nici un efort pentru a-și ascunde nerăbdarea. Oftase și bombănise audibil, se foise în scaun, își scotocise printre lucruri – o geantă urâtă și mare din piele de crocodil, o sacoșă și mai mare din lamele dintr-un material metalic lucitor, un teanc de mape și un singur dosar mare, din carton. Agitația ei friza neobrăzarea, atrăgând priviri încruntate și iritate din partea judecătorului Carson; era limpede că aprodul și ceilalți angajați ai tribunalului o cunoșteau pe cărunta doamnă Haider, deși în aroganța ei, ea nu catadicsea să-i cunoască.

Grossman îmi spusese la telefon că, din câte își dăduse el seama, doamna Haider nu avea un avocat – „Probabil că n-a reușit să angajeze pe nimeni pentru un caz atât de ridicol“ –, așa că se va reprezenta singură, fapt care în mod cert avea să-l

exaspereze și mai rău pe judecătorul Carson.

(Deși inițial am crezut că nu-l știu pe Owen Carson, judecător cu vechi state de serviciu în districtul Hecate, de fapt ne cunoșteam tangențial – soțiile noastre au făcut parte din același comitet al galei pentru strângerea de fonduri destinate Bibliotecii Publice din Harbourton și erau oarecum prietene; în mod cert îi strânsesem mâna lui Owen Carson de câteva ori și parcă îmi amintesc de o remarcă laudativă a Irinei sau a doamnei Carson – *Owen vă admiră opera. Îi plac romanele polițiste, deși uită totul aproape imediat ce termină de citit!*)

Când a fost anunțată în sfârșit audierea pentru *Haider contra Rush*, la 10.58, doamna Haider era deja într-o stare de iritare și frustrare înăbușită. Agitată, s-a ridicat în picioare (era o femeie surprinzător de scundă, bondoacă și îndesată, pe care umerii vătuiți și pantalonii de un cenușiu tern n-o avantajau deloc) și i s-a prezentat judecătorului ca fiind reclamanta – „recla-manta“ – cea de la care „s-a furat de ani întregi“ – care a fost „plagi-ată“ – vorbind pe un ton nazal, iritat și infantil, pe care l-am recunoscut imediat ca fiind glasul de la telefon.

Era evident că judecătorul Carson o cunoștea pe reclamantă. Când a întrebat-o cu precauție, politicos, dacă nu are un avocat care s-o reprezinte, doamna Haider a replicat cu o izbucnire vehementă:

— Domnule, *nu am un avocat fiindcă nu vreau și n-am nevoie de avocat și pentru că nimeni nu poate vorbi în numele meu. Justiția este de partea mea de această dată, la fel ca data trecută. Veți vedea.*

Prin sală a trecut o undă de mirare și de amuzament. Sobrietatea ședinței lăsase loc unei atmosfere animate, de parcă cineva rotise la volum maximum butonul de sonor al unui televizor. Pe un ton civilizat și calm, judecătorul Carson a mustrat-o pe femeia cu părul alb și vâlvoi pentru că i s-a

adresat cu „domnule“ în loc de „Onorată Instanță“, iar femeia cu părul alb și vâlvoi a ripostat, înțepată:

— Apelativul „Onorat“ e ceva ce trebuie câștigat, domnule. Vom vedea dacă tribunalul dumneavoastră îl merită.

Imediat a devenit evident – pentru mine a devenit evident – că doamna Haider era o cauză pierdută: o procesomană al cărei drept de a înainta o plângere oficială împotriva unui concetățean era respectat *pro forma* în sala de judecată, dar care avea să fie expediată cât mai rapid posibil de judecătorul cu priviri sumbre.

Reținusem expresia folosită: *De această dată, la fel ca data trecută*. Haider se mai aflase ca reclamantă în această sală de judecată și înainte.

M-am simțit pe dată ușurat. C.W. Haider era nebună, exact așa cum bănuisem. Nu putea să aibă câștig de cauză asupra *mea*.

Chiar și Elliot Grossman, marele avocat de la oraș vorbind despre editura celebră în toată lumea, a avut dificultăți cu C.W. Haider, care l-a întrerupt înainte chiar de a izbuti să încheie o frază; de mai multe ori judecătorul Carson și-a folosit ciocănelul cu frustrarea unui magistrat dintr-o emisiune TV care încearcă să facă ordine în sala cuprinsă de o rumoare comică. Spectatorii care aproape că ațipiseră la audierile anterioare se treziseră și se distrau acum de minune.

Indignata doamnă Haider părea să nu dispună de ceea ce am putea numi un simț normal sau convențional al bunei purtări în public. Femeia habar n-avea – sau nu se sinchisea – de cât de țipătoare îi era vocea, de cât de agasantă și iritantă îi era atitudinea superioară; părea să nu aibă idee că își sabotează propriul interes refuzând să se conformeze procedurilor uzuale în sala de judecată. Chiar în timp ce, exasperat, judecătorul Carson o chema la ordine, ea continua să vorbească cu glas

tare, de parcă tot ce conta era să se facă auzită, de parcă ar fi apelat la o instanță mai înaltă decât cea a Tribunalului Municipal al districtului Hecate.

— Domnule... adică Onorată Instanță, am venit aici în calitatea mea de cetățean, pentru a obține despăgubiri și protecție împotriva viitoarelor furturi, plagiate și încălcări ale intimității comise de acest mârșav Andrew J. Rush, care nu a avut curajul de a veni astăzi în fața mea, ci a preferat *să se ascundă în spatele unui avocat*. Voi dovedi că am un caz valid împotriva lui Andrew J. Rush și *mi se va face dreptate*.

Spre lauda sa, judecătorul Carson i-a permis lui Haider să prezinte rudimentele cazului ei, în loc să-i închidă dosarul în nas, așa cum ar fi putut face un alt judecător, mai puțin generos. Cu indulgența unei rude ceva mai tinere în fața uneia vârstnice (Carson avea probabil aproape șaizeci de ani, era complet chel și era miop), i-a dat voie reclamantei înfuriate să vorbească după bunul ei plac și să prezinte seria de „probe“ pe care le adusese cu ea – manuscrise dactilografiate, îngălbenite; douăsprezece jurnale cât niște registre, mai multe exemplare din cărțile mele cu pasaje marcate cu roșu. (A fost un șoc, înainte ca Haider să denumească volumele, să le văd supracopertele de la distanță și să le recunosc; să realizez că erau, într-adevăr, *cărțile mele* – de parcă o parte a vieții mele intime era expusă în sala de judecată de cineva pornit să mă distrugă.) Despre manuscrisese dactilografiate, Haider a spus că sunt povestiri și capitole „încă nepublicate“ din romane *în lucru* scrise de C.W. Haider; jurnalele erau ale ei și datau din 1965, pe când avea optsprezece ani; cărțile cu supracoperte erau într-adevăr de Andrew J. Rush și aveau pasaje marcate care, susținea femeia, fuseseră „furate“ de la ea.

Cu glasul ei ascuțit și teatral, Haider a citit fragmente din propriile-i materiale și apoi fragmente din cărțile lui Andrew J.

Rush.

— Vedeți? Ăsta e „furt“. „Pla-gi-at“. Mârșavul îmi fură nu numai cuvintele, ci și *viața*.

Aceste acuzații fantasmagorice au continuat o vreme. Ce dureros ar fi fost pentru mine, dacă aș fi stat în banca apărării, alături de Elliot Grossman! Și așa, ochii mi se umpluseră de lacrimile umilinței. Am ascultat versiuni audio ale cărților mele lecturate de profesioniști înțelegători, dar niciodată nu mi-am auzit proza citită cu glas tare pe un asemenea ton acuzator și ridiculizant; frazele atent construite, comparațiile „istețe“, cuvintele rar întâlnite (*abhora, uzufructuar*) alese din vechiul și hărtănitul meu exemplar din *Writer's Thesaurus* îmi păreau acum doar o împopoțonare emfatică. Nu numai că Haider mă acuza că îi plagiasem proza, dar textele în sine, expuse în fața publicului năucit, îmi păreau dureros de jalnice.

Vocea ei căpătase accente țipătoare:

— Cum aceste lucrări ale lui C.W. Haider pe care el le-a prăduit nu au fost încă publicate, este limpede că mârșavul a pătruns în casa mea, adică în casa răposatului meu tată, Walter Haider, de la numărul 88 în Tumbrel Place, ca să le fure cu ajutorul vreunui dispozitiv de fotocopiere...

În sală au izbucnit hohote de râs. Ce coșmar!

Grossman avusese dreptate, faptul că venisem aici era o greșeală teribilă. *Jack of Spades a fost cel care m-a adus aici*, mi-am spus. În viitor va trebui să evit să mai cedez pulsiunilor anarhice și impulsive ale lui Jack of Spades.

Într-un târziu, judecătorul Carson a întrerupt-o pe reclamantă în mijlocul frazei, subliniind faptul că își expusese punctul de vedere de mai multe ori, și i-a cerut lui Grossman să răspundă la acuzațiile aduse – „Concis, vă rog!“

Grossman a susținut că, *prima facie*[6], cazul era unul absurd: acuzatul Andrew J. Rush era un „distins și reputat maestru al

genului polițist“, ale cărui prime opere publicate datează de la sfârșitul anilor ’80; Rush era „un autor foarte bine vândut“ care scrisese douăzeci și opt de romane polițiste traduse în tot atâttea limbi, dacă nu în mai multe; Rush era un cetățean al comunității locale, cunoscut pentru implicarea sa în proiecte civice și filantropice. Dacă păreau să existe „paralele“ și „ecouri“ ale prozei reclamantei în proza lui Rush, după cum citise reclamanta în fața magistratului, nu reieșea clar că proza reclamantei predata proza acuzatului, fiindcă reclamanta nu-și publicase lucrările și nu putea oferi date demonstrabile ale scrierii respectivelor lucrări. Iar „furtul vieții personale“ era foarte greu de dovedit, în orice caz, deoarece nimic în romanele lui Rush nu era *vizibil*, *evident* sau *literal* trasabil până la viața privată a reclamantei; dacă existau coincidențe, atunci exact la asta se rezuma totul, la coincidențe. Și astfel Grossman a dat să-și încheie pledoaria.

Haider a obiectat cu furie că jurnalele chiar erau „datate“ – de ea însăși; iar manuscrisele puteau fi datate de un laborator științific, dacă existau dubii. Grossman a replicat că jurnalele erau datate doar „de mâna reclamantei“ și până când un laborator științific reputat avea să dateze cu precizie manuscrisele, reclamanta nu avea nici măcar umbra unui caz juridic. Din nou a vrut apoi să încheie, declarând că totul e doar un proces de hărțuire, care nu merită o atenție serioasă.

Haider devenea tot mai agitată. Bereta îi alunecase de pe cap și aerul de superioritate îi pierise. Judecătorul Carson, a cărui atitudine curtenitoare ea o luase ca un dat care i se cuvenea, nu mai era la fel de indulgent, întrerupând-o cu ajutorul ciocănelului, acceptând obiecțiile împotriva ei și insistând să-i permită lui Grossman să vorbească. Și totuși, femeia părea incapabilă să se abțină să-l întrerupă, de parcă un demon ar fi vorbit prin intermediul ei:

— Nu! Nu, nu! Astea sunt *scrierile mele*, domnule! Și eu sunt scriitoare – scriitoare de proză și poezie! El a *pătruns prin efracție* în locuința mea – ani de-a rândul!

— Acestea sunt amintirile mele de preț, Onorată Instanță, fiindcă toate astea *mi s-au întâmplat mie*!

— Plagiatorul îmi fură amintirile de preț, lucrurile care mi s-au întâmplat mie și familiei mele, și le răstălmăcește în romanele lui, *astfel că nu s-a întâmplat deloc așa, ci e doar o abjectă MINCIUNĂ*.

Din nou Grossman a afirmat că întregul caz este „extrem de șubred, neîntemeiat și fals“, iar cu o singură bufnitură a ciocănelului său, judecătorul Carson s-a declarat de acord. Deja magistratul era roșu la față, clocotind de indignare, iar Haider devenise atât de surescitată și de răvășită, încât aprodul și unul dintre polițiști s-au grăbit să o scoată din sală.

— Vă rog să părăsiți sala în liniște, doamnă Haider. Imediat.

— Domnule, mă aflu aici pentru a fi *auzită*. Mi se va face *dreptate*. Nu voi pleca până ce nu *mi se va face dreptate*.

Nu știu cum s-a întâmplat, dar aprodul (robust, de vârstă mijlocie) era trântit pe jos, iar Haider – să fi fost oare posibil, sau în deruta momentului doar mi-am imaginat? – îl lovea cu pantofii ei cu vârfuri boante, ca atunci când dai cu piciorul într-o ușă recalcitrantă, ca s-o deschizi.

Haider împingea mâinile care încercau s-o rețină – și care erau deja vreo trei perechi. Femeia țipa și urla. Manuscrisele îngălbenite îi căzuseră pe podea, iar dosarul din carton ajunsese cu susul în jos: hârtii, documente și jurnale se revărsau din el ca o cascadă. Cărțile cartonate ale lui Andrew J. Rush erau călcate în picioare. Se părea că Haider căzuse pradă unei crize, poate un atac de epilepsie; mai mulți ofițeri în uniformă încercau s-o imobilizeze. Oare mi-am imaginat că ochii i se dăduseră peste cap și că gura întredeschisă era udă de

salivă ca spumele nebuniei...? Pe un ton scăzut, judecătorul Carson a declarat ședința de dimineață închisă și, grăbit, a părăsit sala pe o ușă din spate. Bietul om! Puteam vedea oroarea abjectă întipărită pe figura lui. Judecătorii unui tribunal mic, dintr-o zonă suburbană, nu sunt obișnuiți cu *realitatea fizică, brută*, ci doar cu cuvintele. Dar acum cuvintele erupseseră în *realitatea fizică, brută*.

Ni s-a cerut să eliberăm sala de judecată. Alături de ceilalți, am ieșit pe coridor în vreme ce femeia cu părul alb și vâlvoi țipa și hohotea în partea din față a sălii, încă luptându-se și oamenii de ordine: *Dreptate! Să mi se facă... dreptate!*

Rareori se întâmplă să auzi sunetul nebuniei. Sunetul real, cutremurător, al nebuniei altcuiva.

Vezi? Inamicul a fost înfrânt.

Dacă e nevoie de pedepse suplimentare, pedepse suplimentare vor fi aplicate.

---

[6] În limba latină în original, „la prima vedere“, „după primele impresii, înainte de verificări amănunțite“

CAPITOLUL 9

VICTORIE

La telefon, Grossman era triumfător.

— O victorie categorică, Andrew! Poate că ar fi trebuit să fii acolo, a fost un adevărat spectacol.

— Serios!?

Am reușit să rostesc cuvântul pe un ton surprins și doar o idee preocupat.

— Vreau s spun că reclamanta a oferit un adevărat spectacol. Biata femeie, e deranjată la minte, așa cum ne-am închipuit.

Grossman râse, entuziasmat.

Eram la volan și mă îndreptam spre casă când m-a sunat Grossman pe telefonul mobil, ca să-mi dea vestea cea bună. Când am văzut cine mă sună, am ezitat să răspund, temându-mă copilărește că, deși știam bine ce se întâmplase, cazul luase totuși o întorsătură urâtă pentru mine.

Întregul episod din sala de judecată mi se păruse ireal, ca un vis. Într-adevăr, existase ceva coșmaresc în purtarea căruntei C.W. Haider, care nu fusese doar înfrântă, ci și umilită în public. Încă puteam auzi strigătele și plânsetele bietei femei, și cererile ei de a i se face dreptate.

Mi-am zis: *Dar eu nu sunt responsabil pentru nimic din toate astea. Ea și-a atras dezastrul asupră-i.*

— Judecătorul a clasat cazul, așa cum știam că va face. I-a permis reclamantei să-și prezinte cazul ridicol – i-a dat suficientă funie ca să aibă cu ce să se spânzure. Așa cum am bănuit, „C.W. Haider“ s-a dovedit a fi o procesomană locală – care, cred eu, nu umblă atât după bani, cât după un fel de scuze publice din partea ta și după ceea ce ea numește „despăgubiri“. Evident, face parte dintr-o familie bine cunoscută în zonă și are bani, sau mai degrabă a moștenit niște bani. Te-ai fi amuzat, Andrew – femeia a pretins că tu, un scriitor reputat, ai pătruns în casa ei și i-ai furat scrierile – *literal*! Ai furat idei și fragmente de proză din manuscrisele și din jurnalele ei – păreau să fie mii de pagini de jurnale scrise de mână. Dumnezeule! Firește că nu avea dovezi pentru nimic din toate astea; își spunea, probabil, că lumea ar trebui s-o creadă pe cuvânt. Și felul în care i s-a adresat judecătorului – ai fi zis femeia e din cine știe ce familie regală. Principala ei aserțiune a fost că unele dintre manuscrisele ei predatează romanele tale – care au „derivat“ din ele –, dar nu există nici o modalitate de a le data, nici măcar dacă cineva i-ar lua în serios afirmațiile ridicole. Deloc surprinzător, este o autoare care n-a fost niciodată publicată – cu excepția câtorva scrieri pentru publicarea cărora a plătit. Scrie de decenii o operă *în lucru*! A pretins de asemenea că ai furat evenimente din viața ei – ori că ai scris despre viața ei, ori că ai schimbat-o atât de mult, încât a devenit o „abjectă minciună“.

Și Grossman a început să râdă în hohote. Prin vuietul care îmi asalta urechile am auzit doar o parte din spusele lui, dar i-am înțeles cuvintele repetate – *deranjată la minte, jalnică, nebună, clasat*.

— În esență, cazul e încheiat, Andrew. Rolul tău s-a terminat – poți să uiți de C.W. Haider. Voi solicita un ordin de interdicție, ca s-o împiedicăm să te mai hărțuiască, și voi cere ca

reclamanta să achite cheltuielile de judecată și taxele legale. Deși nu tu îmi plătești onorariul, eu fiind angajatul editurii, e întotdeauna o idee bună să-i dai în judecată pe cei ca Haider, ca să-i descurajezi să mai intenteze alte procese. Imaginează-ți ce s-ar fi întâmplat dacă s-ar fi ajuns la un proces cu jurați și vreunul dintre ei, mai paranoic, i-ar fi dat dreptate lui Haider – ar fi putut ieși foarte rău pentru tine.

Grossman se ambala singur, devenind tot mai indignat. Am fost nevoit să trag pe dreapta ca să-l ascult mai departe.

Ca într-un vis, părăsisem sala de judecată evitând orice priviri, sperând să nu mă recunoască nimeni. Fusese foarte dureros să-mi aud proza citită cu acea voce stridentă și batjocoritoare. Avusesem grijă mai ales să nu mă întâlnesc cu Elliot Grossman, care zăbovise o vreme pe treptele tribunalului, discutând animat cu unii dintre colegii săi – un tip plin de sine, cu o atitudine tipică de newyorkez, animat de sentimentul victoriei și ușor dezabuzat de clasarea bruscă a cazului. Grossman făcuse drumul din Manhattan până în Harbourton, New Jersey, cu o limuzină cu șofer și își încheiase ziua de lucru înainte de ora 14.00, cu organismul încă plin de adrenalină.

Ieșind din parcarea tribunalului, auzisem o sirenă și văzusem apoi ambulanța oprind în dreptul intrării. Câțiva oameni se strânseseră deja pe trotuar în fața clădirii, mulțimea despărțindu-se doar cât să le facă loc paramedicilor să treacă. Îmi întorsesem imediat privirea; nu voiam să zăresc nici măcar fugar silueta femeii cu păr alb și zburlit.

Dar dacă ești foarte norocos, ea o să moară chiar acum.

Ea o să moară, iar tu nu vei fi niciodată demascat.

Cu vocea lui crud de jubilantă, Grossman se fălea iar cu cât de bine decursese cazul, exact așa cum anticipase el. Oare se aștepta să-l laud? Să-i mulțumesc încă o dată?

— Uite un subiect despre care să scrii într-unul dintre

thrillerele tale, Andrew, nu-i așa?

Am resimțit înțepătura insultei. De parcă nu aveam lucruri mai bune despre care să scriu, decât jalnica C.W. Haider!

Prin ceața unei dureri de cap, i-am mulțumit avocatului. L-am lăudat și l-am asigurat că-i voi spune redactorului meu cât de strălucit se descurcase, dar...

— Nu cred că ar trebui s-o urmărim mai departe în justiție pe reclamantă. Hai să renunțăm de pe acum la cazul ăsta deplorabil.

— Cum adică să renunțăm? Nu înțeleg.

— Nu vreau s-o dăm în judecată pentru... pentru ce ai spus tu: taxe, cheltuieli de judecată. Hai să renunțăm la tot.

— Andrew, reclamanta a pierdut procesul și trebuie să achite costurile. Trebuie să plătească pentru nesăbuința cu care te-a dat în judecată. De ce să plătească editorul tău?

— O să plătesc eu. Plătesc onorariul și toate celelalte costuri. Trimite-mi factura și gata.

— Nu fi ridicol! Tu ești partea nevinovată. Onorariul meu e plătit de editură. Și e unul substanțial. Dar Haider este cea care a pierdut și ea *trebuie să plătească*. Cheltuielile de judecată și taxele funcționează ca elemente de descurajare pentru hărțuitori. Altfel, orice idiot ar începe să-i dea în judecată pe toți ceilalți și tribunalele ar fi copleșite. La urma urmei, femeia asta provine dintr-o familie avută.

Am insistat că nu vreau s-o umilesc pe C.W. Haider și mai mult. Fusese internată deja în spital... nu-i așa? Făcuse o criză în sala de judecată și fusese luată de o ambunalță...

— De unde știi asta, Andrew?

— Tu mi-ai spus.

— Da? Nu-mi amintesc s-o fi făcut.

Broboane de sudoare îmi apăruseră pe frunte și pe corp, pe sub haine. Capul îmi bubuia de durere. Nu-mi puteam aminti

dacă Grossman îmi spusese lucrurile astea sau nu.

— Da, ai zis... mi-ai zis că Haider s-a prăbușit în sala de judecată și că a fost chemată o ambulanță. Acum câteva minute mi-ai spus.

— Serios!

Grossman părea cu adevărat perplex. În grabă, am bâiguit că trebuie să închid, că nu pot să conduc în timp ce vorbesc la telefon și că vom discuta altă dată.

Am avut nevoie de câteva minute până când m-am simțit destul de puternic și am reușit să-mi adun gândurile suficient ca să pot conduce și să fac restul drumului până acasă, la Mill Brooke.

Am intrat în casă; înăuntru era foarte liniște. Nu observasem dacă mașina Irinei era pe alee. Nimeni nu părea să fie acasă. Nici măcar femeia care făcea curățenie. Nimeni.

Liniștea se revărsa asupra mea, în valuri.

Au murit cu toții, iar tu ești liber.

Și ești nevinovat.

CAPITOLUL 10
„NEPĂTAT CA UN MIEL“

Și apoi am așteptat.

Harbourton Weekly apare săptămânal. M-am oțelit pentru un nimicitor titlu pe prima pagină: *Scriitorul Rush judecat pentru furt și plagiat la Tribunalul districtului Hecate*.

La posturile locale de televiziune sau radio nu erau știri despre evenimentele de luni. Nici un reporter nu încercase să mă contacteze. Irina nu părea să știe că în viața mea se petrecuse ceva deranjant, iar eu desigur că nu i-am spus.

Când, în sfârșit, ziarul a ajuns în cutia noastră poștală și l-am deschis grăbit, n-am văzut pe prima pagină nimic care să includă numele sau fotografia mea. Nici Rush, nici Haider.

Fără grabă, m-am întors spre casă. Mâinile îmi tremurau și ochii mi se umeziseră.

Cu o spaimă bruscă, m-am oprit și am deschis ziarul ca să parcurg cu privirea rubrica „De la tribunal“ din pagina a șasea, și chiar „Avizierul poliției“. Nimic.

În tot ziarul, nimic.

Mi s-a luat o piatră de pe inimă. Am râs în gura mare, de mulțumire. Simțeam euforia celui care a scăpat de o pedeapsă, deși n-aș fi putut spune de ce.

PARTEA A II-A

CAPITOLUL 11
CRIMA PERFECTĂ

Și acum, a venit timpul.
Timpul ca Andrew J. Rush să comită crima perfectă.

Noaptea, mă trezesc cu un zvâcnet al inimii. Și cu maxilarele dureroase, de parcă aș fi scrâșnit din dinți.

Cât să fie ora? Aba dacă disting cifrele ceasului de pe noptieră.

Momentele acelea dinaintea zorilor, care nu sunt încă zori. Ora Lupului i se spune, când pentru cei grav bolnavi riscul de moarte e cel mai mare.

Nu vezi? În fața ochilor săi?
Inamicul tău – neajutorat.
Inamicul tău – așteptând.

În cealaltă margine a patului, Irina dormea. După ce ne-am mutat la Mill Brook House am cumpărat un pat dublu mare cât un teren de sport, în care două trupuri vii, respirând și emanând căldură, să poată dormi toată noaptea fără să știe unul de altul. Deși uneori se întâmplă ca Irina să mă strige: „Andrew! Ești bine?“ Sau: „Andrew! Visai urât?“ Sau: „Andrew! Iar scrâșneai din dinți.“

De data asta, Irina nu era (evident) trează. Ceva mă trezise din somn în toiul unui vis atât de haotic și de confuz, încât l-am uitat imediat – sau mai degrabă nu mi l-am mai putut aminti,

ce-o fi fost el... *posibil, fugar, implicând-o pe femeia cu părul alb și vâlvoi.*

În aceste momente și în așa fel mi se adresa Jack of Spades în cel mai direct mod. Dar nu eram de fiecare dată sigur ce anume voia el să spună cu acele cuvinte sarcastice.

... timpul.

... crima perfectă.

CAPITOLUL 12

ISPITA

— Andrew? Ai un minut?

Era Grossman. N-aș fi vrut să răspund la telefon, dar m-am simțit îndemnat s-o fac, din sentimentul datoriei.

Trecuse o săptămână de la audierea care avusese loc la Tribunalul districtului Hecate. Teama mea de a fi demascat în presa locală se atenua treptat și mă întorsesem la treabă – sau aproape. Încă îmi mai verificam mesajele electronice cu neliniște și rareori răspundeam la telefon dacă nu recunoșteam apelantul ca fiind o persoană pe care o cunoșteam bine și în care puteam avea încredere.

Sperasem să nu mai aud niciodată de avocatul editurii mele. Episodul acela mă tulburase în moduri pe care nu le-aș putea explica. În ceea ce mă privea, cazul respectiv era de domeniul trecutului.

Eram hotărât să nu mă mai gândesc vreodată la C.W. Haider – deși în clipele de slăbiciune mă surprindeam privind în gol și auzind glasul acela furios strigând „Mi se va face dreptate!“

Mă întrebam dacă femeia cu părul alb și vâlvoi murise la spital. Din câte știam eu, era posibil să se fi stins în ambulanță, din cauza unui infarct sau a unei congestii cerebrale. Pentru o fracțiune de secundă am crezut că, poate, Grossman mă suna ca să-mi spună exact asta, și nu știam dacă să mă simt ușurat sau

plin de regrete vinovate.

Dar glasul lui Grossman era exuberant și sonor.

— Foarte interesantă evoluție, Andrew! Ești pregătit pentru o surpriză?

Nu. Gata cu surprizele.

— Cred că da. Da.

— Îți amintești când ți-am spus că această C.W. Haider trebuie să fie o „procesomană locală“? S-a dovedit că așa e. A depus plângeri și împotriva altor scriitori – unii mari – la fel cum a făcut cu tine. Asistentul meu a cercetat puțin și a descoperit că Haider a încercat acum câțiva ani să-l dea în judecată pe Stephen King. Pe atunci nu eu îl reprezentam pe King, dar îl cunosc pe avocatul care a lucrat cu el, i-am telefonat și, ia ghicește, Andrew!

Pentru o clipă, n-am înțeles.

Stephen King? A încercat să-l dea în judecată... și pe el?

Andrew J. Rush nu e o persoană deosebită pentru ea... totuși?

Grossman spunea de fapt că acuzațiile pe care le lansase la adresa lui Stephen King erau identice cu cele pe care le făcuse împotriva lui Andrew J. Rush, singura excepție fiind fragmentele diferite alese din cărți diferite.

Chiar și acuzația ridicolă de intrare prin efracție era identică.

— Imaginează-ți – cineva de talia lui Stephen King să vină în Harbourton, New Jersey... ca să intre hoțește în *casa ei*!

Și Grossman începu să râdă cu poftă. Într-adevăr, era o fantasmagorie absurdă.

— În octombrie 2004 în aceeași sală de judecată a avut loc o audiere, Haider „reprezentându-se singură“ în fața aceluiași judecător.

Iată un amănunt pe care Grossman îl găsea teribil de amuzant.

Pierit, am încercat și eu să râd.

— Serios! Același judecător!...

Stephen King fusese atât de îngrijorat din cauza femeii, care îi trimisese pe adresa editorului și scrisori de amenințare, încât angajase un detectiv particular ca s-o supravegheze. Se temuse că femeia ar fi putut veni până în Maine ca să-l urmărească pe el și familia lui, și că era suficient de smintită pentru a încerca să ucidă pe cineva. Dar detectivul nu descoperise nimic periculos, așa că Stephen King renunțase la caz.

— Ești sigur că ție nu ți-a scris niciodată scrisori de amenințare, Andrew? Poate că au ajuns la editor și nu ți-au fost remise.

N-aveam idee cum să răspund la întrebarea asta. Mă simțeam năuc și nu puteam gândi coerent. Râsul efervescent al lui Grossman îmi dădea o senzație de sufocare.

— Inamica ta a mai încercat în decursul anilor să-i dea în judecată pe John Updike și pe John Grisham, pe Norman Mailer și pe Dean Koontz, pe Peter Straub și pe James Patterson – ba *chiar și* pe Dan Brown! – de fiecare dată fără succes.

Am râs amândoi. Păi, toate astea erau amuzante... nu-i așa?

Treptat, am început să mă dezumflu. Ca un balon înțepat cu un ac.

— Un adevărat virtuoz, această doamnă Haider! Cu o gamă impresionantă de stiluri și de tematici!

— Da... mă rog... Cred că n-ar trebui să fie o surpriză pentru nimeni.

Era o supriză totală. Și nu una flatantă.

— Deci, Andrew, aș vrea să înregistrez o plângere împotriva ei. Așa cum am mai spus, pasul următor ar trebui să ne aparțină nouă.

Înțelegeam că, probabil, avea dreptate. Un avocat știe cum stau lucrurile și nu urmărește decât interesele mele. Grossman

era doar rațional, și totuși instinctul meu îmi spunea să mă opun.

— Dar... știi cum se simte? Poate că nici nu mai e în viață...

— Asistentul meu s-a interesat. Femeia a fost dusă la New Brunswick pentru a fi ținută „sub observație“ – e posibil că aibă o tulburare epileptică din naștere, din cauza căreia face crize când se enervează. Asistentul meu a discutat cu o rudă care are grijă de ea și care s-a dovedit foarte amabilă și i-a spus că „înfruntarea cu dușmanii“ este singurul lucru care a menținut-o pe linia de plutire după ce tatăl ei a murit, iar ea a rămas singură pe lume. Nu doar cu dușmanii literari, ci și cu vecinii din Tumbrel Place și cu autoritățile orașului. Apropo, are șaizeci și șapte de ani.

Șaizeci și șapte! Sperasem să fie mai în vârstă. Mi se părea deconcertant de tânără. Cu fermitatea inflexibilă a unui nebun, C.W. Haider îmi putea face zile fripte încă douăzeci de ani de acum înainte.

— Dacă nu ești împotrivă, voi merge mai departe cu planurile mele, Andrew. Vom obține un ordin de restricție împotriva ei, ca să „înceteze și să renunțe la hărțuieli“, și îi vom intenta un proces. Tu nu vei fi implicat – doar să semnezi un document sau două.

Dar încă simțeam acel instinct de a mă opune, de a refuza. În această situație neplăcută, Andrew J. Rush trebuie să aibă o atitudine *nobilă*.

— Ți-am spus, Elliot, nu vreau să fiu răzbunător. Incidentul ăsta mi-a lăsat un gust amar.

— Dar tu ai fost victima! Imaginează-ți ce s-ar fi întâmplat dacă nu ai fi avut un editor dispus să te apere și ai fi fost nevoit să angajezi un avocat – unul din Manhattan, nu din Harbourton, New Jersey. (Serviciile mele nu sunt ieftine, Andrew, și de asta ar fi bine să-mi urmezi sfaturile.)

Imaginează-ți cum ar fi fost dacă judecătorul nu s-ar fi arătat rezonabil și cazul ar fi ajuns să se judece într-un proces cu juriați. Imaginează-ți că verdictul ar fi fost în defavoarea ta – cine știe ce despăgubiri ar fi trebuit să plătești... milioane, poate. Ar fi trebuit să faci recurs la Curtea de Apel din New Jersey, și nimic din toate astea n-ar fi fost o bagatelă, crede-mă când îți spun. Lucruri mult mai ciudate și mai nedrepte s-au petrecut în istoria justiției americane.

— Dar... ce vei face, mai exact? Cât va trebui ea să plătească?

Răbdător, Grossman mi-a explicat încă o dată ce avea de gând. A estimat și o sumă – mult mai mare decât anticipasem eu.

— Ți-am spus, Andrew, *o vom îngropa*.

Pentru o clipă, m-am simțit tentat. Era ca și când m-aș fi furișat pe scândura unei trambuline – una înaltă – ca să pun mâna pe spatele altcuiva și (abia simțit) să-l împing în gol. Ispita de a accepta sfatul agresiv al avocatului, de a reclama și a pedepsi. De a-mi înfrânge dușmanul și mai mult. *De a o îngropa*.

Dar m-am auzit spunând:

— Înțeleg, Elliot. Dar... tot nu vreau s-o dăm în judecată.

— Dumnezeule! Ce ești tu, vreun creștin? Vreun quaker[7]? E cinstit față de editura ta, să obligi firma să plătească?

— Ți-am spus, plătesc eu onorariile și cheltuielile de judecată. Vreau doar să uit de tot acest episod regretabil și să revin la viața mea.

— Ei, asta-i foarte nobil din partea ta. Cavaleresc.

(Oare rânjea spunând asta? Îmi imaginam rictusul de dispreț al gurii lui.)

— Îmi pare rău pentru ea, atâta tot. Boala mintală nu e o alegere, nici o opțiune personală, și nu trebuie confundată cu comportamentul infracțional. Din punctul ei de vedere, Haider

considera că are dreptate.

— Exact același lucru l-am putea spune despre Hitler sau despre Genghis-Han. Sau despre politicienii vinovați de crime de război. La fel.

— Haider nu e nici Hitler, nici Genghis-Han. E doar o bătrână singură care se închipuie scriitoare. E posibil ca după atacul cerebral să rămână cu sechele permanente. Nu vreau să fac lucrurile și mai negre pentru ea; e suficient că am câștigat cazul.

— Foarte bine, Andrew. Renunțăm. Deocamdată, cel puțin.

— Nu vreau să mai continuăm deloc. Te rog! Mi-ar fi teribil de rușine dacă ar afla cineva că am persecutat-o pe femeia asta. Nu vreau să mă mai gândesc la C.W. Haider nici măcar o secundă.

— Bine! Rareori se întâmplă ca o persoană implicată într-un proces să fie atât de generoasă, dar Andrew J. Rush nu este, evident, un om obișnuit. Cel puțin îmi poți promite că nu vei lua legătura cu ea? Nici la spital, nici acasă?

— Firește! N-am nici un motiv să iau legătura cu ea.

— Mi-ai spus deja că ai contactat-o, telefonic.

— Asta a fost ca s-o rog să renunțe la plângere. N-am nici un motiv s-o contactez din nou.

— Păi... Poate îți închipui că vei reuși s-o convingi că ești nevinovat. Nu pari să realizezi că, în drept, nevinovăția nu este esențială; legea e cea care decide asupra vinovăției sau a nevinovăției. Nu contează dacă ai furat din raftul de manuscrise al lui C.W. Haider conținutul fiecăruia dintre cele douăzeci și opt de romane ale tale sau n-ai luat de la ea nici măcar un rând; contează numai ce a decis judecătorul. Iar ceea ce gândesc alți oameni, precum belicoasa C.W. Haider, nu are nici o însemnătate.

Cuvintele astea mi s-au părut extrem de jignitoare, însă m-

am forțat să murmur aprobator.

— Poate că vom mai vorbi. Nu-mi place deloc să las lucrurile așa. Ca profesionist, cred că sfaturile mele sunt prețioase pentru client; nu e doar o chestiune de sentimente. Cel puțin promite-mi că stai departe de femeia asta.

— Sigur că nu. Adică, sigur că nu voi încerca s-o contactez.

— Iar dacă te abordează din nou, să mă suni imediat.

— Da.

— Promiți? Mă suni imediat pe mobil dacă te necăjește iar.

— Da, te sun imediat.

— Și atunci, Andrew, o voi lovi cu toate armele pe care le am. Gata cu domnul Băiat de treabă, da? *O vom îngropa*.

În seara aceea, m-am băgat în pat înainte de miezul nopții. Eram prea obosit chiar și pentru a-mi lua pixul și notesul galben și a mă așeza cu un pahar de whisky la masa cea mică, absorbit de proza seducătoare a lui Jack of Spades.

Dar am avut un somn agitat. Am gâfâit și m-am zvârcolit ca un pește mare prins în năvod.

Și cine a aruncat năvodul?

---

[7] Membru al unei secte protestante pacifiste și austere, prezentă preponderent în Anglia și în Statele Unite ale Americii, ai cărei membri cred în legătura directă și personală cu Dumnezeu

CAPITOLUL 13
IMUNITATE

Acum ai imunitate.
Nimeni n-o va crede pe scorpie, dacă te acuză.

Adesea Jack of Spades mă tachina.

Adesea Jack of Spades mă zeflemisea.

În interstițiile vieții „mele“ – viața mea de scriitor ca Andrew J. Rush – cuvintele enigmatice aveau sonoritatea unei scurgeri de gaze.

Mai cu seamă în seducătorul meu birou construit deasupra vechilor grajduri. În ceea ce a fost refugiul meu, mă simțeam vulnerabil, surescitat.

Orice ai vrea să faci, C.W. Haider este ținta ta.

Uită-te la ce-ți stă în față! Cea mai savuroasă provocare.

„Nu am nici cel mai vag interes pentru C.W. Haider. Nici măcar n-o să întreb cum se simte.“

Asta așa era. Așa hotărâsem.

În săptămânile de după convocare și audiere. În săptămânile de după prăbușirea din sala de judecată. Țipetele.

Drep-ta-te!

Și totuși, se părea că munca mea nu decurgea bine. Dintr-odată, meticuloasa schiță de douăzeci de pagini pentru *Zigzag* nu mai avea nici un sens. Îmi petreceam cea mai mare parte a programului de lucru recitind apatic și revizuind materialul.

Înainte de convocare, ajunsesem pe la pagina 120 a romanului, dar acum, cu erodarea zilnică, nici măcar jumătate din acest volum nu suportam să citesc.

Tot ce scrisesem cu conștiinciozitate pe durata crizei îmi suna acum găunos. Proza mea, luată în derâdere de femeia cu păr alb și zburlit în sala de judecată, se dovedea răsuflată și neconvingătoare. „Personajele“ pe care credeam că le-am creat cu dragoste, și ale căror portrete desenate în creion erau prinse pe panoul de lângă masă, păreau să fi conspirat împotriva mea, pe la spate, vorbindu-se să rostească platitudini de genul celor pe care le citești în caricaturi.

Vezi? Scorpia a aruncat un blestem asupra ta.

Ce vei face, ca să-l exorcizezi?

CAPITOLUL 14

„NEPOTUL“

Fusese transferată la o clinică de psihiatrie din New Brunswick. Știam, pentru că dădusem nu un singur telefon discret, ci mai multe.

— Doriți să vorbiți cu doamna Haider, domnule? La ora aceasta se află în camera de zi. O văd de aici.

Rapid, i-am spus asistentei că nu. Nu, mulțumesc. Nu voiam s-o supăr pe mătușa mea.

— Cred că doamna Haider nu se va supăra. S-a simțit singură. A înregistrat progrese splendide aici, dar pacientului îi este de mare ajutor dacă primește vizitatori. Pacienții vârstnici, mai cu seamă, au nevoie să stabilească „conexiuni“ cu figurile familiare, ca să țină departe ideile psihotice. Spuneați că sunteți nepotul doamnei Haider?

I-am explicat că da, eram nepotul doamnei Haider, însă doar fiul unui frate vitreg al ei, care trăia în Duluth, Iowa – o fi oare Duluth în Iowa? –, prea departe pentru a veni acum s-o viziteze.

— Ei bine, sperăm că doamna Haider va fi externată în scurt timp. Este cel mai energic și mai vorbăreț dintre pacienții pe care îi avem acum. Sigur, se pare că are multe lucruri pentru care cârcotește. Fără îndoială, este o *cârcotașă*.

Și asistenta râse, de parcă remarca ei ar fi fost doar un

eufemism pe care eu, rudă fiind, puteam să-l apreciez.

— Deci... mătușa face progrese? Va fi externată curând?

— Într-adevăr, domnule. Cum vă numiți? Îi voi spune că ați telefonat.

— Stephen. Numele meu e Stephen.

— Stephen... Haider?

— Nu. Stephen King.

Urmă o tăcere uimită. Apoi:

— Adică... la fel ca scriitorul? Același nume ca faimosul scriitor?

— Același nume, da. Însă nu și aceeași persoană.

— O... Bine! Îi voi transmite doamnei Haider că vă gândiți la ea, domnule King!

— Spune-mi Stephen, te rog.

— *Stephen*. Doamne!

CAPITOLUL 15

„NU-MI PLACE ASTA“

— Dacă nu te superi, Andrew, cred că ar trebui să particip...

Ezitant, Irina vorbea cu mine. Între noi reapăruse chestiunea programului ei la Școala Friends, care mie mi se părea prea solicitant pentru salariul (modest) pe care îl primea.

— Aproape tot personalul va fi acolo... N-o să rămân și la supeu.

— Nu te prosti, draga mea! Dacă vrei să rămâi, rămâi.

— Ei bine, nu vreau. Ceea ce vreau e să iau cina cu soțul meu, firește...

Ca s-o liniștesc pe draga mea soție, care avea un aer plin de căință deopotrivă înduioșător și enervant, i-am spus că ar trebui, fără îndoială, să rămână la supeu alături de colegii ei, în locuința directorului. Dacă s-ar fi grăbit să revină la soțul pe care (la urma urmei) îl vedea șapte zile din șapte, ar fi părut nepoliticoasă, lipsită poate de profesionalism, sau ar fi lăsat impresia că e mai puțin devotată serviciului, în comparație cu ceilalți. Eu aveam să mă folosesc de acest prilej ca să iau masa cu un prieten (recent divorțat) în Harbourton.

În plus, voi trece pe la biblioteca publică locală ca să donez o ladă de cărți strânse pe parcursul verii. De mai multe ori pe an donam bibliotecii din oraș unele dintre cărțile care îmi erau trimise de editori; nu întotdeauna, dar uneori foloseam ocazia

pentru a dona și un exemplar sau două din Jack of Spades, ale cărui romane – remarcasem asta – nu erau achiziționate de bibliotecă.

(O dată am întrebat-o despre această omisiune pe bibliotecara-șefă, care îmi era prietenă veche, iar ea mi-a răspuns strâmbând din nas: „Păi... nu cumpărăm cărți de genul acela“. Dar am constatat că nimeni nu părea să se supere, la bibliotecă, dacă primeau romane de Jack of Spades cu titul de donație, acestea fiind așezate pe raftul de literatură polițistă alături de rivali reputați precum Michael Connelly, James Ellroy, Mary Higgins Clark și, da, Andrew J. Rush.)

Când a fost angajată să predea artele la Școala Friends din Hadrian, Irina a fost foarte bucuroasă, iar eu m-am bucurat la rândul meu pentru ea. După ce copiii plecaseră de acasă, încercase – cu mai mult sau mai puțin succes – să se ocupe de propriile-i preocupări artistice – peisaje în acuarelă, ceramică smălțuită, macrameuri –, dar nimic nu-i dădea mai multă energie decât să predea. În plus, trebuia să îngrijească de casă și de terenul din jur, activitate care îi plăcea și căreia îi consacra fonduri substanțiale (desigur, cu aprobarea mea); era generoasă cu timpul pe care îl dedica organizațiilor caritabile și activa în mai multe comitete pentru strângerea de fonduri. Nimic nu strânge mai rău inima unui soț decât expresia „strângere de fonduri“, dar eu am încercat s-o susțin în toate aceste eforturi. Întotdeauna mi-am dorit ca scumpa mea soție, care e predispusă la sentimentalism și „melancolie“, să fie fericită prin ceea ce face. În același timp însă, nu vreau ca firea ei bună să fie exploatată de ceilalți.

„Dacă e să te exploateze cineva, draga mea, acela trebuie să fiu *eu*.“

Irina râsese, crispându-se ușor. M-am aplecat să-i sărut obrazul cald și am simțit-o încremenind pentru o frântură de

clipă, fiindcă Irina nu agreează întotdeauna latura mea glumeață, așa cum o numește ea.

Când ne-am cunoscut la Rutgers, unde eram amândoi studenți, părea că suntem, fără îndoială, egali; de fapt, ea avea note mai mari decât mine. La seminarele de scriere creativă, la care participam amândoi, Irina Kacinzk, cu proza ei „poetică“ amintind de Virginia Woolf, era cea admirată de profesor și de ceilalți colegi scriitori, nu Andy Rush, ale cărui povestiri inspirate de Hemingway erau tern scrise, stângaci de entuziaste și axate pe intrigă, cu scene de „acțiune“ melodramatică și dialoguri à la Hollywood. Prima povestire a Irinei pe care am citit-o, despre o fată oarbă, surdă și mută, convingătoare și strălucit redată, mi-a lăsat o puternică impresie. Cu naivitatea celor nouăsprezece ani ai mei, mi-am spus: „Iat-o pe fata cu care mă voi însura“.

Nu conta pentru mine că, la seminare, Irina era adesea prea timidă pentru a vorbi și nici că, între celelalte fete de la Rutgers, nu era frapant de atrăgătoare sau de provocatoare sexual, ci avea un farmec domol, cu părul ei blond-cenușiu, ochelarii cu rame albe și ochii cu priviri intense. O persoană inteligentă – evident. Genul de persoană care trebuie cultivată, apreciată și care, femeie fiind, devine recunoscătoare pentru interesul arătat de cineva cu o personalitate mai puternică decât a ei.

Dintre numeroasele fete pe care le cunoscusem, nici una nu păruse atât de impresionată de mine ca Irina. Uneori, așa cum se reflecta în ochii ei, *Andy Rush* abia dacă aducea cu mine.

— Irina? Spune-mi „Andy“, te rog.

— Cred că prefer „Andrew“.

Asta era oarecum flatant, fiindcă toți cei pe care îi cunoșteam îmi spuneau „Andy“ – un nume care-mi era la fel de confortabil ca o pereche de tenișI vechi. „Andrew“ are o anume demnitate, un fel de profunzime, de complexitate. Poate că m-

am îndrăgostit de Irina Kacinzk pentru că a văzut în mine mai mult decât vedeam eu însumi în acea perioadă.

Sigur, din când în când, Irina îmi spune și „Andy“. Iar în cele mai tandre momente, când se simte bine înconjurată de dragostea mea, îmi spune „dragă“ – „dragul meu“.

Dar „Andrew“ este cea mai naturală formă de adresare pentru ea, fiindcă pare să sugereze o mică distanță între noi: Andrew, soțul, tatăl, protectorul și părintele familiei.

La scurt timp după ce ne-am căsătorit, Irina a renunțat să mai scrie. Eu fusesem cel mai entuziast cititor al ei și am continuat s-o încurajez, lecturând ciorne de povestiri și de romane, dar ceva ezitant și neîncrezător în sine se strecurase deja în conștiința ei de sine ca scriitor. Cu blândețe o admonestam: „Draga mea, ții prea mult la precizie și la perfecțiune. Nu e necesar să lustruiești fiece frază amărâtă; *spune ce vrei să spui* și gata!“

Dar Irina a devenit tot mai nehotărâtă cu privire la scris. Sper că motivul nu a fost acela că insistam să citesc tot ce scria și că-i ofeream cele mai sincere și mai pline de înțelegere critici.

Deși porniserăm la drum ca egali într-o anumită măsură, amândoi găsindu-ne posturi didactice în zona Highland Park, de la început salariul Irinei fusese mai mic decât al meu; notele ei mari de la Rutgers și entuziasmul profesorilor nu aveau cine știe ce importanță în afara universității. De multe ori în acei primi ani tensionați am fost nevoit s-o asigur că nu conta câtuși de puțin (și chiar nu conta câtuși de puțin!) că banii pe care-i aducea acasă depășeau rareori 70% din cei pe care-i câștigam eu și se duceau aproape toți pe îngrijirile zilnice ale copiilor când erau mici.

Ca într-un basm, în cursul anilor am făcut schimb de locuri. La primele mele povestiri, Irina m-a ajutat să le revizuiesc și chiar le-a dactilografiat ea în locul meu; ea îmi oferea idei de

romane care nu erau atât de neverosimile ca ale mele, ci ingenioase și surprinzătoare; Irina era cea care îmi furniza dialogurile, când ale mele erau apatice și repetitive. Irina scrisese în facultate o lucrare despre temele preponderente în basmele populare, și pe acestea mi le sugera ca idei de lucru pentru romanele mele, ca să le confere ceea ce ea numea *gravitas*. Nu pot să uit că, însărcinată în opt luni cu primul nostru copil, dactilografiase din nou o poveste de-a mea de patruzeci de pagini, pe care o și corectase și o trimisese reputatei reviste de profil *Ellery Queen*, care a acceptat-o imediat pentru publicare.

După acel moment, agenții au început să-i scrie lui Andrew J. Rush. Eu l-am ales pe unul din Manhattan, printre ai cărui clienți se numărau unii dintre cei mai bine vânduți scriitori de romane polițiste din țară, și de atunci am păstrat relații excelente cu el. Deși povestitile mele erau deseori respinse, prima încercare de a scrie un roman (cu ajutorul dragii mele soții) a fost primită cu încurajări și entuziasm; peste nici doi ani semnasem contractul pentru un al doilea roman, cu un avans (relativ) generos din partea unui editor specializat pe cărți polițiste. Încă nu împlinisem treizeci de ani.

De atunci nu mi s-a întâmplat niciodată să nu am un roman în proiect – un plan de acțiune. Și rareori mă uit înapoi.

După ce a renunțat să scrie, Irina și-a îndreptat atenția asupra „artei“. Cum nu sunt nicidecum un expert în domeniu, îi susțin neîncetat eforturile, chiar și atunci când văd (când cred că văd) că acuarelele ei sunt doar vag drăguțe și deloc originale; ceramica ei smălțuită și macrameurile pe care le lucrează ar putea fi ale oricăreia dintre prietenele ei care urmează cursuri la Școala de Artă pentru Amatori din Mill Brook Valley și ale căror locuințe se umplu treptat cu creațiile lor, ca niște corăbii care se scufundă sub greutatea încărcăturii tot mai mari.

Desigur, nu pomenesc nimic despre asta scumpei mele soții, care se *străduiește atât de tare*.

Uneori mi se întâmplă să dau peste carnetele Irinei prin casă. A renunțat să scrie proză, dar încerca la un moment dat să compună poezii – în cea mai mare parte doar niște versuri disparate, superbe (mi se părea mie), dar fără nici un înțeles.

Și uneori mi se întâmplă să dau peste Irina plângând.

La început, neagă că plânge.

Doar: „Stăteam și mă gândeam“.

Sau: „Nu-i nimic, o toană de-a mea. Probabil că nu-mi găsesc nimic interesant de făcut“.

Sau, după ce am întrebat-o: „Poate că de vină e cine știe ce prostie, ca faptul că sunt singură. Te rog, să nu ne mai gândim la asta“.

Sau pe neașteptate într-o zi, ștergându-și furioasă ochii:

— Iei idei de la mine, Andrew. Nu mi-a mai rămas nimic care să fie al meu.

Asta mi s-a părut ceva siderant. Aproape că nu mi-a venit să cred ce aud.

— Irina, dar e ridicol ce spui! Niciodată n-am luat idei de la tine, cu excepția celor pe care mi le-ai dat de bunăvoie și pe care credeam că ai vrut să mi le dai.

Asta era adevărat! Irina a râs stins și nu m-a contrazis.

— De fapt, Irina dragă, tu ai luat idei de la *mine*.

Mă refeream la sugestiile pe care i le făcusem pentru a-și îmbunătăți acuarelele. Și cu ani în urmă, înainte să fi renunțat la scris, recunoșteam (credeam că recunosc) evidente variațiuni pe aceeași temă ale subiectelor, contextelor, ale personajelor și dialogurilor preluate din romanele mele, deși niciodată nu i-aș fi vorbit despre acest lucru scumpei și fragilei mele soții.

De fapt, copiii creșteau, deveneau adolescenți, apoi tineri, și nu mai aveau atâta nevoie de mama lor pe cât se părea, în mod

dureros uneori, că are ea nevoie de ei. Am insistat ca Irina să consulte un psihoterapeut – și, cu timpul, o serie de psihoterapeuți. A început din nou să scrie, deși nu-mi mai arăta ce anume. (Iar eu n-am întrebat-o.) Mergeam în vacanțe în St. Barts, la Paris, la Nisa, Roma, Florența și Veneția, și stăteam în acele locuri chiar și două sau trei săptămâni. În aceste interludii reușeam să lucrez câte ceva (fiindcă îmi luam laptopul și notițele cu mine mereu – sunt o fire foarte muncitoare!), în vreme ce Irina își petrecea timpul vizitând locurile, făcând fotografii și împrietenindu-se cu alți turiști.

Când ne întorceam acasă, o perioadă părea plină de energie. În scurt timp însă, recădea în stările ei neplăcute – în „melancolia“ ei.

Dar faptul că preda la Școala Friends s-a dovedit pentru ea revigorant, cel puțin – deși instituția particulară îi plătea un salariu meschin și părea să se mândrească cu caracterul ei „special“, cadrele didactice cvasiamatoare bucurându-se că iau parte la o misiune meritorie. Colegii ei pe care îi întâlnisem îmi păreau oameni neobișnuit de devotați – majoritatea fiind femei. Directorul era însă un bărbat cu studii impresionante la Princeton; cel mai bun prieten de la școală al Irinei era un profesor de matematică asiatic la origine, cu un nume imposibil de pronunțat, care aducea cu „Huang Lee“.

L-am întâlnit o dată pe acest „Huang Lee“ la un eveniment de strângere de fonduri pentru biblioteca din Harbourton. M-a surprins faptul că nu era nicidecum așa cum mi-l închipuisem, un asiatico-american respectuos și oarecum rigid, ci un tip isteț care îi făcea pe cei din jur (albi) să râdă. Irina îmi spusese la un moment dat că „Huang Lee“ era unul dintre cei mai îndrăgiți profesori din școală și că toate fetele „se îndrăgosteau de el“.

N-am putut să nu râd auzind asta. La liceul din Highland Park, toate fetele se îndrăgosteau de profesorul lor de engleză,

domnul Rush.

M-am întrebat dacă și „Huang Lee“ avea să fie prezent la întrunirea de la școală. Oare „Huang Lee“ (pe care îl credeam căsătorit și având copii mici) avea să rămână la supeu?

De la fereastra octogonală a biroului meu, am privit-o pe Irina plecând în breakul ei Subaru (cea mai puțin spectaculoasă dintre mașinile noastre; cealaltă, de obicei condusă de mine, este un Jaguar model recent). Am văzut-o cotind pe Mill Brook Road spre Hadrian, aflat la zece kilometri de noi. Pentru o clipă am resimțit un ciudat impuls de a o urmări.

Nu-mi place asta.

Așa erau frazele pe care Jack of Spades le insera în fluxul gândurilor mele – aleatorii, inexplicabile și nedemne de luat în serios.

Nu-mi place asta. Nici ție n-ar trebui să-ți placă.

CAPITOLUL 16
TUMBREL PLACE I

La scurt timp după plecarea Irinei am luat mașina și am pornit spre Harbourton, pe drumurile noastre de țară înguste și șerpuite. Cu o înfloritură rafinată, am dăruit bibliotecii cutia cu cărți. Jody Harkness, bibliotecara-șefă, nu era acolo, dar prezența mea a stârnit un val de interes printre ceilalți angajați, care mi se adresau cu „domnule Rush“.

— Când va apărea următorul dumneavoastră roman, domnule Rush? Sper că în curând.

— În curând. Da.

La ora 18.00 era încă lumină ca la amiază, deși cerul fusese înnorat încă de dimineață. Mi-am dat seama că uitasem să stabilesc detaliile cinei cu prietenul meu la Harbourton Inn.

Aveam mulți prieteni în Harbourton, unde crescusem, și chiar mai multe cunoștințe apropiate. Și totuși situația începuse să fie deconcertantă, fiindcă rareori îi mai vedeam în ultima vreme. (Nu voiam să cred că foștii mei colegi de la liceul din Harbourton se simțeau stingheriți în prezența mea, dat fiind că devenisem un fel de celebritate locală. Și cred că trebuie să fie stânjenitor pentru ei și pentru soțiile lor să ne invite pe mine și pe Irina în locuințele lor modeste, după ce ne-au vizitat la Mill Brook House.)

Conduceam fără grabă prin Harbourton. Încet, pe strada

Chapel spre zona istorică a orașului: tribunalul, poșta, biserica episcopaliană și casa ei parohială din cărămidă roșie, Tumbrel Square și pietruita Tumbrel Place, închisă pe trei laturi. Erau puțini pietoni în această veche zonă rezidențială. Pe timp de zi puteai vedea aici angajați de la îngrijirea spațiilor verzi, mașini de aprovizionare, poștași; la această oră a înserării, locul părea însă pustiu. Era un cartier cu clădiri mari, impunătoare, frumoase odinioară, amplasate retras de la stradă – locuințele elegante construite în anii 1800. Cea mai veche data dinainte de perioada Revoluției Americane, când generalul George Washington fusese găzduit (lucru deloc improbabil) sub acoperișul ei din șindrilă, în drumul său spre bătălia de la Trenton.

Locuința de la numărul 88 în Tumbrel Place era o construcție din cărămidă mare și tristă, mai degrabă urâtă, din perioada edwardiană, atât de veche încât părea decolorată. Locul avea un fel de demnitate mohorâtă. Acoperișul era de un verde luminos, acoperit cu un strat subțire de mușchi. Stejarii înalți din jurul casei fuseseră schilodiți de furtuni și aveau ramurile ciuntite. Deși știam că doamna Haider nu putea fi acasă, tot am simțit o emoție fremătătoare imaginându-mi că ședea la una dintre ferestrele de la etajul al doilea, privind spre mine în vreme ce treceam prin dreptul casei ca să parchez puțin mai departe, lângă casa parohială.

Acum ai imunitate. Nimeni nu-i va crede spusele.

Blestemul trebuie exorcizat.

Ajunsesem să înțeleg că așa stăteau lucrurile, că asupra mea plana un fel de „blestem“, de la șocul convocării găsite în cutia poștală. De când am văzut-o pe femeia cu părul alb și vâlvoi, care voia să mă distrugă.

Și totuși, în mod ciudat, mi se părea că „blestemul“ – un soi de rău letargic ce plutea în aer, ca damful umed al unei ciuperci

otrăvitoare adus prea aproape sub nări, un rău care mă împiedica să mă concentrez asupra scrisului – căzuse asupra mea înainte de a primi convocarea aceea.

Un dușman în viața mea liniștită. Despre care habar nu aveam.

Prea mult timp fusesem o persoană încrezătoare. Dornică să aibă cea mai bună părere despre toți ceilalți.

Mi-am parcat Jaguarul, mi-am pus ochelarii de vedere cu ramă de baga și cu lentile prin care ochii mi se vedeau mari ca de pește. Pe cap mi-am tras bine o șapcă de baseball verde-închis, murdară, pe care o găsisem în parcarea bibliotecii.

Pe bancheta din spate aveam sacul meu din pânză verde întunecat și o cutie cât o carte în care pusesem un volum gros, cu coperte cartonate. Cutia o împachetasem în hârtie de cadouri și o decorasem cu o fundă din satin alb, din proviziile pentru ambalat cadouri ale scumpei mele soții. Inima îmi bătea rapid în așteptarea momentului. Jack of Spades râdea.

Foarte isteț, Andrew! Dar o să vedem cum duci totul la capăt.

Fără să mă grăbesc, cu mersul săltat al cuiva care locuia în zona aceasta cu pretenții, dar cam prăfuită, m-am întors la numărul 88 în Tumbrel Place, ținând în mână cutia împachetată în hârtie și sacul din pânză (gol). (Spre ușurarea mea, nu mi s-a părut că văd la nici una dintre ferestre vreo siluetă fantomatică a femeii cu păr alb.) De la câteva cvartale distanță, de pe strada South Main, răzbătea zgomotul traficului, dar aici, în zona istorică, domnea o liniște de mormânt.

O poartă din fier forjat, în care trebuia să împingi cu ceva forță ca s-o deschizi. Înainte, pe dalele roase ale pavajului, spre ușa de stejar și spre sonerie.

Nici un răspuns. (Să nu fie nimeni înăuntru?)

Politicos, am făcut uz de ciocănelul de pe tăblia ușii, în formă de acvilă.

Tot nici un răspuns.

Stând apoi să mă gândesc dacă aș putea (nevăzut, neobservat) să mă furișez pe aleea de lângă casă care ducea în spate printr-un desiș de arbuști sau dacă asta ar fi din partea mea o mișcare necugetată și nesăbuită, pe neașteptate ușa s-a deschis, spre surprinderea mea, și în prag a apărut un bărbat de culoare scund și îndesat, cu pieptul lat și cu cârlionți țepeni de păr cărunt, într-o jachetă de gabardină croită pe măsură și pantaloni neasortați, care m-a întâmpinat cu o încruntătură feroce.

— Da? Ce frei?

Rapid, mi-am făcut socoteala că tipul ăsta belicos trebuie să fie îngrijitorul lui Haider. Omul era atât de scund, abia dacă avea un metru și jumătate, încât trebuia să-și dea capul pe spate ca să mă țintuiască cu privirea.

Am întrebat dacă era casa Haider, iar el mi-a răspuns scurt:

— Da. Casa Ha'der. Ce frei?

I-am explicat că sunt un comerciant de cărți rare din Bangor, Maine, și totodată editor al unor volume de calitate și prieten-scriitor al doamnei Haider. Și-i adusesem o „carte în ediție specială" pe care o solicitase acum câteva luni, dar pe care eu izbutisem s-o „achiziționez" cu puțină vreme în urmă. Am întrebat dacă i-o pot înmâna doamnei Haider personal, dar fiind că era o ediție foarte, foarte rară.

— Nu. Doa'na Ha'der nu primești nimeni.

Îngrijitorul mă privea însă mai puțin aspru acum. Cu șapca de baseball murdară, ochelarii cu lentile groase și modul rafinat de a vorbi, probabil că mă considera un literat excentric și, foarte plauzibil, un „prieten-scriitor" al lui C.W. Haider. Așa că am adăugat, cu un surâs dezarmant:

— Îmi pare foarte rău să-i deranjez pe ocupanții acestei case, dar... sunt așteptat, știți? Numele meu este King. Steven.

— King. Ochii cu priviri suspicioase au clipit o dată. Zici că ești... scriitorul celebru?

— Nu! Eu sunt Steven – S-t-e-v-e-n. El e Stephen.

— Dar... ești un fel de *scriitor*?

— Da. Și editor, și sunt interesat să public scrierile doamnei Haider.

Am fost inspirat să spun asta. Îngrijitorul a zâmbit larg.

— Asta o să-i placă, dom'le. Adică... domnule King. Doa'na Ha'der o să fie tare bucuroasă de asta.

Ce înduioșător era că servitorului de culoare îi păsa cu adevărat de stăpâna lui! Mi s-a prezentat ca fiind Esdra Staples.

— Esdra, îmi pare foarte bine să te cunosc.

Am întins mâna să i-o strâng pe a lui. Pentru o clipă, uimit, a ezitat – evident, Esdra Staples *își cunoștea locul*; apoi mi-a strâns-o. Mâna lui era aproape încă o dată cât a mea, și mâna mea nu e deloc mică – remarcabil de puternică și de caldă.

— Doa'na Ha'der nu-i acas' acuma, dar pot să iau eu cartea. O să am mare grijă de ea. Are încredere în mine și toate astea.

— Cred că draga mea prietenă, doamna Haider, a cerut ca volumul să-i fie predat *ei personal*. Nu e doar o carte rară, ci are și o valoare sentimentală pentru ea.

— Așa deci. Păcat, dom'le King. Vedeți, ea nu-i aici.

— Și când se întoarce?

— N-a zis.

Esdra vorbea acum cu atenție. Fruntea i se încrețise în efortul solicitudinii.

— Păi... unde e?

Preocuparea mea părea atât de sinceră, încât Esdra s-a înduplecat.

— Doa'na Ha'der s-a bolnăvit și acuma e treatată. Într-un loc la care merge ea, în New Brunswick. Da' vine acasă curând, așa zic ei.

— O! Doamna Haider e *bolnavă*?

— A mai fost așa și ’nainte, când a murit bătrânu’ domn Ha’der și ea a plâns. S-a internat și după câteva săptămâni a fost iar bine și a venit acasă.

— Serios! Asta e... o veste bună...

Am simțit un val de simpatie și de vinovăție. Nu fusese vina mea că C.W. Haider se ambalase și făcuse o criză și se prăbușise, dar puteam să înțeleg că ani de frustrare, furie și eșecuri puteau aduce un scriitor aspirant în pragul nebuniei și al depresiei.

I-am explicat lui Esdra că aveam cu doamna Haider o relație de tip exclusiv „epistolar“ – „adică suntem prieteni doar prin corespondență“ – și că nu ne întâlniserăm încă față în față. I-am spus și că doamna Haider se oferise să-mi împrumute câteva cărți din biblioteca ei pentru a mă ajuta cu documentarea privind romanul gotic în America. De fapt, speram să încorporez în studiul meu și unele dintre scrierile doamnei Haider.

— Da, ea tot timpu’ scrie, așa îmi pare mie. O să-i placă să audă asta. Da’ nu mi-a zis nimic că vine cineva să ia cărți...

— Dacă o să le văd, o să le recunosc, Esdra, firește.

Cu o încredere naivă mișcătoare, Esdra m-a condus în locuința lui Haider. Erau încăperi întunecate, cu miros stătut, ce păreau să fie încuiate și nefolosite. Cearșafuri fantomatice trase peste mobilier și chiar peste lampadare. În spatele casei se afla o cameră comod înghesuită, cu un splendid birou vechi din mahon acoperit cu teancuri de cărți și hârtii, o canapea din piele îmbătrânită, scaune tapițate și un șemineu larg din piatră. Pereții erau îmbrăcați în mare parte în rafturi doldora de cărți. Pe podea era întins un covor oriental ros în unele locuri până la urzeală, iar în altele păstrându-și culorile elaborat îmbinate. Mi-am spus: *Asta e casa ei. Nu am nici un drept să pătrund în*

casa femeii.

Pe canapea, pe o cuvertură ședea o pisică neagră care mă privea cu ochii lucind ca două monede din aur. Coada lungă i se mișca neobosit, dar pisica n-a sărit s-o ia la fugă, speriată.

Esdra îmi spunea că doamna Haider „scria tot timpul“, încă de când lucra el aici în casă, de când îl angajase tatăl doamnei.

— Vedeți, doa’na Ha’der are o „misiune“ – un „mesaj“ către lume – așa zice ea. Tot încearcă să-și publice o carte la o editură *adevărată*, nu la una la care scriitorul plătește costurile. O să fie foarte bucuroasă să vă vadă, dom’le King...

M-am întrebat dacă Esdra citise vreodată ceva scris de stăpâna lui. Și dacă știa și despre „misiunile“ ei procesomane. Știa oare – sau bănuia – că femeia nu era tocmai sănătoasă la minte? Sau era loialitatea lui desăvârșită chiar dacă nu dorea – cu o abilitate șireată – să se implice prea mult în activitățile ei?

M-am întrebat dacă C.W. Haider nu avea rude, sau dacă nu avea unele cu care să se afle în relații bune. Vechea casă edwardiană se deteriora de zeci de ani, iar viața în interiorul ei se restrânsese, ca să spunem așa, la o singură încăpere. În lipsa „îngrijitorului“, ce s-ar alege de casă și de stăpâna ei?

Esdra Staples chiar părea liliputan, ca o slugă dintr-un basm. Avea un trup compact și scund, dar fără diformitatea obișnuită a trunchiului la pitici. Purta pantaloni de lucru murdari și ceea ce părea să fie o foarte veche livrea neagră de majordom cu mânecile suflecate. Din ce mi-a spus în timp ce mă conducea în casă am înțeles că nu locuia la Tumbrel Place, ci puțin mai departe; venea aici cel puțin o dată pe zi ca să aducă poșta, să hrănească pisica și să verifice că totul era în ordine.

— O să las asta aici, Esdra. Îți mulțumesc.

Am așezat cutia frumos ambalată pe birou, la loc foarte vizibil. Haider o va vedea imediat ce va intra în încăpere.

Faptul că adusesem un cadou – cartea – fusese o inspirație venită de nicăieri, noaptea (trecută). Luasem *Misery* a lui Stephen King din biblioteca mea și scrisesem pe ea:

Pentru C.W. Haider cu veșnică recunoștință
Prietenul și admiratorul tău sincer,
Steve King
Bangor, Maine

Îmi modificasem scrisul, firește. Desenasem alături și o mică față parșiv-zâmbitoare.

Cât de furibundă va fi Haider când se va întoarce și va găsi asta!

Era o glumă crudă, poate, dar – așa cum subliniase Jack of Spades – nimeni n-o obligase să-i dea în judecată pe King, pe Rush și pe alții.

Acum e ea împotriva ta. A aruncat un blestem asupră-ți.

Esdra mi-a spus că pot să mă uit printre cărțile doamnei Haider dacă vreau, însă că el nu mă poate ajuta prea mult. Avea de lucru afară, curățța crengile căzute după ultima furtună. Oricât de sârguincios muncea, tot nu putea ține pasul cu toate problemele care apăreau în casă și care o vor întrista pe doamna Haider când se va întoarce...

I-am mulțumit și i-am spus că mă descurcam singur să mă uit prin cărțile de pe rafturi și că nu aveam nevoie de ajutorul lui.

În vreme ce loialul îngrijitor curățța resturile de crengi cu o greblă, eu îl studiam privind pe fereastră, printr-o încâlceală de plante cățărătoare netunse. Dar nu cred că loialul îngrijitor mă vedea pe mine.

Ea împotriva ta. Fără milă.

— Dumnezeule!

De pe un raft am luat două volume vechi, foarte vechi:

Frankenstein, sau Prometeul modern, de Mary Shelley. Paginile erau friabile și coperta roasă, dar data era vizibilă: 1823, cu adevărat o ediție de colecție. N-aveam idee cât ar putea să coste această ediție pe piața de azi, dar bănuiam că cirfra ar trece bine de prețul întregii mele biblioteci de „ediții princeps“ de la Mill Brook House.

Alături de cele două volume din Frankenstein se afla un exemplar la fel de vechi din *Ultimul om*, din 1826, cu autograful lui Mary Shelley; lângă el erau volume de Bram Stoker – *Dracula* (1897), *Doamna cu lințoliul* (1909), *Sălașul viermelui alb* (1911). Toate aveau autograful lui Bram Stoker, cu o cerneală decolorată, dar lizibilă încă.

Lângă Stoker se aflau mai multe prime ediții ale cărților lui Sheridan Le Fanu, printre care *În oglinda întunecată* (1872). Auzisem de reputatul reprezentant al romanului gotic irlandez Le Fanu și știam în ce fel a influențat romanul *Dracula* al lui Stoker, dar nu citisem nimic de el.

Spre mâhnirea mea, constatam că în biblioteca lui Haider se găseau prime ediții mai vechi și mult mai valoroase ale cărților pe care cu mândrie le achiziționasem pentru biblioteca mea – o ediție princeps cu autograf din *O coardă prea întinsă* (1899) de Henry James, pe când eu aveam doar o primă ediție fără autograf; o ediție princeps cu autograf din *Casa pustie* (1906) de Algernon Blackwood, în vreme ce eu aveam doar o a doua ediție nesemnată; prime ediții cu autograf ale romanelor lui Wilkie Collins *Piatra Lunii, Femeia în alb* și *Fără nume*, în timp ce eu aveam doar ediții ulterioare, fără autograf. Și iată apoi *Demonul perversității* al lui Edgar Allan Poe într-un volum mai subțire și mult mai uzat de vreme, datat 1846 – una dintre operele de ficțiune mai târzii și mai puțin cunoscute ale geniului tulburat, disimulată sub forma unor memorii; sau erau oare memorii disimulate sub forma ficțiunii? Cât de modeste

erau achizițiile lui Andrew J. Rush în comparație cu această colecție a lui Haider! (Dar și mai jenant, trebuie să mărturisesc că n-am citit nici măcar o zecime din ce am în bibliotecă. Mi-am luat porția de lecturi vorace în adolescență și ca tânăr scriitor, înainte de a împlini treizeci de ani. După aceea, mai important pentru mine a devenit *să am / să afișez* cărți care mi se par importante, nu să le citesc, oricât de bune ar fi ele.)

Pe celelalte rafturi, mai puțin interesante pentru mine, erau volume legate în piele de clasici englezi – *Operele complete* ale lui Shakespeare, Milton, Thackeray, Dickens, Sir Walter Scott, volume de versuri semnate Byron, Wordsworth, Tennyson, Hardy, Matthew Arnold. Dar erau și unele ciudățenii – douăsprezece cărți ale unei autoare de care nu auzisem niciodată, Ivy Compton-Burnett; cel puțin tot atâtea de Iris Murdoch, de care sigur că auzisem, însă din care nu citisem nimic.

Firește, mi-am spus că familia Haider era o familie foarte veche din New Jersey, din perioada pre-revoluționară; unul dintre înaintașii lui C.W. Haider fusese aghiotant al generalului George Washington, un altul guvernator de New Jersey la începutul secolului XX. Așa cum moștenise proprietatea aceasta într-un cartier încă elegant din Harbourton, C.W. Haider moștenise și valoroasele cărți de aici. Poate că tatăl sau bunicul ei fusese un veritabil colecționar. *Ei* nu-i revenea nici un merit.

Privindu-l pe îngrijitor prin geamul ferestrei, în timp ce ce grebla conștiincios curtea, am strecurat mai multe cărți rare în sacul meu de pânză – volumele I și II din *Frankenstein*, *Sălașul viermelui alb*, *O coardă prea întinsă*; cu dibăcie le-am rearanjat pe celelalte astfel încât să nu rămână locuri goale pe raft.

Ea nu merită cărțile astea! Nu s-a uitat de ani prin ele.

Învingătorul ia totul.

Între timp, pisica neagră coborâse din culcușul ei de pe

canapea și se apropiase de mine cu un *miiiau* răgușit, parcă în batjocură, continuând să-și legene coada și să mă fixeze cu ochii ei ca două monede aurii.

— Pisi drăguță! Ești cumva... Satan?

Am râs, fiindcă numele îmi venise în minte așa, din senin.

— Satan? Ăsta ești tu? Pisi-pisi?

M-am aplecat s-o mângâi, fiindcă era frumoasă și părea să mă invite s-o fac; dar a mieunat furioasă, și-a zburlit blana neagră și mătăsoasă ca o mâță de Halloween și și-a arătat colții într-o grimasă care nu părea tocmai călduroasă.

— Du-te atunci în iad... Satan! Acolo unde ți-e locul.

Riposta pisicii lui Haider m-a durut, fiindcă animalele m-au îndrăgit întotdeauna, mai ales câinii. Pisicile sunt însă, desigur, mai puțin predictibile, în ciuda frumuseții lor.

Cercetând încăperea mai îndeaproape, am constatat că dădea spre o bucătărie (plafon înalt, dotări de modă veche) într-o parte și spre un salon (mobilier acoperit, miros stătut) în cealaltă. Îngrămădeala de aici sugera mania acumulării, sau mai degrabă începutul ei: teancuri de ziare și reviste vechi, broșuri și fluturași publicitari. O singură stivă de cărți vechi, ridicându-se de la podea ca o stalagmită, printre care se aflau și unele aparent de la biblioteca publică din Harbourton, cu termenul de înapoiere de mult depășit. Într-o zi, curând, interiorul acestei vechi case edwardiene ar putea deveni de nepătruns. Doar tuneluri înguste, coșmarești, prin care nebuna să-și croiască drum...

Lângă șemineu era, probabil, locul preferat de ședere al lui Haider, un fotoliu victorian odinioară elegant, acoperit cu un soi de catifea prăfuită, cu șezutul lăsat ca niște fese fleșcăite. Alături de fotoliu se afla o masă plină (în mod surprinzător) de volume cartonate recent apărute, dintre care nu unul, ci două, erau de Stephen King; alarmat, am văzut că unul era romanul

meu din 2004, *Afară, înăuntru*. (Oare scrutase Haider textul acestui roman meticulos construit ca să vadă dacă poate descoperi „surse“… „influențe“? N-am îndrăznit să iau cartea, s-o răsfoiesc și să-i văd adnotările. Mai bine să nu știu.)

Ce ar putea dovedi scorpia? E nebună, discreditată.

Un ordin de restricție a fost emis împotriva ei, *ca să te protejeze* pe tine.

Șemineul era la fel de mare ca acela de la Mill Brook House, de care eram atât de mândru, construit cu același tip de piatră brută și stuc. Era plin de cenușă însă – spre deosebire de al nostru, menținut curat de tinerele guatemaleze care veneau lunea pentru curățenia săptămânală a casei. Grilajele din alamă de aici aveau mare nevoie să fie lustruite. Lemnele erau stivuite în vatră neglijent, de parcă ar fi fost aruncate pur și simplu acolo; o secure zăcea alături, și ea părând azvârlită pe jos. Securea era dintr-o eră trecută, cu coada din lemn tocit și capul necizelat; tăișul nu putea fi foarte ascuțit, și totuși cineva (Esdra? Haider însăși?) încercase vitejește să despice cu ea bușteni mici, făcând o sumedenie de așchii. Alături era și o grămăjoară de vreascuri plină de pânze de păianjen și câteva ziare vechi, decolorate, pe podea. După caracterele cu înfloriturile ale ziarului am recunoscut exemplare din *Harbourton Weekly*.

În stratul de cenușă de pe jos, aproape de vatra șemineului, se vedeau o sumedenie de urme de labe. Ai fi zis că se organizase acolo un sabat al vrăjitoarelor, atâtea urme de labe erau! Dar toate îi aparțineau lui Satan, neîndoielnic.

Podeaua bucătăriei era acoperită cu linoleum pe care-l simțeam neplăcut de lipicios sub tălpi. Cuptorul cu gaze era foarte vechi, cu arzătoarele ruginite; frigiderul era un General Electric care data, probabil, de prin anii ’70, și scotea un huruit înăbușit și gutural, ca de indigestie. Pe niște prești țesute de pe

podea – probabil foarte scumpe la vremea lor – erau așezate cel puțin cinci castroane pline cu apă și mâncare; era limpede că Esdra avea grijă ca pisica neagră a stăpânei să fie bine hrănită și îngrijită. Iar în ușa din spate a bucătăriei era decupată o ușiță batantă din plastic, evident pentru mâță. După cum se vedea, animalul răzgâiat putea să intre și să iasă din casă oricând voia.

De ce mi-a venit în minte pe neașteptate *Pisica neagră* a lui Edgar Allan Poe – făptura iubită de stăpânul ei, care torușsi o strânge de gât și o zidește în interiorul unui perete; iar din peretele acela răsună miorlăielile înfiorătoare ale animalului (mort), care-l scot din minți pe stăpân...

— Asta nu mi se va întâmpla mie.

(De ce am spus asta cu glas tare? Și de fapt, chiar am spus-o cu glas tare? Uneori nu sunt sigur dacă am vorbit pentru mine însumi sau doar am gândit un lucru. Sau dacă altcineva a vorbit cu mine.)

Probabil că bucătăria lui Haider nu mai fusese renovată de decenii. Plutea în aer un iz de mâncare râncedă, lapte stricat și fructe putrezite; murdărie, praf, regrete. Și totuși, izul nu era complet neplăcut, ca mirosul unei pături vechi, așternute de ani pe pat și rareori spălată.

Și aici era evident că femeia cu părul alb și vâlvoi avea un loc al ei preferat la masa cu blat din lemn. Dintre scaune, unul singur era acoperit cu o pernă (soioasă) și era orientat spre un televizor așezat pe un blat, atât de mic încât părea o jucărie. Din plafon, un bec de nouăzeci de wați atârna de un lanț simplu. Am simțit un fior de milă pentru femeia singură; probabil că aici mânca Haider în solitudine și încerca să citească sau să se uite la televizor.

Mi-a trecut prin minte că ea se înstrăinase de rudele ei, nu invers. Rudele mai tinere își imaginau, probabil, că într-o zi bătrâna le va lăsa ceva moștenire. Și totuși, îmi părea rău

pentru ea.

Nu e vina ta că femeia e dușmanul.

Nu e vina ta, femeia a încercat să-l distrugă în mod public pe Andrew J. Rush.

Asta era adevărat! Nu puteam să uit așa ceva.

M-am întors în bibliotecă și am luat de pe raft unul dintre volumele vechi ale lui Le Fanu și l-am vârât în sacul de pânză. La fel și un exemplar din *Insula doctorului Moreau* de H.G. Wells pe care nu-l observasem înainte și care era, cu certitudine, un exemplar de colecție, la fel ca toate celelalte. Și, fiindcă nu am putut rezista, volumul subțire cu *Demonul perversității*. Dincolo de fereastră, orb la un asemenea furt cras, loialul îngrijitor strângea gunoiul în mici grămăjoare.

Nu va simți niciodată lipsa lor. E bogată și neglijentă – nu merită asemenea comori.

După ce pusesem pe birou cutia frumos ambalată mă îndepărtasem repede și apoi evitasem partea aceea a încăperii. Mă temeam că aura femeii cu păr alb și zburlit emana din biroul ei – frustrare, eșec, furie, nebunie – și că, dacă o voi respira, ar putea să mă infecteze.

Așezată la vedere pe birou era o mașină de scris Remington de modă veche, un model de birou, greu; lângă ea se aflau pagini de manuscris curat dactilografiate. (Din frica teribilă de a nu fi infectat, n-am vrut să mă uit la titlul nici unuia dintre manuscrisele lui C.W. Haider.) Lângă fereastră, pe un raft înalt care acoperea un perete întreg, se aflau jurnalele lui Haider așezate în ordine cronologică – era oribil să vezi atâtea jurnale, din anii ’60 urcând conștiincios, obstinat, până în prezent, în 2014. Chiar dacă aș fi ajuns să iau unul, nu aveam deloc dorința de a mă uita prin ele. Într-un dulap mic alături de masă erau lucrările lui C.W. Haider. Cele mai vechi, datând din anii ’60, erau broșuri școlare în care apăreau proză și poezii de „Corin

Wren Haider“. (Deci acesta era numele năpăstuitoarei mele! „Corin Wren“ – un nume apt să stârnească zâmbete compătimitoare în rândul colegilor de clasă.[8]) Apoi mai erau cărți publicate pe cheltuiala autoarei, unele cu coperte luxoase, cu *C.W. Haider* scris pe cotor. Prima, probabil cea mai veche, era intitulată *Haider & Haider: Potpuriu de versuri* și-i avea ca autori pe W.J. Haider și C.W. Haider – tată și fiică? Data publicării era 1973.

Din curiozitate, m-am oprit să trec în revistă și alte titluri de pe acest raft; unul, cu litere aurite, era *Zigzag*!

A fost o descoperire stupefiantă, ca o lovitură drept în inimă.

Cum era posibil ca C.W. Haider să fi scris o nuvelă de șaptezeci de pagini intitulată *Zigzag* și publicată pe cheltuiala ei în 1999 – titlul romanului la care lucram eu în prezent și care îmi dăduse atâtea bătăi de cap în ultimele luni...?

Oare Haider „donase“ exemplare ale cărților ei bibliotecii publice din Harbourton? Era oare posibil să fi văzut într-o zi titlul acela frapant pe un raft acolo, cu totul din întâmplare și cu desăvârșită inocență, și să nu-mi amintesc nimic?

Sincer, nu credeam.

Considerasem *Zigzag* un titlu ideal pentru romanul meu, care avea să fie una dintre cele mai bune și mai ingenioase cărți scrise de mine – un titlu inspirat, pe care nu-l alesesem cu ușurință. Și nu-l mai puteam schimba acum, fiindcă era reflectat în structura subiectului, și invers.

Andrew J. Rush, supranumit un Stephen King al gentlemenilor, a imaginat o intrigă originală și neobișnuit de inteligentă pentru cel de-al douăzeci și nouălea roman al său...

Cu o interesantă deviere stilistică de la caracterul scrierilor sale anterioare, Andrew J. Rush, acest Stephen King al gentlemenilor, ne-a surprins cu...

Așa îmi imaginasem primele recenzii.

Poate chiar prima mea recenzie de amploare în *The New York Times*. (Cu nerușinare, îndrăznisem chiar să-mi închipui că Stephen King ar putea scrie deespre *Zigzag* pe mult-râvnita primă pagină a *The New York Times Book Review*. Dar acum părea clar că asta nu se va întâmpla niciodată.)

Acum, *Zigzag* părea să-și bată joc de mine. Dar după luni de muncă nu puteam lua în considerare ideea de a schimba titlul...

C.W. Haider avea să fie furioasă văzând că i-am „furat“ titlul. În ciuda ordinului de restricție, ar putea să mă atace din nou. Speram ca faptul că n-o determine pe nebună să facă ceva disperat.

Din câte știam eu, Haider nu venise niciodată la Mill Brook House. Încă nu mă „hărțuise“, așa cum prevăzuse Elliot Grossman că va face.

Dacă intră în locuința ta și te amenință, ai dreptul s-o ucizi.

Dacă a aruncat un blestem asupra vieții tale, ai tot dreptul să te aperi.

Între timp mă așezasem pe scaunul de la biroul lui Haider, fiindcă mi se înmuiaseră genunchii. Era un scaun de sufragerie, cu spătar drept și cu perna din creton murdar. N-am încercat deloc să văd la ce anume lucra Haider în prezent (mi-era teamă să nu fiu „influențat“, așa cum m-aș fi temut să nu mă molipsesc de Ebola), dar n-am rezistat să nu trec în revistă mica bibliotecă de cărți publicate de C.W. Haider prin eforturi proprii – erau probabil tot atâtea câte publicasem eu, la edituri „adevărate“.

Iată o altă carte cam cât o nuvelă, cu un titlu incitant: *Căutătura* (1974).

Din curiozitate, am parcurs primul capitol. Și apoi pe al doilea, pe al treilea... Mi se zburlise părul pe ceafă, fiindcă era povestea unei tinere idealiste, scriitoare de romane polițiste pe nume Corrin Wingate, care acceptă (cu naivitate) o slujbă de

administrator al unui hotel de lux izolat din munții Adirondack, la Styxl Lake, la nord de lacul Saranac, în afara sezonului turistic, când hotelul este înzăpezit. Pe lângă faptul că este o scriitoare talentată, tânăra are și darul „căutăturii“, adică al clarviziunii. (Poate vedea în viitor, deși nu foarte limpede; și nu are puterea de a schimba viitorul.) Scriitoarea este însoțită la Styxl Lake de o verișoară, iar ambele își aduc și pisicile cu ele. La scurt timp după sosirea la elegantul Hotel Styxl, sunt asaltate de prezențe halucinatorii/demonice; curând tânăra nu mai poate scrie, iar ea și verișoara încep să cadă pradă unor fantasme paranoide... Deși scrisă într-un stil enervant de înflorit, „poetic“ în cel mai neplăcut sens al termenului, *Căutătura* era o poveste antrenantă despre dezagregarea psihică în izolare; cu toate că erau exagerat de lungi și absurd de melodramatice, toate capitolele se constituiau în scene de sine stătătoare, pasionant redate. O scenă în care pisica scriitoarei este „infectată“ de un demon și se năpustește mai întâi asupra celeilalte pisici și apoi asupra stăpânei ei era cu adevărat captivantă – și terifiantă.

Căutătura fusese publicată cu câțiva ani înainte de *Strălucirea* lui Stephen King (despre care știam că apăruse în 1977 – ca tânăr scriitor fusesem impresionat). Ce bizar!

Era posibil oare ca tânărul Stephen King să-și fi însușit într-un fel sau altul necunoscuta *Căutătură* a lui C.W. Haider? Imposibil de crezut, și totuși...

O altă nuvelă a lui Haider de pe raftul acela era intitulată *Eul din umbră*. Aparent, cartea de nouăzeci de pagini nu fusese publicată; manuscrisul dactilografiat era legat în coperte marmorate și datat (cu cerneală) februarie 1983. La o scurtă răsfoire a paginilor sale (în stil „poetic“, prea încărcat), am constatat că era o poveste cu caracter gotic despre o tânără scriitoare de romane polițiste (Carroll Wheeler) care ajunge să

fie dominată de alter egoul ei, de pseudonimul ei (masculin): scriitorul publică romane de un „horror obscen, dezgustător“, în timp ce scriitoarea publică „ficțiune literară apreciată“; scriitorul începe să se bucure de succes comercial, în timp ce scriitoarea primește doar aprecierile criticilor și câteva premii. Într-un efort de exorcizare a scriitorului, scriitoarea îi arde cărțile și aruncă cenușa într-o groapă mlăștinoasă; după numai câteva zile de „libertate revigorantă, scăpată din lanțurile răului“, scriitoarea este copleșită de scriitorul care a reușit (nu e clar cum) să ucidă jumătate din populația satului „istoric“ din New Jersey în care se desfășoară acțiunea. O poveste de groază absurd de melodramatică pe care n-am putut c-o citesc până la capăt (recunosc), deși subiectul îmi era fără îndoială familiar – similar în linii mari cu *Jumătatea întunecată* de Stephen King, care trebuie să fi fost scris la câțiva ani după *Eul din umbră* al lui Haider.

Încă o dată, era ilogic și ridicol să crezi că Stephen King avusese acces, într-un fel sau în altul, la nuvela (nepublicată) a lui Haider. Chiar dacă, în disperare de cauză, scriitoarea în devenire i-ar fi trimis lui manuscrisul, King nici nu s-ar fi uitat prin el; iar dacă s-ar fi uitat, n-ar fi citit mai mult de un paragraf, două, fiindcă stilul era supralicitat și „elevat“.

Cu grijă, am pus la loc pe raft *Eul din umbră*. Nu voiam să mă gândesc (nu aveam să mă gândesc) la relația mea din ce în ce mai dificilă cu Jack of Spades.

Pe un alt raft se afla un manuscris cu aspect similar, *Surorile vrăjitoare din districtul Hecate* (1979), de C.W. Haider, care părea să fie mai vechi decât *Vrăjitoarele din Eastwick* al lui John Updike. (Îmi amintesc cum mi-a spus Grossman râzând că Haider încercase să-l dea în judecată pe Updike.) Alături se afla o altă carte a lui Haider, *Poveștile cu fantome ale Clubului Chilliwick* (1974), un roman lung, cu o cronologie complicată și

personaje numeroase, care predata probabil cu mulți ani complicata *Poveste cu fantome* de Peter Straub.

Coincidență? Trebuia să fie.

Nu putea fi.

Și iată un adevărat șoc! Pe raftul cel mai de jos, un exemplar hărtănit al romanului meu din 1991, *Crimă la miezul nopții*. Acesta fusese unul dintre romanele mele despre care editorul sperase să fie o „lovitură“ care să-l propulseze pe Andrew J. Rush în fruntea listei cu cele mai bine vândute cărți; din păcate, nu se întâmplase așa, deși romanul a zăbovit în partea de jos a listei timp de mai multe săptămâni, iar ediția broșată s-a vândut bine. Era neplăcut să constat că Haider citise cartea cu creionul roșu în mână, făcând note pe marginea fiecărui paragraf... Pot să jur că acest roman cu adevărat original, despre doi gemeni foști siamezi, fiecare crezând că celălalt a murit în urma operației de separare, este în întregime opera mea; și totuși, Haider părea să fi dactilografiat un plan de treizeci de pagini al unui roman cu subiect aproape identic, intitulat *Crimă la asfințit*, plan pe care îl trimisese, împreună cu un prim capitol, unei edituri din New York, în aprilie 1987, și primise înapoi un formular de respingere.

Și mai neplăcut era faptul că editura în cauză era cea care îmi publica mie romanele.

Paralelele dintre *Crimă la miezul nopții* și *Crimă la asfințit* erau evidente. În ultimul capitol al fiecăruia, geamănul „bun“ triumfase asupra celui „rău“ – dacă nu cumva era de fapt invers.

Nu mă îndoiam că Haider își imaginase această poveste în 1987, cu ani înainte ca eu să încep măcar să-mi scriu romanul. Dar *nu furasem* nimic din el!

Fără îndoială, Haider citise în sala de judecată din *Crimă la miezul nopții* și din *Crimă la asfințit*, cu glasul ei batjocoritor.

Siderat, încercasem să nu ascult. Acum, un val de rușine se abătuse asupra mea, fiindcă Andrew J. Rush fusese totuși umilit în mod public.

Într-un sertar al mesei de scris a lui Haider se afla un dosar umflat, cu scrisori din partea editurii respective, dar și de la altele din New York și de la reviste (*Saturday Evening Post*, *The New Yorker*, *The Atlantic*) datând de la începutul anilor ’70. Majoritatea scrisorilor erau scurte, câteva paragrafe succinte de respingere – *Cu regret vă informăm…* Câteva dintre ele erau personalizate, iar una de la un editor (femeie) de la St. Martin’s Press, trimisă în 2003, includea un post-scriptum scris de mână: *Pentru mine aproape că a fost bun. Vă rog să mai trimiteți*.

Ce plină de speranță trebuie să se fi simțit Haider la primirea acestei scrisori! Numai că părea să fie singura pozitivă în noianul de respingeri.

Mai era un sertar adânc, plin cu dosare – pagini dactilografiate, schițe, planuri, desene, fotografii de familie, articole decupate din ziare. Un miros stătut, toxic, de eșec abject se înălța din acest sertar, înmuindu-mi genunchii. Cu un gest disperat, l-am închis.

Mă simțeam năuc, istovit. Nu mâncasem de la prânzul luat devreme, fiindcă draga mea soție, Irina, mă lăsase în părăsire la cină, preferând să se bucure de masa de seară cu „colegii“ ei, incluzându-l aici și pe zveltul „Huang Lee“ cu părul negru ca smoala.

O siluetă blănoasă se frecă de picioarele mele cu o parodie de tandrețe – Satan cel negru, împingându-mă cu creștetul său osos. Torsul sonor al felinei părea un fel de râs pisicesc hain.

— Dar… eu sunt nevinovat. Sincer nu am „furat“… plagiat…

Pisica neagră era cea pe care trebuia s-o conving. Pisica neagră care mă fixa cu ochi preocupați.

Nu înțelegeam ce anume descoperisem – dacă straniile

paralele dintre scrierile lui Haider și cele ale contemporanilor ei de succes erau doar simple coincidențe sau dacă era imposibil să fie așa.

— Biata femeie... Să rateze de fiecare dată...

Haider încercase de la o vârstă tânără să devină scriitoare; avusese idei inspirate, idei strălucite pentru romane polițiste și horror, dar fusese (evident) incapabilă să le pună în practică așa cum făcuseră alții, cu un succes comercial uriaș. Oare era cu adevărat *Crimă la asfințit* mult mai slabă decât *Crimă la miezul nopții*? Nu voiam să citesc primul capitol, ca să aflu.

În biroul scriitoarei erau așezate diverse fotografii de familie. Părea limpede că, nici în tinerețe, C.W. Haider nu fusese o persoană atrăgătoare. Copil fiind, se strâmba la obiectivul foto. Trăsăturile ei aveau un aer vulturesc, arțăgos; nici măcar când pozase pentru o fotografie oficială nu catadicsise să surâdă. În roba și cu toca de absolventă de un alb strălucitor (liceu? colegiu?), tânăra cu înfățișare agresiv-banală stătea țeapănă, inflexibilă, cu o expresie de mândrie; puteai să-ți dai seama că încrederea ei în sine era fervență, deși (așa cum s-a dovedit) nefondată. Pe la treizeci de ani semănase în mod cert cu Ayn Rand. Sigur că nu-i ajutase cu nimic în carieră faptul că era *femeie*, dar nu *feminină*. Sperase să dea lovitura în domeniul literaturii polițiste și horror americane dominate de bărbați, așa cum puține femei reușiseră – însă în nici un caz o femeie cu orgoliul unui scriitor bărbat.

Poate că dacă ar fi fost mai atrăgătoare, sau într-un fel mai *feminină*, ar fi izbutit să convingă un redactor să-i citească scrierile cu seriozitate și s-o ajute să le cizeleze pentru a le publica. Dar n-a fost să fie. Nu-i de mirare că biata femeie își pierduse mințile.

Nu te lăsa înduioșat. Haider te urăște.

Amintește-ți: în casa asta ai imunitate.

Într-adevăr. Așa cum percepuse Jack of Spades, aveam un fel de imunitate în locuința aceasta din Tumbrel Place. Judecătorul Carson (o cunoștință a mea foarte apropiată, care ar fi putut refuza să ia cazul, dar n-a făcut-o) pronunțase hotărârea, procesul lui C.W. Haider împotriva lui Andrew J. Rush fusese clasat, și încă clasat cu un evident dispreț. Dacă mă mai acuza vreodată că „fur“ de la ea, avea să i se râdă în nas.

Oare poliția din Harbourton avea să-i asculte spusele? Mă îndoiam.

Îl convinsesem pe Elliot Grossman să n-o dea în judecată, însă în cele din urmă cedasem și fusesem de acord să solicite un ordin de interdicție împotriva ei, ca să evităm alte hărțuiri.

Grossman glumise:

— Cu ordinul de restricție, vrăjitoarea bătrână nu te mai poate hărțui. Dar dacă ai fi o persoană răzbunătoare, ai putea s-o hărțuiești *tu* pe ea.

Eu n-am râs. Și i-am spus că nu mi se părea deloc amuzant.

— Hei, îmi pare rău, Andrew. Glumeam doar.

— Nu e nimic amuzant aici. Ți-am zis, biata femeie e bolnavă la minte. De ce aș vrea eu să „hărțuiesc“ un bolnav mintal?

Eram atât de furios pe Grossman, încât abia m-am putut stăpâni să nu scrâșnesc din dinți. Din fericire, vorbeam la telefon, iar el nu-mi putea vedea expresia care, cred, era sălbatică.

Acum, conversația revenise la mine. *Dacă ai fi o persoană răzbunătoare, ai putea s-o hărțuiești* tu *pe ea*.

Ei bine, nu voiam s-o hărțuiesc pe C.W. Haider. Tiranica femeie fusese suficient pedepsită prin faptul că era o scriitoare ratată; că ajunsese să fie internată la psihiatrie; și că pierduse procesul împotriva mea.

Nu eram de părere că sustragerea câtorva cărți rare și

prețioase din biblioteca ei constituia „hărțuire“. Raționamentul meu era că Haider nici nu va observa (probabil) lipsa cărților. Și din același motiv nu consideram că preluareea cărților era „furt“.

Ți-a rămas datoare. Nu i-ai intentat proces pentru cheltuielile de judecată.

Am decis să iau și un exemplar din *Căutătura*, pe care Haider o publicase pe cheltuiala ei. N-o să-i ducă lipsa, cu siguranță, fiindcă mai erau șase exemplare pe raft; și, în felul ei propriu și bizar, era o carte de colecție.

Firește că nu aveam să pot ține nuvela asta curioasă pe unul dintre rafturile deschise de la mine de acasă. O voi pune în zona mea specială din subsol, alături de Jack of Spades.

Înainte de a ieși din casă, am căutat alarma de securitate. Știam unde sunt instalate asemenea dispozitive – de obicei într-un dulap; intenționam s-o dezactivez, dar am văzut că era deja dezactivată. Reședința edwardiană din Tumbrel Place nu avea alt sistem de securitate în afara încuietorilor de la uși și de la ferestre.

Într-una dintre camerele închise, am descuiat o fereastră de pe colț, pe care Esdra nu avea s-o observe niciodată. Ca măsură de precauție, am descuiat încă una, într-un salon. Pentru eventualitatea că voiam să revin în locuința lui Haider – deși cu certitudine nu aveam de gând să revizitez „scena crimei“.

Când mă pregăteam să ies, am răpăit cu degetele într-o fereastră, ca să-i dau de știre lui Esdra că plec. Îngrijitorul, care încă mai aduna resturile, mi-a zâmbit și și-a dus două degete la frunte, într-un fel de salut. Era un gest de camaraderie – servitorul negru și domnul alb uniți în dorința de a o proteja pe biata C.W. Haider.

Deși ar fi trebuit să fiu entuziasmat de noile mele cărți de colecție, în drumul spre casă am constatat că sunt ciudat de

apatic și de dezamăgit.

Îmi scosesem ochelarii aceia vechi și aruncasem șapca murdară de baseball. Când am intrat pe alee și m-am aporpiat de Mill Brook House, am văzut că mașina Irinei încă nu apăruse, deși mi se părea că lipsisem mult de acasă.

---

[8] *Wren* desemnează în limba engleză mai multe specii de păsări de mici dimensiuni, cea mai cunoscută dintre ele fiind pitulicea.

CAPITOLUL 17
BIBLIOTECA SECRETĂ

Zile, săptămâni. Așteptare.

La început, cercetam cu aviditate ziarele locale, în căutarea articolelor referitoare la vreun jaf acasă la Haider. Sau a oricărei informații despre C.W. Haider.

Fusese oare externată din spital? Se întorsese acasă? Cum reacționase la „cadoul“ lăsat pe masa de scris și semnat, cu insolență, *Steve King*?

Poate că se simțise atât de insultată de această farsă, încât avusese o recidivă. O a doua cădere psihică.

Bănuiam că, dacă ar fi murit, ar fi apărut un ferpar bine scos în evidență în *Harbourton Weekly*. Dar nu exista nici un ferpar.

O dată am îndrăznit chiar să trec cu mașina prin dreptul numărului 88 în Tumbrel Place. Simțeam o atracție puternică spre urâta casă edwardiană, cu arborii ei jumuliți de furtuni și cărămizile îmbătrânite. Speram să zăresc măcar în treacăt silueta credinciosului îngrijitor, dar n-am văzut pe nimeni. După cum nimeni nu era la nici una dintre ferestrele înalte și înguste care dădeau spre stradă.

Nu încerca să intri acum. Ai risca prea mult.

De parcă aș fi avut nevoie să mă avertizeze Jack of Spades!

— Esdra? Hei...

La mallul din Harbourton, în parcarea din spatele magazinului Macy's, un negru în haine de lucru, scund și îndesat, tuns scurt, se apropia cu pași repezi și la ivirea lui m-am entuziasmat atât de tare – deși puteam vedea (fără îndoială puteam vedea) că omul era mult mai tânăr decât Esdra Staples –, încât am frânat, am oprit și am scos capul pe fereastra mașinii să-l strig. Dar era un necunoscut și m-a țintuit cu o privire uimită, precaută.

— Scuzați-mă, domnule! V-am confundat cu un prieten vechi.

La naiba!

Din prudență am fost nevoit să-mi ascund noile achiziții prețioase în pivnița de fructe transformată, în locul special de depozitare în care se afla și Jack of Spades, în subsolul de la Mill Brook House. Deși nici una dintre cărți nu avea nimic care s-o identifice ca fiind a lui Haider – nimic atât de vulgar ca o etichetă cu numele proprietarului într-o carte rară, fără îndoială! –, nu puteam însă să risc să-mi păstrez extraordinarele volume cu autograf – *Frankenstein*, *Sălașul viermelui alb*, *O coardă prea întinsă*, *În oglinda întunecată*, *Insula doctorului Moreau* și, unic, *Demonul perversității* – între cărțile de la etaj, unde ar fi putut fi răsfoite de vizitatorii cu priviri admirative, deși nimic nu mi-ar fi plăcut mai mult.

L-ai lăsat pe Dracula *acolo. Fraiere!*

Chestia asta mă sâcâia. De ce nu pusesem volumul cu autograf *Dracula* în sacul meu de pânză atunci când avusesem ocazia? Dacă nu va observa dispariția celorlalte cărți, Haider n-ar remarca nici lipsa lui *Dracula*.

Pivnița de fructe transformată era o încăpere fără ferestre – desigur. O zugrăvisem eu însumi: pereți bej, tavan alb. Deși era scundă, cu tavanul pe la un metru și optzeci de centimetri, la numai o palmă de capul meu, camera era straniu de

confortabilă, ferită și secretă. Fiecare perete era acoperit cu rafturi parțial umplute, deoarece cariera lui Jack of Spades era în plină ascensiune. Lăsasem unele rafturi libere, să se umple cu timpul. Dar cărțile cele noi și rare erau așezate la nivelul ochiului, pe un raft numai al lor.

Acum, că acele cărți rare erau ascunse în biblioteca secretă (așa cum ajunsesem eu să numesc acea încăpere), instalasem acolo un dezumidificator, fiindcă aveam unul sus, în casă. (Descoperisem că numai volumele din *Frankenstein* valorau peste șaptezeci și cinci de mii de dolari!) Îmi spuneam că atunci când/dacă avea să i se întâmple ceva lui C.W. Haider și nu va mai exista nici o posibilitate de a stabili o legătură între acele cărți și ea, le voi aduce sus, ca să le expun cu mândrie.

Când intram în biblioteca mea secretă, puteam încuia ușa în urma mea, simțindu-mă în perfectă siguranță. Chiar și pe vremea în care încă locuiau cu noi în casă, copiii erau rareori interesați de colecția de cărți a tatălui lor, așa cum erau la fel de puțin interesați (regret s-o spun) de cariera lui de scriitor.

O dată, pe când era în clasa a cincea, fiul nostru cel mare, Chris, venise de la școală (pe atunci învăța în Highland Park) și o întrebase pe Irina: „E adevărat că tata scrie «romane polițiste de duzină»?“ Am râs amândoi auzind întrebarea și sesizând prejudecata de la baza ei, dar în realitate n-o consideram deloc amuzantă. (Ce mai contează răzbunarea ingenioasă și ocolită pe care am pus-o la cale împotriva snobului de profesor de clasa a cincea care în scurt timp s-a văzut nevoit să-și trimită CV-ul în apele infestate de rechini, în căutarea unui alt loc de muncă? Javră îngâmfată!)

În liceu, Julia citise câteva dintre cărțile tatălui ei. Susținea că sunt „chiar antrenante“ și „pline de surprize“, dar renunțase (am aflat asta) să-mi mai citească romanele după ce intrase la Brown și părea ușor stânjenită când era întrebată dacă tatăl ei

era *chiar* Andrew J. Rush. („Ar trebui să fii mândră de tatăl tău, Julia“, o mustra Irina; iar fata replica: „Păi, sunt, mama. Numai că mă simt puțin stingherită când mă întreabă oamenii, fiindcă nu știu ce părere au ei de fapt despre tata“.)

Cât despre băieți... Chris nu prea citea beletristică, așa cum singur mărturisea; iar Dale, după propriile-i spuse, nu prea citea nimic. Amândoi erau „cu computerele“ – slujbe de nivel mediu în companii de nivel mediu din New Jersey. Pe la douăzeci și ceva de ani, ca să se „relaxeze“, ambii noștri fii jucau jocuri video.

Din câte știam eu, Irina citea tot ce scria Andrew J. Rush. Iar reacțiile ei erau întotdeauna pozitive. Ce se întâmplase cu criticul perspicace și atent de la cursurile de scriere creativă din tinerețea noastră? Oare scumpa mea soție își coborâse ștacheta așteptărilor până la un nivel de confort potrivit pentru Andrew J. Rush? Se arăta scumpa mea soție *condescendentă*?

Nici unul dintre ei nu știa nimic despre Jack of Spades. Zâmbeam gândindu-mă cât de șocată ar fi familia mea, dacă ar ști.

Dar nu vor ști. Acesta e secretul nostru.

Jack of Spades părea o prezență recentă în viața mea, așa că a fost o surpriză faptul că un al cincilea roman de Jack of Spades urma să apară peste numai câteva săptămâni, în octombrie. Publicarea lui era învăluită într-un secret deplin, deși editorul pregătise un nivel minim de publicitate, sau promisese vag câteva reclame. Noul roman era intitulat *Flagelul* și îl scrisesem într-un asemenea acces acut de concentrare cu o iarnă în urmă, încât abia dacă-mi mai puteam aminti subiectul; în vreme ce fiecare frază a lui Andrew J. Rush presupunea un efort și lăsa uneori impresia că-mi smulg venele și arterele din corp ca să umplu o pagină, pasaje și paginbi întregi, ba chiar și capitole din cărțile lui Jack of Spades se derulau într-o viteză

turbată, lăsându-mă istovit, dar satisfăcut. Tot ce-mi aminteam despre *Flagelul* era că avea un sfârșit brusc și urât, o neașteptată crimă-sinucidere în niște ape tulburi, la baza unei faleze abrupte; ca de obicei, protagonistul lui Jack of Spades se confrunta cu un Doppelganger[9] batjocoritor care îi amenință soția, familia și chiar viața și de care trebuie să se debaraseze prin mijloace violente.

Exemplarele de lucru din *Flagelul*, trimise pe adresa căsuței mele poștale din Hadrian, erau așezate pe un raft, lângă exemplarele broșate din cărțile lui Jack of Spades. Din curiozitate, m-am uitat la copertă, pe care o uitasem, și a fost un șoc să văd că imaginea de pe ea reproducea în linii grosiere un cunoscut portret erotic al unei femei însetate de sex, pictat de Gustav Klimt. (Dădusem eu permisiunea pentru ea? Evident!) În original, femeia goală avea păr de un roșu-aprins, în vreme ce pe copertă femeia goală avea părul de un alb ca zăpada, însă sexualitatea ei avidă era mai mult decât evidentă. În ambele, femeia goală era întinsă într-o postură sugestivă, cu mâinile la ceafă și coatele depărtate, lăsând să se vadă smocuri de păr la subraț.

Grotesc. Macho-masculin.

Romane care te pun pe gânduri... dar nu sunt gânduri drăguțe.

Mă întrebam dacă Julia citise și alte romane de Jack of Spades. Mă enerva faptul că fiica mea era atât de încăpățânată și atât de obstinat *feministă*. Detestam să mă gândesc la ea ca la o tânără „matură“ trăind o viață a ei proprie, inscrutabilă – detestam să mă gândesc că are o relație sexuală cu cineva...

— Hei! Andrew?

O voce în spatele meu, pe neașteptate.

Era Irina. Lăsasem ușa bibliotecii secrete întredeschisă și Irina stătea în pragul ei.

— Ei, dar ce-i asta? Un fel de... bibliotecă subterană?

Până acum nu văzuse „camera de depozitare“, deși îi spusesem că folosesc acel spațiu pentru surplusul de cărți. Ochii ei mai dovedeau cât de surprinsă era văzând rafturile încastrate, luminile ascunse, unicul fotoliu din piele neagră, chiar și un covor pe podea.

Am împins-o repede înapoi, am ieșit și am închis ușa.

— Draga mea, mă spionezi? Sper că nu.

— Să te spionez? Nu, am... mi s-a părut că aud...

— Hai să mergem sus, te rog. Tocmai plecam.

Încercând să-i zâmbesc scumpei mele soții. Încercând să nu par că mă răstesc, că sunt iritat.

Știe prea multe. Simplul fapt că a aflat că există în casă un loc ferit de ochii ei înseamnă că știe prea multe.

Mă enerva și faptul că Irina se fardase – ruj de un roșu-pal, o boare de pudră – și că purta un lănțișor și o brățară din argint, sugerând că fusese la Școala Friends în ziua aceea, printre colegii ei. Era îmbrăcată drăguț și își făcuse ceva la păr. În picioare avea niște pantofi deosebiți, decupați la spate și cu toc înalt, pe care eram sigur că nu-i mai văzusem până atunci. Acasă, când era doar cu soțul Andrew, rareori se deranja să se fardeze; purta blugi, tricouri largi și pulovere fără formă, și o pereche veche de pantofi de sport.

Era spre sfârșitul lui septembrie. Trecuseră câteva luni din ziua citației.

De când *inamicul* pătrunsese în viața mea.

— Andrew, de ce pari atât de... furios? Îmi pare rău dacă te-am deranjat... Nu te spionam, sincer... Abia am ajuns acasă și voiam să te salut, dar nu erai în birou și mi s-a părut că aud glasuri în subsol...

— Glasuri? Nu fi ridicolă!

— Păi, cred... cred că m-am înșelat. Îmi pare rău.

— De unde să fie *glasuri*? Nu mai e nimeni aici în afară de mine.

Ajunseserăm sus acum. Irina se ferea de mine, făcându-se mică. Bâlbâindu-se a scuză, adăugă că se gândise că poate era cineva cu mine, un instalator, un curier...

— Îmi pare foarte rău, am greșit. De ce e atât de important? De ce ești atât de *furios*?

Văd frică în ochii femeii. *De ce naibii să-i fie soției mele frică – de mine?*

— Nu sunt furios, Irina! Mă insulți acum.

Încă se ferea de mine și s-ar fi depărtat în fugă dacă mâna mea nu s-ar fi repezit s-o prindă de umăr. Scoase un mic strigăt de mirare și de durere – și imediat i-am dat drumul.

Pentru o clipă ne-am uitat unul la altul, amândoi șocați, gâfâind. Nu-mi venea să cred că soția mea mă provocase să mă comport într-un mod care contravenea categoric firii mele, și nici că va agrava situația spunând, aproape cuprinsă de plâns:

— Nu-mi place deloc când bei, Andrew. Nu mai ești tu... Mă sperii.

— Asta chiar e o insultă. N-am băut.

Și s-a îndepărtat în fugă, urcând scările. Naiba să mă ia dacă o să mă duc după ea!

E invidioasă pe tine. Pe talentul și pe succesul tău. Pe faptul că ești bărbat, că îi ești superior. Ăsta-i un lucru pe care femeia nu-l poate suporta.

Mai târziu m-am întors în biblioteca secretă. Vrând să verific încuietoarea de la ușă. Vrând să verific dezumidificatorul. Vrând să-mi admir noile achiziții de care eram atât de bizar de mândru – de parcă aș fi salvat acele cărți rare din iad.

În casă era întuneric. Irina se dusese la culcare. Îmi

imaginam ochii ei umflați de plâns. Naiba să mă ia dacă o să mai încerc s-o împac altă dată.

Prea des în ultima vreme surveneau între noi asemenea scene inexplicabile. De parcă Irina ar fi îndrăznit să mă provoace, să vadă cât de departe îl poate împinge pe soțul ei blajin înainte ca el să izbucnească.

Purtarea ei avea o legătură cu semestrul de toamnă la Școala Friends. Ca și când centrul ei de gravitație emoțională s-ar fi deplasat și nu mai era aici, în casă, ci *acolo*.

Și nu mai era asupra ta, soțul ei. Ci asupra lui.

Îl zărisem o dată în treacăt pe el – pe „Huang Lee“. Abia ieșiserăm cu mașina din Harbourton, iar Irina își fluturase mâna pe geam către un biciclist – bărbat, păr negru ca smoala, pantaloni scurți din spandex albastru și tricou – un tip despre care presupusesem că era elev la Școala Friends, până când Irina mi-a spus că e un coleg, profesor de matematică.

Când a recunoscut-o, i-a făcut și el semn cu mâna, în chip de răspuns.

Mașina mea a trecut în viteză pe lângă el, la o distanță suficient de mare.

De atunci mi-am dat seama de un lucru: în ultimele luni o tot auzisem pe Irina vorbind la telefonul mobil, în zone ciudate ale casei. Sau afară, la o oarecare distanță. De parcă s-ar fi ascuns de mine – de *mine*, soțul ei!

În plus, se părea că Irina făcea tot ce-i stătea în puteri ca să mă provoace. Să mă ispitească să mă înfurii. Să mă ispitească să ridic mâna asupra ei.

Nu sunt genul de bărbat care trage cu urechea la soția lui, sau la oricine altcineva. Nu sunt genul de bărbat care ridică mâna la soția lui, sau la oricine altcineva.

În biblioteca secretă, după ce am avut grijă să închid și să încui ușa în urma mea. Turnându-mi un deget sau două de

whisky într-un pahar, din sticla păstrată acolo în asemenea scopuri.

Ea nu știe nimic despre tine.

Nici unul dintre ei nu știe.

Amintindu-mi de povestirea lui Edgar Allan Poe, *Pisica neagră*, în care soția e sugrumată la fel ca pisicuța ei și amândouă sunt zidite în peretele din care răzbat vaiere teribile.

---

[9] Dublu, sosie a unei persoane în viață, considerată uneori un fenomen paranormal și identificată câteodată cu un geamăn malefic

CAPITOLUL 18
PENITENTUL

Ai grijă! Ești în mare pericol.

În noaptea aceea și într-o bună parte din a doua zi, Irina m-a evitat. În biroul meu de deasupra fostelor grajduri, nu puteam să lucrez. Îmi era rău de la stomac, rău de la inimă. Simplul gând la Jack of Spades mă umplea de disperare.

— Va trebui să mă opresc. Gata cu „Jack of Spades“!

Am așteptat, temător. Așa cum cineva care a simțit o înțepătură în inimă așteaptă una mai severă și apoi catastrofa cardiacă.

Am așteptat glasul amenințător și batjocoritor.

Și totuși... nimic. Dincolo de ferestrele deschise, o șoaptă de vânt în copacii înalți din jurul casei, un sunet superb, care mi-a adus lacrimi în ochi.

— Voi înapoia cărțile pe care i le-am luat bietei femei. Îi voi cere scuze Irinei. Nu voi mai bea niciodată.

Devreme în dimineața aceea, înainte ca eu să mă trezesc pe deplin, Irina plecase la Școala Friends. Pentru prima dată de când eram căsătoriți, unul dintre noi plecase de acasă fără să-și ia la revedere de la celălalt.

Era o nimica toată, știam. Era o prăpastie.

Căzusem într-un somn adânc noaptea trecută, în camera din subsol. Cu sticla goală de whisky la picioare.

Când am urcat la etaj, mahmur și nesigur pe picioare, era aproape ora nouă dimineața, soția mea plecase, casa era pustie și în toate încăperile un soare luminos de toamnă strălucea prin ferestre, fără noimă – o premoniție a Mill Brook House fără locatarii ei.

— Irina? Unde ești...?

Mă durea capul. Ochii îmi pulsau cu o sinistră ferocitate. De parcă cineva, ceva, încerca să-mi vorbească.

În ziua aceea – și a fost o zi interminabilă – n-am putut să scriu nici măcar o frază coerentă. În biroul meu, care fusese nu o dată citat admirativ în publicațiile locale – „spațios“, „aerisit“, „splendide priveliști rurale“, „intim, retras“, „visul oricărui scriitor“ – nu am reușit să mă concentrez. Cât e de mecanicistă intriga din *Zigzag*! Și cât de găunos e titlul de care fusesem atât de mândru! Frazele îmi roiau prin creier ca niște gâze furioase. Cuvintele își pierdeau înțelesul. Când încercam să citesc cu glas tare pasaje care necesitau o mai mare atenție – lucru pe care întotdeeauna îl făceam – vocea batjocoritoare a femeii cu părul alb și vâlvoi era cea care îmi răsuna în urechi.

Hoț! Plagiator! Criminal!

— Nu sunt un... criminal...

În inima ta, ești un criminal. Vrei să-ți vezi inamicul mort.

— Nu vreau să văd pe nimeni mort. Mă... mă îngrozește ideea de a face rău altei persoane...

Te îngrozește doar ideea de a fi demascat și pedepsit. Asta-i tot.

— Nu-i adevărat! În sufletul meu nu sunt deloc așa!

Urâtă larmă a vocilor. C.W. Haider, Jack of Spades. În confuzia mea, nu le mai puteam deosebi.

Pe proprietatea noastră exista o zonă mlăștinoasă, pe un teren jos, nu departe de Mill Brook, un smârc care duhnea a putreziciune și a bălegar. Probabil că era o cloacă în care se

deversau odinioară reziduurile animale de la fermă. Eu și Irina descoperisem „mlaștina“ – așa cum o botezasem (eufemistic) – și ne gândiserăm că ar putea fi acoperită cu un strat de pământ. Nici încălțat cu cizme înalte nu-ți venea să intri în „mlaștină“, de teamă să nu fii tras în mocirlă. Iar mirosul de putreziciune, de putregai organic... Și roiurile de țânțari, muște și molii care zumzăiau deasupra smârcului – o hidoasă colcăială a vieții.

Și totuși, creaturi splendide trăiau acolo. Fluturi de cele mai variate forme și culori. Mierle cu aripile roșii, egrete albe ca zăpada.

Vipere cu cap auriu, zvârcolindu-se aidoma unor biciuri miniaturale.

Jack of Spades era smârcul mocirlos și înșelător. Puteai să torni pământ solid deasupra lui, dar și pământul avea să fie supt în adânc. Puteai întinde podețe peste el, dar și podețele aveau să fie trase înăuntru.

Mai bine să ocolești mlaștina. Aburii ei otrăvitori erau amețitori, obsesivi.

— Irina? Îmi pare foarte rău! Nu știu ce m-a apucat... Nu mi-am dat seama că am băut atât de mult. Nu mi-am dat seama că am băut *deloc*.

Iau mâinile subțiri ale Irinei în palmele mele. Îi mângâi degetele care stau rigide între ale mele, fără să se opună, dar și fără să cedeze.

Dar așa era: nu aveam idee ce mă apucase cu o seară în urmă. De ce mă înfuriasem deodată atât de tare pe scumpa mea soție, pe care o iubeam mult de tot – pe care o adoram.

— Mă ierți, Irina? Jur că nu se va mai întâmpla.

Ea își ținea ochii plecați. Avea o atitudine abătută, precaută.

— De vină e stresul prin care am trecut și despre care n-am vrut să-ți povestesc...

Asta a determinat-o să ridice privirea, așa cum sperasem că

se va întâmpla.

— ... pe care ți l-am ascuns fiindcă e ceva deopotrivă foarte meschin și distructiv.

— Ce anume?

— Ceva în legătură cu scrisul meu, cu... „cariera“ mea. Vicisitudinile lui Andrew J. Rush.

— Dar Andrew J. Rush *ești tu*! Te rog, spune-mi ce s-a întâmplat...

Am simțit un imbold de dragoste pentru soția mea de atâția ani. Draga de Irina care se îndrăgostise de „Andy Rush“, cu mult inferior ei, nu știuse ea oare?

În toți acești ani izbutisem s-o amăgesc.

Cariera mea, nu *a ei.* De ce nu se străduise Irina Kacizk mai mult să se impună, de ce mi se subordonase *mie*?

Irina lipsise de acasă toată ziua – de pe la ora opt dimineața până la șase după-amiaza – și nu răspunsese la telefonul mobil, în ciuda numeroaselor mele apeluri. Desigur, îi rănisem sentimentele. Și femeia are mândria ei, și nu trebuie să-și permită să se arate supusă în căsnicie. Și totuși, scumpa mea Irina îmi era atât de devotată, iar viața ei atât de legată de cea a lui *Andrew J. Rush*, încât devenise o permanentă întruchipare a înțelegerii și a compasiunii.

— Draga mea, ai auzit de numele „Haider“?

— „Haidem“ – ce nume ciudat!

— Nu Haidem, Haider! E o familie de aici, din oraș.

Irina se încruntă, gândindu-se un moment.

— Ei bine, da... Haider... numele îmi este cunoscut. Au realizat unele lucruri în Harbourton – există un parc numit în cinstea lor și o bursă la Școala Friends. Cred că e și un elev la cursuri acum, în clasele superioare. Dar eu nu-l cunosc.

Într-un șuvoi neașteptat de cuvinte, i-am mărturisit: o femeie în vârstă pe nume Haider din Harbourton, o scriitoare

ratată, a încercat să-l dea în judecată pe Andrew J. Rush pe la începutul verii. Dar cazul fusese clasat din lipsă de probe.

Irina aștepta să continui.

— Și?

— Și... asta-i tot. A deschis un proces împotriva mea pe baza unei ridicole acuzații de încălcare a intimității, dar cazul a fost închis imediat.

„Încălcare a intimității“ era mai plauzibil decât „furt“ și „plagiat“ – și mai puțin dureros.

— Încălcare a intimității... Ce absurd! Cum a putut pretinde așa ceva?

— A fost un proces tipic de hărțuire, așa mi-a spus avocatul editorului meu. Genul acela de lucruri care li se întâmplă deseori scriitorilor renumiți și de succes, ca Stephen King.

— Dar și tu ești „renumit“ și „de succes“, Andrew! Îmi pare rău că ai avut problema asta și că nici măcar nu mi-ai vorbit despre ea. Înțeleg de ce ai fost tulburat.

— Chiar mai absurd, femeia a încercat să mă dea în judecată pentru „furt“... pentru „plagiat“... de la *ea*!

— Dumnezeule! Ce glumă!

Ochii căprui și afectuoși ai Irinei se umpluseră de lacrimile compătimirii furioase. Avea multe întrebări tipice unei soții, dar am asigurat-o că nu era nimic mai mult de spus – sincer.

— Procesul a fost considerat lipsit de temei, iar cazul a fost clasat de judecătorul Carson.

Acum Irina mi-a luat mâinile în palmele ei, ca să le ostoiască tremurul.

— Și atunci de ce ești atât de agitat, Andrew? Dacă a fost clasat...

CAPITOLUL 19
TUMBREL PLACE II

Nimeni nu va ști. Vei fi pur și fără pată ca un miel.

Încă o dată am urcat în mașină și am mers în Tumbrel Place, Harbourton. Numai că de data asta era trecut de miezul nopții.

Întunecată ca un puț fără fund, vechea zonă „istorică“ de lângă tribunal.

Iar acum era în mijloc de toamnă, prima săptămână din noiembrie, iar nopțile erau cu adevărat reci. Foarte înțelept din partea celor care se aventurau afară după miezul nopții să poarte mănuși, jachetă din piele și o pălărie de fetru trasă bine pe frunte.

Toate hainele mele erau închise la culoare. Iar pantofii de sport Nike erau negri.

Irina n-avea idee unde sunt. Și nici că plecasem. Așteptasem până ce scumpa mea soție se dusese la culcare și adormise cu mult înainte de miezul nopții. Apoi mă strecurasem afară neobservat.

Deasupra mea, luna roșie și palidă. Cine știe ce imbold pungaș m-a îndemnat să-i zâmbesc lunii și să-i fac cu ochiul.

Doar tu, martora mea.
Și niciodată nu vei spune.

Inima îmi bătea repede, încercam o senzație de mulțumire deplină!

Ore întregi zi de zi închis în birou, silit să lucrez sau încercând să lucrez la romanul polițist inițial intitulat *Zigzag*, cu teribil de puțin succes.

Nopțile, în care scriam ca Jack of Spades, erau mult mai productive.

Dar Andrew J. Rush eram *eu*. Naiba să mă ia dacă aveam de gând să renunț la *mine însumi*! Și de asta mă simțeam atât de... exaltat. Afară în noapte, invizibil. În travestiul meu întunecat.

Am știut, aproape din prima zi, ce trebuie făcut. Ce reparații trebuie oferite părții vătămate.

Nu sunt un *hoț* ordinar. Recunosc, am fost momit peste măsură de cărțile rare din biblioteca lui C.W. Haider, care păreau să nu mai fi fost deschise de ani buni; cedasem tentației, ceea ce fusese o greșeală.

Iar acum, mă căiam. Și totuși, eram și oarecum laș, fiindcă sperasem să înapoiez cărțile sustrase de la C.W. Haider cu săptămâni în urmă.

De la prima mea vizită în Tumbrel Place la numărul 88, în septembrie, cercetam obsesiv presa locală în căutarea știrilor despre C.W. Haider și îl urmăream online pe Stephen King pentru a afla dacă (poate) Haider reacționase cu mânie la adresa lui din cauza micului renghi pe care i-l jucasem în numele său. Pe undeva mă așteptam să văd titluri ca: *Stephen King amenințat de o hărțuitoare din New Jersey.* Sau, și mai bine: *Hărțuitoarea lui Stephen King arestată*.

Sau: *Îndrăgitul romancier de succes Stephen King asasinat de o hărțuitoare nebună*.

Sau: *Hărțuitoare nebună ucisă într-un atentat la viața îndrăgitului romancier de succes Stephen King*.

Dar nimic din toate astea nu se întâmpla. Și cu fiecare

săptămână care trecea devenea tot mai improbabil să se întâmple.

Nu puteam decât să bănuiesc că Haider fusese externată din spitalul de psihiatrie din New Brunswick în urmă cu săptămâni și că locuia acum din nou în Tumbrel Place. Firește, n-aveam idee dacă își revenise din tulburare – poate că era încă grav bolnavă. Poate că suferea încă de depresie și n-o interesa să se răzbune pe vechiul ei inamic, Stephen King, sau pe oricine altcineva.

Poate că urmasee un tratament cu șocuri electrice. Poate că era puternic sedată. Poate că până acum uitase complet de Andrew J. Rush.

În *Harbourton Weekly* nu apăruse nici o știre despre vreun jaf la numărul 88 în Tumbrel Place. Cu nesaț și cu temeri citeam fiece număr, sigur că voi vedea un titlu acuzator – *Cărți rare furate dintr-o reședință din Tumbrel Place; Poliția anchetează un furt de cărți rare de la reședința familiei Haider* –, dar tot nu apărea nimic.

Oare nu observase Haider locurile rămase libere în biblioteca ei? Oare îmi acoperisem urmele atât de abil încât nu era mai nimic de observat? Părea greu de crezut ca un colecționar care avea cărți atât de prețioase să fie așa de neglijent, dar la urma urmei, C.W. Haider era o enigmă pentru mine. Nu aveam nici un drept să mi-o închipui ca pe un fel de extensie (rezonabilă și rațională) a propriei mele persoane.

Așa că îmi făcusem planul să mă întorc la casa ei pe timp de noapte și să pun la loc, neobservat, cărțile lipsă, pe care le duceam în sacul de pânză. *Frankenstein*, *Sălașul viermelui alb*, *O coardă prea întinsă*, *În oglinda întunecată* a lui Le Fanu și cealaltă, *Insula doctorului Moreau*, de Wells. Și nu în cele din urmă, deși mă atașasem mult de ea, subțirica *Demonul perversității*.

Nuvela lui C.W. Haider *Căutătura*, care anticipase în mod atât de bizar *Strălucirea* lui King, hotărâsem s-o păstrez, fiindcă mai erau și alte exemplare ale ei pe rafturile lui Haider și femeia n-avea să ducă lipsa unuia, fără îndoială.

De fapt, o scriitoare atât de mult timp nepublicată precum C.W. Haider ar fi flatată să știe că un scriitor de mult recunoscut ca Andrew J. Rush binevoise să-și aloce un timp ca să citească strădania ei, tipărită pe propria cheltuială.

Din fericire, prevăzusem în septembrie că probabil că mă voi întoarce în casă și lăsasem două ferestre neîncuiate.

Nu tu, Andrew. Nu te amăgi singur.

Veți întreba de ce n-am pus pur și simplu la poștă cărțile sustrase. Desigur, mă gândisem la acest lucru. Dar ca să i le expediez lui C.W. Haider cu poșta americană, cu UPS sau FedEx, și chiar să i le las atent împachetate în fața ușii de la intrare, ar fi însemnat să-i atrag atenția asupra faptului că volumele îi fuseseră sustrase; și era posibil ca, bolnavă fiind și distrasă de sute de himere, ea să nici nu le fi observat absența. Înfuriată, l-ar fi luat atunci la întrebări pe îngrijitorul Esdra Staples, iar bietul de el ar fi fost acuzat că a perimis accesul unui hoț în casă; și poate că Esdra ar fi putut oferi o descriere detaliată a hoțului de cărți de vârstă mijlocie și cu înfățișare elegantă, pe care Haider s-o comunice apoi poliției din Harbourton.

Nu că ar acorda cineva chiar și cea mai vagă atenție acceselor paranoide ale lui C.W. Haider! Andrew J. Rush mai cu seamă se bucura de imunitate în fața acuzațiilor ei imaginare. Haider era o localnică smintită, cunoscută poliției și magistraților; Grossman obținuse un ordin de restricție împotriva ei, ca s-o împiedice să mă hărțuiască – ea pe *mine*.

Ceea ce făceam eu era un act de îndurare, de amabilitate. Nu voiam să cred că era o faptă necugetată, pe care voi ajunge s-o regret.

De la o vreme, Jack of Spades era tăcut. De multe ori când îi anticipam remarcile caustice, primeam doar liniște.

Oare mă părăsise? Iar ăsta era un lucru bun?

Limitasem alcoolul la un pahar sau două de vin alb la cină. Nu mai aveam whisky în casă. În ultima vreme, Irina părea mai puțin reticentă față de mine. Ne iubeam iar – sau pe aproape. Pentru cea de-a treizecea aniversare a căsătoriei plănuiam o de mult amânată călătorie în Spania. Intenționam să-i cumpăr un splendid colier de perle negre. Fiii noștri, de care fusesem oarecum înstrăinat – din motive peste putința mea de înțelegere – se arătau acum prietenoși, în mesajele telefonice și în e-mailuri cel puțin.

Ai grijă! Un pas greșit acum ar putea fi fatal.

Desigur, n-am parcat nicidecum în apropierea respectabilei clădiri edwardiene, care pe timp de noapte semăna cu un mausoleu. De fapt, zona întreagă aducea cu un cimitir plin de morminte mari și ornamentate.

Câteva lumini pâlpâiau ici și colo în întuneric. Dar erau palide, nu „luminau“ decât un spațiu nesemnificativ. Luasem cu mine o lanternă cu un fascicul îngust, dar puternic, pe care aveam grijă s-o folosesc cu măsură.

Rapid și în tăcere mi-am croit drum de la poarta din fier forjat, peste peluza cufundată în întuneric. Și de-a lungul zidului casei, ferindu-mă de tufărișuri și arbuști. Aburii răsuflării mi se conturau slab în aerul rece. Fasciculul îngust al lanternei mă ghida fără greșeală, ca o rază laser.

Și iată fereastra neîncuiată! Cu puțin efort am izbutit s-o deschid suficient cât să mă strecor înăuntru. Din fericire, lângă casă erau câteva ghivece mari din lut, pe care m-am putut urca.

Iar acum... eram în casă! Lanterna ca un laser era ideală pentru a naviga pe lângă piesele de mobilier învelite în cearșafuri fantomatice. Deși mi se tăiase puțin răsuflarea, m-am

îndreptat fără ezitare spre partea din spate a casei și spre biroul lui Haider. Mirosurile de aici îmi erau familiare, pe jumătate plăcute. Mi se părea că abia ieri fusesem în această încăpere, fermecat de ceea ce găsisem pe rafturi.

M-am gândit că Haider doarme într-o cameră îndepărtată, la etaj. Eram sigur că avea un somn greu, ajutat de somnifere. Și că era singură în casă, firește.

Plănuisem să pun cărțile la locurile lor pe rafturi și să plec. Dacă totul decurgea bine, escapada mea nu avea să dureze mai mult de zece minute.

Dar acum, că mă aflam aici, în acest loc interzis, n-am putut rezista să nu caut, cu lanterna-laser, un alt titlu râvnit – exemplarul din *Dracula* despre care știam că era o primă ediție cu autograful lui Bram Stoker.

Cât de mult doream cartea asta! Și totuși...

Ia-o! Repede!

Nu fi fraier; o meriți!

Exemplarul din *Dracula* era în mâna mea, apoi în sacul de pânză.

Apoi am fost captivat de un alt volum aparent banal, pe care un ochi mai puțin antrenat l-ar fi trecut cu vederea: *Dansul morții* de Ambrose Bierce. Surescitat, am deschis cartea ponosită și am constatat că era o ediție princeps – 1877 – care purta semnătura și câteva cuvinte ale lui Bierce însuși.

Volumele mele de Bierce sunt din edițiile a doua sau a treia, deloc rare, fără autograf.

— Trebuie s-o am.

(Ambrose Bierce fusese unul dintre scriitorii pe care îi citeam cu emoție și admirație când am început să scriu.)

Și așa, un alt volum a ajuns în sacul de pânză, alături de celelalte pe care intenționasem să i le returnez lui Haider.

Cumva, fără ca eu să decid asta, iată că totuși nu înapoiam

cărțile la locul lor, pe raft. Și mă simțeam chiar bucuros!

Firește. De asta te afli aici. Ia ce dorești, nu-i nimeni care să te oprească!

Când am îndreptat fasciculul lanternei spre restul încăperii înalte – orizontal de-a lungul rafturilor și apoi vertical; peste biroul pe care se afla formidabila mașină de scris Remington; de-a latul șemineului larg din piatră brută – am văzut, sau mi s-a părut că văd cu coada ochiului o mișcare aproape de podea; când m-am întors însă, forma neclară a dispărut.

Mi-am spus că nu fusese nimic – doar o închipuire. Un efect al razei luminoase a lanternei în întuneric.

Apoi am cercetat biroul lui Haider. Era o adevărată masă de scris de epocă – odinioară o splendidă piesă de mobilier, biroul unui domn distins, acum uzat și scrijelit. Am văzut că multe dintre clapele mașinii de scris erau tocite de vârfurile degetelor și am fost scuturat de un fior imaginându-mi scena. Am văzut că pe suprafața din mahon erau cercuri și pete, de parcă scriitoarea pusese pe ea cu neglijență pahare și cești. Înainte de a mă putea opri, am aruncat o privire la titlul manuscrisului de pe birou – din fericire, nu era unul care-mi aparținea și nici unul pe care să fi fost tentat să mi-l însușesc: *Năpasta din iad*.

Și totuși titlul avea în el ceva familiar, ceva ce nu puteam defini deocamdată.

Mi-am amintit că într-unul dintre sertare se aflau materiale personale interesante ale lui Haider. La lumina lanternei am cercetat notițe, schițe cu idei de cărți, pagini izolate de manuscris, articole decupate din ziare, fotografii de familie... Din nou, am sesizat ceva sau pe cineva în încăpere, și când m-am întors rapid cu lanterna, o pereche de ochi aurii au sclipit în lumina ei.

Un sunet răgușit s-a auzit – *Iiioauu*.

— Satan! Naiba să te ia!

Din fericire, miorlăitul pisicii nu fusese sonor, ci mai degrabă insinuant, intim. Dacă un câine ar fi lătrat frenetic ca să-și trezească stăpâna și să-l sperie pe intrus, motanul negru nu părea deloc preocupat, ci doar intrigat de ceea ce făceam eu, noul lui prieten.

— Ai vrea să vii acasă cu mine? Ei, Satan? Ești o frumusețe. Poe s-ar fi dat în vânt după *tine*.

(Nu-mi stă în fire să vorbesc cu animalele. De fapt, cred că cei care vorbesc cu animalele sunt zevzeci. Dar aici, nu știu cum, în agitația și în tensiunea momentului, m-am pomenit adresându-mă, pe un ton abia audibil, pisicii lui Haider, de parcă am fi fost complici.)

Când m-am aplecat s-o mângâi pe cap, Satan s-a tras în spate ca o pisică oarecare, zburlindu-și blana și scoțând din nou, de data asta ceva mai tare, miorlăitul acela sinistru – *Iiioauu*.

— Sst! Doar știi că *ție* nu ți-aș face rău.

Tocmai scoteam din sertar dosarele de carton ca să mă uit prin ele. Observasem că unele dintre fotografii, care datau de prin anii ’20, erau ale unor persoane cu înfățișări remarcabile; exista acolo un chip Haider specific, cu un profil vulturesc, fruntea bombată, ochii cu priviri acuzatoare și gură sardonică. În mai multe fotografii se vedeau indivizi de sex incert, cu părul alb ca al lui Haider, care părea să le stea departe de țeastă de parcă ar fi fost electrizat.

Am ales din sertar câteva fotografii de familie și le-am pus în sacul din pânză. Deși n-aș fi putut spune de ce, m-am gândit că aceste obiecte personale mi-ar putea fi de folos; existau în *Zigzag* unele părți care ar fi trebuit susținute cu personaje originale, mai interesante – pe care aceste fotografii le-ar fi putut sugera. În plus, am luat și un teanc de schițe pentru viitoare cărți. Fără îndoială, Haider nu le va simți lipsa.

Acum ar trebui să pleci. Nu mai zăbovi nici o clipă.

Într-adevăr, eram gata să mă retrag. Sacul din pânză era plin până aproape sus. Numai că am observat, în stratul de cenușă care acoperea podeaua lângă șemineu, alături de securea și de vătraiul din alamă, un teanc de mape din carton cu despărțituri glisante. Le-am recunoscut ca fiind mapele pe care Haider le adusese la tribunal și în care se aflau ceea ce ea considera a fi probele împotriva lui Andrew J. Rush. Am simțit o împunsătură de frică, dar și de incitare.

Nu. N-ai timp. Lasă-le!

Dar nu puteam pleca. Nu fără să studiez mapele. Și erau prea voluminoase ca să le iau cu mine, alături de prada pe care mi-o însușisem deja. Lanterna o puteam pune într-un buzunar, însă celelalte articole erau prea mari.

Cu oarecare dificultate, m-am lăsat pe vine lângă mape. Am tras și am reușit să deschid una dintre despărțituri.

În lumina prea puternică a lanternei, fișele completate cu scrisul de mână meticulos al lui Haider erau aproape ilizibile. Erau oare fragmente din cărțile mele, plasate alături de pasaje din volumele ei? Acestea să fi fost „probele“ pe care judecătorul Carson le invalidase în sala de judecată?

Poate că aș reuși să iau unele dintre fișe – o mână, cel puțin. Sau poate că... m-aș gândi să revin aici încă o dată.

Nu. Grăbește-te! Trebuie să pleci – acum...

Dar nu știu cum, deși înțelegeam că sunt în pericol și că ar trebui să fug cât încă mai puteam, nu m-am clintit. Ghemuit pe vine, într-o postură cât se poate de vulnerabilă, studiam acele materiale fascinante, când ceva mi s-a lipit de glezne – capul osos al lui Satan. Naiv, am întins mâna să mângâi superba creatură, gândindu-mă că îmi era într-adevăr complice și că îmi voia binele; dar am simțit deodată râcâitul ghearelor pe dosul palmei, pătrunzându-mi prin mănușă – „la naiba!“ – și brusc,

într-o clipită, s-a dezlănțuit haosul aidoma unei comete care făcuse explozie chiar lângă capul meu.

— Hoțule! Mârșavule!

Glasul răgușit era inconfundabil, chiar în spatele meu.

Din senin, securea. Cumva, era acolo o secure, care s-a ridicat și s-a prăvălit într-un arc larg, țintind spre capul meu în chiar clipa în care încercam să mă ridic și mi-am pierdut echilibrul, disperat să scap, când picioarele mi-au cedat și de undeva a răsunat o voce răgușită, imploratoare – „Nu! te rog, nu! Nu!“ – (să fi fost oare propria-mi voce sugrumată, de nerecunoscut?) – în clipa în care lama de oțel s-a înfipt în biroul de lângă capul meu, ratându-l cu numai câțiva milimetri; iar eu m-am prăbușit pe podea, pe podeaua dură și inflexibilă de sub covorul oriental ros. M-am forțat să mă ridic, bâjbâind după secure (care era mânuită, vedeam acum de femeia cu părul alb și vâlvoi, cu fața schimonosită într-o expresie de ură maniacală), disperat să înșfac securea, mâinile zbâtându-mi-se cu orbirea disperării, iar vocea (a mea? a atacatoarei mele?) răsunând ascuțită, aproape animalică – „Nu! *Nuuu!*“ –, zărind pentru o frântură de clipă degetele butucănoase ale atacatoarei și brațele palide, cu mușchii ca frânghiile răsucite sub mânecile firave ale veșmântului de noapte, cu un urlet icnit, de triumf și de furie amestecate când securea trecu în mâinile altcuiva, mai puternice; și din nou acea teribilă înălțare a securii, lucirea ternă a lamei și prăvălirea Morții, de neoprit odată pornită, înfigându-se iremediabil în țeasta umană la fel de ușor de crăpat ca un pepene apărat doar de coaja groasă, și lăsând la vedere pasta cenușie a creierului scăldată în șuvoiul gâlgâitor al sângelui arterial.

Și vocea continuând să strige, incredulă, *Nu nu nu nu nu!*

PARTEA A III-A

CAPITOLUL 20

BĂIEȚEL DE ZECE ANI DIN HARBOURTON ÎNECAT ÎN CARIERA DIN CATAMOUNT PARK. IULIE 1973

Nimeni nu m-a învinovățit.
Nimeni nu m-a învinovățit în față.

CAPITOLUL 21

LINXUL. NOIEMBRIE 2014

— Andrew! Scrie aici mai multe despre știrea aceea oribilă.

Irina întinse ziarul în fața mea, cu titlul hidos de-a latul paginii – primul asemenea titlu pe care îl văzusem vreodată în placidul *Harbourton Weekly*.

MOȘTENITOAREA FAMILIEI HAIDER UCISĂ
ÎN LOCUINȚA EI DIN TUMBREL PLACE
Motivul – spargere și furt
Suspecții interogați

Eram la micul dejun, pe veranda cu pereți din sticlă de lângă bucătărie. Prin pâcla durerii de cap, ochii mei abia dacă puteau distinge cuvintele tipărite și fotografia sobră a lui Corin Wren Haider, făcută cu mulți ani în urmă. O femeie de șaizeci și opt de ani care de la decesul tatălui ei, în 2003, locuia singură într-una dintre magnificele case vechi din Tumbrel Square, Harbourton, fusese ucisă cu o secure de un atacator despre care se credea că pătrunsese în reședința ei cândva după miezul nopții, cu intenția de a fura.

Un atac cu securea! Stând în picioare, în spatele meu, Irina fu scuturată de un fior.

Văzuserăm la televizor știri despre crima brutală din localitate cu mai multe zile înainte de apariția articolului în *Harbourton Weekly*. Eu ascultasem și noile informații la radio.

— Biata femeie! Spuneai că era instabilă mintal. N-ar fi trebuit să locuiască singură. Și ce oribil e că o persoană care a lucrat atât timp pentru familie ar putea fi criminalul.

Se menționa că anchetatorii din Harbourton îi interogau pe angajații familiei Haider. Rudele femeii decedate erau citate spunând că doamna Haider ținea adesea „sume mari de bani“ în diverse locuri din casă, fiindcă nu avea încredere în bănci. Deși prea puține detalii fuseseră comunicate presei, eu știam, grație unei relații de la sediul central al poliției din Harbourton, că îngrijitorul, care lucra pentru familia Haider încă din 1985, era principalul suspect.

Asta era o știre șocantă. Asta era știrea cu adevărat supărătoare din *Harbourton Weekly*.

Uite ce e, nu-i vina ta. Andrew J. Rush nu e culpabil.

N-ai avut de ales, era care pe care, ori tu, ori ea.

Irina se mira, cu voce scăzută, ce coincidență era faptul că femeia ucisă era exact aceeași persoană care încercase să mă dea în judecată. Și ce persoană nefericită trebuie să fi fost, locuind singură în conacul acela.

— E evident că C.W. Haider a scris cu ani în urmă pentru *Harbourton Weekly* și pentru alte publicații locale. A realizat reportaje în domeniul artelor și a scris recenzii... Oh! Uită-te la fotografia ei, aici... făcută în 1963. Era o femeie remarcabilă chiar înainte să încărunțească.

Irina deschisese ziarul la o pagină de interior. Textul tipărit mi-a încețoșat privirea. Am închis ochii, fiindcă nu voiam să văd.

Nu e vina ta, amintește-ți asta.

Nu te înmuia! Nu fi laș!

I-ai luat securea ca să te aperi. Dincolo de asta... n-ai pentru ce să te căiești.

Irina continua să vorbească despre „teribila, îngrozitoarea“

crimă. Ultimul incident vciolent de acest fel în Harbourton se întâmplase în 1971 – o bătaie între beți, în care soția fusese împinsă printr-o ușă de sticlă glisantă. Dar nicidecum în apropiere de Tumbrel Place.

— Evident, doamna Haider s-a „ciorovăit“ cu vecinii ei. Și în decursul anilor a intentat numeroase procese.

Din cauza durerii de cap cumplite îmi era dificil să ascult spusele soției mele.

Ai procedat corect. Nici un tribunal nu te-ar condamna.

Nici un tribunal nu l-ar învinovăți pe Andrew J. Rush.

Din seara aceea, Jack of Spades mi s-a insinuat în gânduri cu perseverență. Fiindcă alt sfătuitor nu aveam.

Nici o vină. Nici o vină. Nici o vină.

Rușine!

Imprevizibil vorbea Jack of Spades. Uneori glasul lui era entuziasmant, încurajator. Alteori, batjocoritor.

Rușine rușine rușine rușine.

Și totuși, Andy nu este culpabil.

— Andrew, dragă? răsună vocea încordată a Irinei. Ce ai spus?

— Ce am spus? Sunt sigur că n-am spus nimic.

A urmat o pauză. Irina a dat să vorbească, dar s-a răzgândit. Am terminat repede cu ziarul. Gata cu crima cu securea pentru o vreme!

— Așa... Să aduc câte o cafea?

— Da, dragă. Te rog!

Irina a ieșit din încăpere. Ce ușurare!

Gândul la felul în care în noaptea aceea, cu numai câteva zile în urmă, am reușit să fug din acel loc scăldat în sânge.

Uimitor mi se părea acum, în intimitatea și în liniștea splendidei verande cu pereți din sticlă de la Mill Brook House, că am fost capabil de o asemenea acțiune, în circumstanțe atât

de disperate, atât de recent. Că eu, acum atât de letargic, fusesem în stare să smulg securea din mâinile lui Haider, să-i descleștez degetele și să iau arma în palmele mele – *Nu tu ai luat securea, nu tu, ci un altul a cărui forță s-a revărsat în trupul tău și l-a izbăvit*.

Obsesiv, încercam să înțeleg: Haider fusese trezită din somn, într-o cameră de la etaj, și coborâse neauzită la parter, ca să-l înfrunte pe intrus. Nici o femeie normală – nici un cetățean normal din Harbourton – nu s-ar fi comportat atât de nesăbuit, și atât de răzbunător. Nici un moment nu se temuse. Nu sunase la linia de urgență. *A vrut să treacă la atac cu securea.*

De multe ori după incident m-am întrebat dacă, în lumina slabă, îl recunoscuse pe Andrew J. Rush din fotografia lui de autor. Dacă fusese surprinsă sau nu.

Nu făcusem nici un zgomot când intrasem în casă. Nu făcusem nici un zgomot cât stătusem înăuntru. Răutăciosul Satan trebuie să fi fost cel care își alertase stăpâna.

În vreme ce eu cercetam rafturile cu cărți, Satan cel negru se strecurase sus ca s-o trezească pe Haider și s-o cheme la parter, spre moarte.

De ce nu dăduse ea nici un semn de avertizare? De ce nu țipase la intrus, ca să-l sperie și să-l determine să fugă? Să-și salveze viața?

Ea fusese cea care voise să crape o țeastă cu securea, într-un acces turbat de răzbunare. Strigase la mine abia când fusese prea târziu, când se năpustise deja asupra mea – „Hoțule! Mârșavule!“

Nebuna e de învinovățit, nu tu.

Nepătat ca un miel și totuși împroșcat cu sânge.

După ce am smuls securea din mâinile femeii, nu-mi era clar ce s-a întâmplat mai departe. Doar vag eram conștient că am lovit-o – că am ridicat securea și am abătut-o asupra părului

alb și vâlvoi – nu ca să ucid, ci ca să-mi salvez propria viață.

Un strigăt sugrumat din propriu-mi gâtlej – *Nu nu nu nu nu!*

Dintr-odată, era umezeală peste tot. O umezeală fierbinte, sângerie, care mi-a împroșcat fața, hainele, mâinile înmănușate.

În clipa în care am dat drumul securii, trupul s-a prăbușit. Capul cu păr alb și vâlvoi a părut să se cufunde în umeri, cu țeasta despicată, gâlgâind.

Înnebunit, poate că am încercat s-o redresez – să ridic iar trupul. Am încercat s-o învii – să-l învii. Dar acum era un trup fără viață, greu ca un sac de ciment.

— Nu! N-am vrut să... te rog, nu...

(Am vorbit oare cu glas tare? Din fericire, Irina era în bucătărie, manevrând cafetiera noastră complicată.)

Dar femeia – cadavrul în care se transformase – căzuse, răsucită pe podea, în pijamaua înnegrită de sângele revărsat. Ea, care fusese atât de injurioasă, de acuzatoare, era mută acum – amuțită.

Pisica neagră, înfuriată, șuiera la mine de la câțiva metri distanță, cu ochi scânteietori. Dacă aș mai fi avut securea în mână, aș fi lovit cu ea, fiindcă mă cuprinsese o dorință bruscă și smintită să despic creatura rânjitoare în două.

— Tu... *diavole!*

Și apoi, într-un fel sau altul, am reușit să fug – alunecând pe sânge, gâfâind, hohotind, tremurând, lăsând în urmă arma crimei, dar având suficientă prezență de spirit să-mi iau sacul de pânză, îngreunat de pradă, și lanterna cu fasciculul ei îngust, dar puternic – să fug nu pe fereastra deschisă din salon, ci pe o ușă laterală, care dădea din bucătărie într-un ungher întunecat sub vegetația deasă, ducând la o potecă pe lângă casă și de acolo la aleea din față.

Mașina mea era parcată la jumătate de cvartal distanță, în

Tumbrel Square. Pe un colț al clădirii deținute de casa parohială episcopaliană.

Ca un automat, am reușit să conduc pe străduțele pustii ale satului, pe autostrada pustie și pe drumurile de țară întunecate ca un ocean vast. Instinctiv mi-am găsit calea spre Mill Brook Road și spre Mill Brook House unde, în dormitorul de la etaj cufundat în întuneric, la ora 1.40 noaptea, Irina dormea fără să aibă habar de nimic din oroarea aceea; iar dacă s-ar fi trezit și ar fi văzut că nu sunt în pat lângă ea, ar fi presupus că m-am dus să lucrez în altă parte a casei, fiindcă nu putusem să dorm.

Bietul Andrew! E atât de devotat muncii lui, care niciodată nu pare să decurgă lin, deși alții, care abia dacă-l cunosc, își închipuie că scrie cu ușurință, fără nici o ștersătură măcar.

Jos, într-o cameră de oaspeți, mi-am spălat fața pe care sângele începuse să se usuce. Mi-am scos pantofii îmbibați în sânge, mi-am dezbrăcat hainele și le-am strâns într-o boccea, pe care am pus-o într-un sac mare de plastic, ca să-l duc a doua zi la o groapă de gunoi, la douăzeci de kilometri distanță.

Ca să văd apoi, oripilat, că și sacul de pânză mustea de sânge, așa că l-am pus și pe el în cel de plastic cu gunoi.

Fotografiile lui Haider, notițele și schițele – și pe ele le-am îndesat în sac. Dar nu m-am putut sili să renunț la cărțile prețioase, pentru care sacrificasem atât de multe.

După toate aceste eforturi, am făcut un duș. Mi-am spălat părul, care se rărise în ultimii ani și în care erau cocoloașe de sânge închegat. Mi-am frecat dosul mâinii stângi, unde mă zgâriase Satan cu ghearele, prin mănușă. Într-un dulap, am găsit haine curate. Nu mă așteptam să dorm, fiindcă simțurile îmi erau stârnite, dar m-am întins pe patul din camera de oaspeți, care mirosea plăcut a săpun scump și a plante odorizante; atât de extenuat, am reușit să adorm pe la ora patru dimineața și m-am trezit brusc la șase fix, cu inima bubuindu-

mi.

Pentru o clipă, habar n-am avut unde sunt. Nu-mi aminteam nimic, mintea mi-era goală.

Apoi oroarea m-a copleșit, cu un iz de smârc peste cel de săpun și odorizant prea dulce.

Foarte repede m-am ridicat, m-am îmbrăcat, am ieșit în aerul care mirosea a îngheț, am urcat în Jaguar și m-am dus la groapa de gunoi aflată la nord de Hadrian, unde în vreme ce, treptat, cerul se lumina, am înaintat spre interiorul munților de gunoaie, cu sacul de plastic în mână. Răsuflam repede, gâfâit. Simțeam un straniu sentiment de jubilare. Când am găsit un loc potrivit pentru a ascunde sacul, l-am desfăcut și am îndesat în el diverse obiecte din grămada de gunoi, inclusiv jucării – „Asta o să-i deruteze!“ Am legat sacul la loc, strâns și l-am ascuns dedesubt, unde să nu fie găsit niciodată.

Când m-am întors la Mill Brook House, am constatat spre oroarea mea că lăsasem aprinse luminile în camera de oaspeți și în baia alăturată. Și o pată de ceva roșu pe gresia din baie, ștearsă cu un șervețel umed.

Nu era clar dacă Irina se trezise. Probabil că da, fiind trecut deja de ora șapte. Dar nu se auzea nici un sunet.

Despre valoroasele cărți: după tot ce făcusem ca să le obțin, am hotărât să nu le ascund cu timiditate, ci să le expun îndrăzneț la etaj, printre exemplarele din propria mea colecție, mai modestă. *O coardă prea întinsă* a lui Henry James (prima ediție cu autograf, 1898), spre exemplu, avea să fie așezată, simplu, alături de *Povești cu fantome de Henry James* (1961). *Dracula* al lui Bram Stoker (ediție princeps cu autograf, 1897) urma să stea lângă supradimensionata și lucioasa *Dracula în Hollywood* (1993). Nici unul dintre articolele despre spargere și crimă nu menționa vreun furt de cărți rare, ceea ce mă determina să presupun că nici una dintre rudele lui Haider nu-i

cunoștea colecția atât de bine încât să remarce – sau să-i pese – că lipsea vreun volum.

Rudele lui Haider se concentraseră pe un tip mai vulgar de furt – banii. Eu nu mă sinchisisem câtuși de puțin de banii pe care C.W. Haider i-ar fi avut ascunși în casă și nu simțeam decât dispreț pentru înguștii la minte care își imaginau că cineva poate să ucidă *doar pentru bani*.

Am petrecut o dimineață plăcută singur în casă, aranjându-mi pe rafturi noile cărți, în timp ce Irina era la Școala Friends. Pe copertele uzate ale volumelor *În oglinda întunecată* și *Insula doctorului Moreau* am descoperit urme vagi de lichid închis la culoare, pe care le-am șters pur și simplu cu o cârpă udă – fiindcă nu e de așteptat ca niște cărți atât de vechi și de rare să fie în stare perfectă.

— Nimeni nu va ști. Sunt cărți pe care foarte bine le-aș fi putut cumpăra.

Învingătorul ia totul.

— Ia te uită, Andrew! E o pisică sau un linx?

Irina revenise în cameră, ducând pe o tavă ceștile cu cafea. Animată, a arătat pe fereastră spre un animal cu blană neagră la vreo treizeci de metri de casă, care se preumbla agale prin fața noastră. Era o pisică neagră mare – dacă nu cumva era una sălbatică, un linx, o specie „periclitată“ prin părțile astea din New Jersey.

— Cât e de frumoasă! exclamă Irina. Dar sper să nu atace păsărelele de la căsuțele noastre.

În timp ce eu o priveam, creatura a dispărut în tufărișul din lateralul casei, nu fără o privire piezișă.

CAPITOLUL 22
PARTEA VINOVATĂ

Ce ciudat că, atunci când nu reușeam să lucrez ca Andrew J. Rush și nici să dorm, puteam să scriu ore întregi ca Jack of Spades, într-un soi de delir.

Paginile zburau una după alta. Răsuflarea mi se accelera.

Ai lovit la jugulară!

Nu mai e cale de-ntors.

Ciudat și că mă gândeam cel mai mult cu vinovăție la Esdra Staples și nu la C.W. Haider, a cărei țeastă o crăpasem cu muchia boantă a securii.

Sau mai bine spus, țeasta lui Haider fusese crăpată de izbitura securii a cărei coadă o înșfăcaseră mâinile mele. Nu-mi aminteam nici o intenție, nici o decizie de a o lovi, nici măcar pentru autoapărare.

Asta s-a întâmplat, iar eu am fost agentul. Dar nu am provocat eu întâmplarea.

Așa cum, cu mult timp în urmă, m-am furișat pe trambulina înaltă din cariera de la Catamount ca să-l îmboldesc – să-l ating ușor! – pe fratele meu Evan în spate, cu numai două degete.

Țipetele lui în prăbușirea (scurtă) până jos. Țipetele lui care mi-au sfredelit țeasta, dar numai pustietate s-a scurs din ea.

Până spre sfârșitul lui noiembrie, Esdra Staples fusese deja

arestat în cazul crimei din Tumbrel Place. Mulți (albi) din Harbourton ajunseseră să creadă că îngrijitorul (negru) era criminalul.

Ce păcat! O vecină (hipervigilentă, rasistă?) din Tumbrel Place declarase poliției că văzuse „o siluetă obscură, cu pielea de culoare închisă“ înaintând pe aleea din fața casei Haider în noaptea crimei și bătând la ușă... Hainele mele în nuanțe întunecate o determinaseră pe proasta bătrână să creadă că aveam *pielea închisă la culoare*; iar „piele închisă la culoare“ nu putea însemna, în Harbourtonul locuit în majoritate de albi, decât suspectul Esdra Staples.

— Esdra! Îmi pare *atât de rău*!

La scurt timp după aflșarea veștii, m-a sunat Grossman.

Știam că îmi va telefona în cele din urmă. Dinții îmi scrâșneau de furie și exasperare; nu aveam cum să previn amestecul nedorit al băgăciosului avocat din Manhattan.

— Andrew, ce surpriză! Am văzut știrea din întâmplare, pe internet. „Haider“... altfel, numele nu mi-ar fi spus absolut nimic.

Vag, am murmurat ceva. Da. Adică... nu.

Mi se uscase gura. Îmi era dificil să vorbesc.

Am intrat în casa femeii ca să-i înapoiez cărțile, nu să fur altele. I-am crăpat țeasta nu ca s-o omor, ci ca s-o împiedic să mă ucidă ea pe mine.

Te rog să mă crezi!

(Nu fantazam să-i mărturisesc lui Grossman – sau da?)

(Jack of Spades n-ar permite o asemenea lașitate.)

Grossman se mira de bizareria crimei, de bizareria individului.

— Unul dintre angajații familiei a ucis-o, așa crede poliția? Probabil că n-a mai suportat să primească ordine de la vrăjitoarea bătrână.

Avocatul părea să mă invite să râd alături de el, însă am rămas tăcut. Șovăisem să răspund, când îi văzusem numele pe ecranul telefonului. Ședeam pe scaun în biroul meu, aplecat mult în față, cu coatele sprijinite de genunchi. Fața îmi era contorsionată, maxilarele mi se mișcau. Trebuia să sper că nu voi spune nimic din ce n-aș vrea să audă avocatul.

El continuă, mirându-se mai departe:

— Doar într-unul dintre articolele mai lungi se preciza că Haider a acționat în judecată mulți scriitori. Desigur, Stephen King era numele menționat – bietul Steve! Mâine, poimâine se va zvoni că Stephen King a venit în secret la Harbourton, a pătrunns în casa ei și și-a ucis hărțuitoarea.

Grossman râse, cu un ton crud. Dar de ce ar fi chestia asta amuzantă?

— Elliot, e o situație cumplită. Îmi pare foarte rău că biata femeie a murit în asemenea condiții. Firește, cred că sunt ușurat – așa cum sunt ușurat și de faptul că numele meu încă n-a apărut în articolele din presă. Există și un avantaj în a fi mai puțin cunoscut decât Stephen King... Dar uite ce mă preocupă pe mine: îngrijitorul e un negru bătrân aflat de treizeci de ani în serviciul familiei. Cu siguranță e nevinovat. Dacă un angajat al lui Haider ar fi vrut s-o jefuiască, ar fi putut s-o facă în orice alt moment, nu când ea era acasă. Și nu în miezul nopții, sau când s-o fi întâmplat. Și nu cu o secure. Fiindcă de ce s-o ucidă, dacă tot ce voia erau banii?

Probabil că Grossman era impresionat de izbucnirea mea – sau uimit. Pentru prima dată în cursul experiențelor mele cu avocații, acesta nu avea gata pregătită o replică. Am continuat repede:

— Așa că mă gândeam, Elliot... omul are nevoie de un avocat care să-l apere. E negru, candidat sigur la condamnare. Nu-l cunosc pe Esdra Staples – desigur – n-o cunoșteam nici *pe*

ea, dar cel care a ucis-o pe Haider, oricine ar fi el, trebuie să fi venit din exterior; nu putea fi un angajat. Ucigașul a intrat pe o fereastră pe care a forțat-o – lucru pe care îngrijitorul n-ar fi avut nevoie să-l facă.

M-am oprit o clipă, răsuflând greu. Ce ingenios eram! Fiindcă fereastra nu fusese „forțartă“, așa cum bine știam; fusese deschisă pur și simplu. Iar când fugisem, cuprins de panică, nu mă mai întorsesem să închid geamul lăsat deschis suficient cât să-i permită unui bărbat să se strecoare înăuntru.

Toate astea, i-am spus lui Grossman, le citisem în *Harbourton Weekly*. Nimeni nu mai vorbea despre altceva în sat – ultimul deces violent se petrecuse în 1971 și atunci fusese vorba despre omor prin imprudență.

— Mă poți ajuta în privința asta, Elliot? Găsește un avocat bun pentru îngrijitor și îi plătească eu onorariul.

Cât de generos mă simțeam! Cel puțin de data asta era o senzație plăcută, revigorantă.

Grossman a răspuns pe un ton marcat de dubii. Un avocat pentru un necunoscut? Pentru ce m-aș implica eu?

— Fiindcă așa e corect. Știu că omul e un candidat sigur la condamnare aici, în districtul Hecate, și dacă pot, vreau să preîntâmpin asta.

— Dar spuneai că nu-l cunoști...?

— De unde să-l cunosc eu pe îngrijitorul lui Haider? Doar știi – niciodată n-am întâlnit-o pe *ea*.

Asta era adevărat. Vorbisem cu C.W. Haider la telefon și mă rugasem de ea, și îi smulsesem securea dintre degete și îi crăpasem țeasta cu ea, dar n-o întâlnisem.

I-am mai spus lui Grossman că, fără îndoială, crima fusese una întâmplătoare – cineva intrase în casa ei căutând bani, iar Haider i se opusese, procedând neînțelept.

— Poliția nu are alte piste, așa că l-a arestat pe bietul Esdra

Staples. Probabil că el a fost ultima persoană care a văzut-o pe Haider în viață, cu excepția ucigașului.

Grossman era tăcut. M-au luat transpirațiile, temându-mă că în stăruința mea de a-l apăra pe Esdra Staples, creasem o vulnerabilitate fatală în ceea ce mă privea pe mine. Grossman avea să devină suspicios, iar suspiciunile lui se vor îndrepta asupra *mea*.

Numai că avocatul spuse, pe un ton meditativ:

— Sau... o fi unul dintre moștenitori. Vreo rudă inclusă în testamentul lui Haider, nerăbdătoare s-o vadă moartă.

Am continuat să vorbim o vreme. Grossman a acceptat să ia legătura cu un avocat specializat în drept penal din New Jersey, care să preia cazul, dacă îngrijitorul era de acord.

După ce am închis, mi s-a părut că o greutate uriașă mi-a fost luată de pe umeri.

M-am ridicat în picioare, cu genunchii tremurând, dar animat de speranță.

CAPITOLUL 23
PRĂDĂTORUL

— Satan ! Întoarce-te în iadul în care ți-e locul!

Alergând prin spatele casei cu recent achiziționata mea carabină de calibrul 22 ațintită spre creatura neagră care, de la zece metri distanță, îndrăznise să se oprească în colțul șopronului și să se uite la mine cu ochi batjocoritori, m-am împiedicat în iarba înghețată, mi-am sucit glezna și am căzut greu, iar detunătura a răsunat suficient de tare pentru a mă asurzi o clipă și a mă face să mă întreb: „Sunt împușcat? Sunt viu... sau am murit?“

CAPITOLUL 24

FIUL NEPOCĂIT

— Andrew, mă tem că avem vești rele. Tatăl tău nu se simte bine.

Irina își alegea cuvintele cu grijă. Fiindcă știa bine cât de sensibil devenisem în ultimele luni.

— A sunat mama ta chiar acum. Spunea că speră să venim la azil să-l vedem pe tatăl tău înainte să... să fie prea târziu.

Azil? De la *azil* nu se iese decât într-un singur fel.

Irina a observat expresia mea șocată. Și neîncrezătoare, suspicioasă.

— Dar de ce nu mi-ați spus mai devreme, Irina? Tu și mama.

Stranie alinare rostind cuvântul „mama“. Pentru un bărbat care tocmai împlinise cincizeci și patru de ani.

— Dar ți-am spus, Andrew. Am încercat să-ți spun...

— Când?

— Când a făcut tatăl tău analizele acelea, în aprilie... știi tu, la Centrul Medical Robert Wood Johnson. Iar apoi operația și chimioterapia...

— Nu. Nimeni nu mi-a spus.

— Dar, Andrew... sunt sigură că ți-am spus, tatăl tău a fost mutat săptămâna trecută la azilul Falls Ridge.

Cu ochi rugători, Irina se uita la mine ca și când l-ar fi putut

momi pe rezonabilul ei soț Andrew să conspire cu ea împotriva nerezonabilului ei soț Andrew, adică *eu*!

— Am zis că *nimeni nu mi-a spus*. Cel puțin nimeni nu m-a ținut la curent cu evoluția tatălui meu. Sau cu involuția lui. Cu cât de grav a fost... este. Tu în mod cert n-ai făcut-o, draga mea.

Dar era oare adevărat? Vag mi se părea că știu că de o vreme tata *nu se simțea bine*.

Rulând pe drumurile noastre de țară, se întâmplă să vezi leșuri de animale – ratoni, căprioare – zăcând la marginea asfaltului, ucise de vehicule. Dar nu-ți îndrepți privirea spre ele, din instinct.

„Nu se simte bine“ poate să însemne multe lucruri. Mai bine să nu întrebi.

Dar mi-am amintit, atât de aievea încât inima a început să-mi bubuie plină de resentimente, că ultima dată când ne-am dus să-i vedem pe părinții mei (De Crăciun? De vreo aniversare?), care locuiau la numai unsprezece kilometri distanță, exista într-adevăr o problemă cu tata, care nu era acasă.

Sau dacă era acasă, n-a vrut să ne vadă.

Asta e, n-a vrut să mă vadă *pe mine*.

Fața a început să mi se roșească amintindu-mi momentul, cuprinsă de fierbințeală. De ce era aruncată asupra mea amintirea aceasta deranjantă, ca o chestie urâtă îndesată în gură?

Vrea să te tulbure. Femeia.

Vrea să te debiliteze. Aidoma celeilalte – dușmanca.

Întotdeauna era deconcertant când Irina intra în biroul meu, chiar dacă ciocănea încet la ușă. Când avea să-mi spună ceva presant, nu se gândea că ar putea să-mi trimită un e-mail sau să folosească interfonul de interior.

Eu însă ajunsesem să urăsc țârâitul telefonului. Rareori

acceptam să răspund la un apel, chiar dacă suna redactorul meu.

Oare nu-i explicasem Irinei că preferam să mă contacteze prin e-mail în loc să dea buzna în solitudinea mea și să-mi tulbure munca? Dar asta era o situație specială, presupun. *Tata e pe moarte, a refuzat ani de-a rândul să mă vadă, iar mie ar trebui să-mi pese?*

De fapt, chiar îmi păsa. Mă simțeam slăbit și bolnav de grijă.

— Irina, amintește-ți că ultima dată când am încercat să mă văd cu tata a „ieșit la o plimbare“ și nu s-a întors.

— Da, dar... mama ta crede că acum ar vrea să te vadă...

— Nu vrea să mă vadă. Se preface că are demență.

— Andrew, ai renunțat prea repede când a început să se comporte așa. Are „demență“, dar există și momente de luciditate, spune mama ta. Eu însămi am vorbit cu el, la telefon...

— *Tu* ai vorbit cu el? De când asta?

— Sunt sigură că știai, Andrew. Am păstrat legătura cu părinții tăi – ți-am spus. Eu și mama ta suntem foarte apropiate.

— De când?

— Păi de... de câțiva ani.

— Mama e cea care spune că am „renunțat prea repede“ în privința tatei? Dar ce-ar trebui, să mă târăsc în fața lui ca un penitent și să-i sărut picioarele? Să-l implor să mă ierte pentru ceva ce nu s-a întâmplat acum patruzeci și unu de ani și cinci luni?

Vocea mea era tensionată, nedreptățită. Vocea băiatului de doisprezece ani căruia i se șușotea pe la spate „Ăsta e. El e.“

— Mama ta crede că acum, că e la azil, va fi mai realist și va dori să te vadă. Am putea merge împreună diseară.

— Diseară! Imposibil.

— Atunci... mâine...

— Uite ce-i, Irina, timp de treizeci de ani totul a fost în regulă între noi. Adică, tata s-a purtat ca și cum ar fi fost în regulă. A acceptat că a fost un accident ceea ce s-a întâmplat cu fratele meu – știa cât de afectat eram; și atunci, de ce s-a răzgândit? Asta mă înfurie.

— E un om bătrân, Andrew. Atunci s-a declanșat schimbarea la el, când a început să... – Irina s-a întrerupt pentru o clipă, căutând cel mai diplomatic mod de a exprima brusca repulsie resimțită de tata la vederea chipului meu și la auzul vocii mele – ...să se simtă mai puțin confortabil în prezența ta. Mama ta crede că a suferit, acum vreo șase ani, un accident cerebral care a trecut neobservat.

Irina continua să vorbească precaut. Apărându-l pe tata.

Și totuși, fiindcă mă iubea, apărându-mă concomitent și *pe mine*.

Sigur că Irina știa despre Evan. Tot ce era de știut despre el.

Într-o zi a trebuit să-i spun. Să-i mărturisesc, să mă încred în ea. Când am decis să ne căsătorim. Când a fost limpede că, dacă nu-i spuneam eu, avea s-o facă altcineva.

Pe la jumătate în timp ce-i povesteam, cuvintele păreau deja că mă părăsesc. Nu exista nici o modalitate de a vorbi despre acel moment. Nu a existat niciodată o modalitate de a vorbi despre el.

Și-a pierdut echilibrul pe trambulina înaltă și a căzut.

A fost un accident, nimeni nu poate fi învinovățit.

Înotam în cariera de la Catamount Park și la un moment dat am urcat pe pietre spre un loc în care apa era mai adâncă, unde exista o trambulină improvizată, la vreo cinci metri deasupra apei.

Acolo se scăldau băieții mai mari. Nu fete și nici copii de vârsta lui Evan. El de ce s-a ținut după mine? I-am spus să se ducă înapoi.

Majoritatea băieților săreau doar de pe trambulină, nu făceau salturi în apă. Asta-i tot ce făceam și eu – mă țineam de nas și săream. Evan urma să sară și el, dar ajuns la capătul trambulinei, a încremenit. Băieții strigau la el să sară, iar mie mi-era rușine cu fratele meu mai mic, așa că am înaintat pe trambulină, dar sigur că nu aveam de gând să-l împing. Aș fi glumit doar, firește. Nu l-am împins, normal.

Dacă l-am atins, am făcut-o doar cu două degete în spate, ca să-i dau un imbold fiindcă zăbovea prea mult.

Probabil că s-a panicat, s-a dezechilibrat, a căzut într-o parte și s-a lovit cu capul de marginea trambulinei, apoi a atins apa într-un unghi care i-a agravat fractura – copil slăbuț, care înota ca un pește, dar zăcea moale acum, fără viață – și s-a scufundat în apa adâncă a carierei ca un bolovan... n-a mai tras nici măcar o dată aer în piept.

Martorii au spus lucruri diferite, dar s-a decis că a fost un accident.

Frații Rush, de doisprezece și de zece ani.

Andrew, Evan. Acolo unde amândoi erau iubiți, acum mai rămăsese doar unul.

Până la urmă, Irina s-a dus singură la azil. Nu puteam risca să fiu respins de tata încă o dată.

Mă simt singur, da, mă simt singur. Pe parcursul anilor m-am simțit singur. Mă gândesc cât i-ar fi plăcut lui Evan multe dintre lucrurile pe care n-a apucat să le vadă în lume. N-a fost vina mea, și totuși... a fost vina mea.

De fapt, s-a decis că a fost un accident.

Nimeni nu m-a învinovățit pe mine.

Nimeni nu m-a învinovățit în față.

CAPITOLUL 25

VEȘTI BUNE!

Vești bune pentru Jack of Spades.

Noul roman, *Flagelul*, adunase recenzii pozitive în mai multe publicații scrise și online; acum criticii îl comparau pe Jack of Spades cu Stephen King!

Un Stephen King mai visceral, mai nemilos.

Pășește la o parte, Stephen King! Pe scenă a urcat Jack of Spades.

Domnea de asemenea un entuziasm în rândul librarilor – se anunțaseră vânzări mai mari decât pentru toate celelalte titluri anterioare ale lui Jack of Spades. (Stânjenitor de fapt, comparativ cu vânzările celei mai recente cărți de Andrew Rush.)

E ceva amuzant în asta? Sau *ironic*?

Ar trebui să mă simt mândru sau mâhnit?

De la atacul cu securea (ajunsesem să mă gândesc la episodul violent din locuința lui Haider ca la un atac asupra mea, împotriva căruia fusese nevoie să mă apăr), capacitatea mea de concentrare se diminuase perceptibil. Și cea de a sesiza „umorul“ din cele mai variate lucruri, chiar „fericirea“ din ele.

Recunoaște, Andy Rush: ești invidios pe Jack of Spades.

Și emoționat și puțin speriat.

Da?

— Acest Jack of Spades... E *dezgustător*!

Am auzit-o întâmplător pe fiica mea, Julia, plângându-se de – evident – un alt roman al „autorului misterios“ pe care îl citise, fără ca eu s-o fi încurajat, firește. Era un motiv de dezamăgire pentru mine, și de unele resentimente, faptul că fiica mea declarat feministă persevera în a citi ceea ce ea însăși numea „gunoaie sado-machiste“, teoretic pentru a le critica și demasca, deși niciodată nu avea timp pentru romanele mele polițiste mult mai serioase și mai elevate, în care oamenii răi erau just pedepsiți, iar cei „buni“ erau răsplătiți.

Cât îmi doream să fi dosit mai repede blestematele acelea de volume ale lui Jack of Spades pe care Julia le văzuse în biroul meu cu luni în urmă! Să le las așa, la vedere, fusese o neglijență crasă din partea mea.

Ia mai las-o, Andy! Ai vrut ca scumpa ta fiică să-mi vadă cărțile. Ți-ar fi plăcut să le observe și Irina, dar soția ta are alte lucruri pe cap zilele astea – și nopțile.

Vocea era răutăcioasă, sigură pe sine. Deși știam că nu era de fapt o „voce“, am rămas neclintit, cu capul plecat, ascultând.

Știi asta, Andy, nu-i așa?

Nu. Nu știam.

Ba știi. Irina și amantul ei asiatic.

În camera alăturată, Julia îi povestea mamei ei „intriga ridicolă“ a romanului *Prepostmortem*, iar Irina părea să asculte. Sau poate că, preocupată de altceva, Irina nu asculta obiecțiile vehemente ale fiicei noastre, ci murmura doar ceva politicos în chip de răspuns.

Prepostmortem era al doilea roman scris de Jack of Spades, ori poate al treilea. Așa, pe loc, nu mai știam când fusese publicat. La fel ca titlul, subiectul îmi venise în minte așa, de nicăieri.

— Am încercat să-i spun lui tati, dar n-a vrut să mă asculte.

Oricine ar fi acest „Jack of Spades“, e cert că îl cunoaște pe tati și îi știe familia. Celălalt roman pe care l-am citit a fost destul de depravat, dar acesta e și mai rău! E povestea unui adolescent care își ucide „accidental“ fratele mai mic împingându-l de pe trambulină în lacul format într-o carieră, iar apoi e „devastat de durere“ – dar și ușurat, fiindcă fusese invidios pe frățior. Familia e dezbinată între cei care îl cred pe băiat când spune că a fost un accident și cei care sunt de părere că l-a împins pe cel mic în apă intenționat. La timpul în care loc acțiunea, a devenit bărbat de vârstă mijlocie și e însurat cu o femeie pe care insistă că o iubește foarte mult, dar e foarte gelos și încearcă să găsească o modalitate de a o ucide „accidental“... Partea asta pare doar ficțiune, dar celălalt fir, despre înecul în carieră, într-un parc din New Jersey, sigur are la bază ceea ce i s-a întâmplat lui tati în copilărie, când fratele lui s-a înecat accidental la Catamount Park. Detaliile nu le cunosc, dar trebuie să fie mai mult decât o simplă coincidență, nu crezi, mama?

— Ei bine, Julia, eu n-am citit romanul și, din ce-mi spui tu, nici nu cred că vreau să-l citesc. Despre accidentul de la cariera din Catamount – când tatăl tău avea doisprezece ani – s-a scris în ziarele locale și toată lumea din regiune trebuie să fi aflat despre el. Și ce vrei să spui cu „mai mult decât o simplă coincidență“?

— Cred că autorul este un cunoscut al lui tati, unul dintre amicii lui scriitori care se folosește de viața lui pentru a scrie, dar distorsionând faptele și urâțindu-le, cu mult mai multe detalii și informații de culise decât ar putea afla din presă. Iar tati nu pare să știe despre asta, sau nu pare să-i pese. Am încercat să-l conving să citească celălalt roman de Jack of Spades, dar a refuzat. Spune doar că e o coincidență și că nu-i nimic important. Dar eu cred că...

— De ce nu arunci gunoaiele acelea de romane, Julia? Chiar

dacă sunt bazate pe anumite întâmplări din viața tatălui tău, în ce fel te afectează asta pe tine, sau pe oricare dintre noi? Poate că Andrew îl cunoaște pe autor, poate că e supărat și mânios, dar știi că tatăl tău n-ar încerca să cenzureze pe nimeni.

— Sigur că n-ar încerca să „cenzureze“ pe nimeni. Dar ar trebui să aibă grijă ce vorbește cu persoana asta, care e ca un vampir care se hrănește cu viața lui.

— O, Julia, chiar crezi în „vampiri“? râse Irina, cu un ton reprobator în glas.

— N-am crezut niciodată. Dar în ultima vreme nu mai sunt chiar atât de sigură.

— Dar ce ar putea să facă Andrew ca să-l oprească pe acel scriitor? Presupunând că există un „vampir“ în viața lui.

— Ce ar putea *să facă*? Asta el trebuie să decidă.

CAPITOLUL 26

„PREA SINISTRU PENTRU MINE“

La oficiul poștal din Hadrian, New Jersey, am expediat o cutie frumos ambalată cu patru cărți broșate, pe adresa de acasă a lui Stephen King, în Maine.

Mesajul era scris cu majuscule, într-un stil care (mie) mi se părea diferit de scrisul meu.

Cu admirație, lui Stephen King
Viitorul tău rival,
„Jack of Spades“

Adresa expeditorului era o căsuță poștală din Hadrian, pe care o închiriasem. Nu că m-aș fi așteptat ca foarte ocupatul scriitor de succes să răspundă la primirea unui colet nesolicitat cu cărți ale unui prea puțin cunoscut autor, dat fiind că Stephen King nu răspunsese la un pachet similar trimis de Andrew J. Rush.

Imaginați-vă surprinderea și mâhnirea mea când, câteva săptămâni mai târziu, la căsuța poștală a sosit o carte poștală scrisă de mână în grabă, adresată lui „Jack of Spades“.

Oricine ai fi, „Jack of Spades“, ești prea SINISTRU pentru mine și NU SUNTEM rivali.

S.K.

CAPITOLUL 27

SOȚUL GELOS

Recunoaște, Andy. Ești al naibii de gelos.

Gelos pe Jack of Spades și pe femeie.

Și pe asiatic, cum l-o chema – HUANG LEE.

Nu în fața soției îmi manifestam eu gelozia. Nici o aluzie măcar!

O inimă rănită nu e vizibilă, ca un chip lovit.

— Te iubesc, Irina. Nu știu ce m-aș face fără tine...

— Dar, Andrew, nu te prosti! De ce spui „fără mine“?

Iar Irina m-a sărutat și ne-am împleticit amândoi într-o îmbrățișare neașteptată.

În răsuflarea mea, ea a simțit, poate, whisky. În buclele moi ale părului ei, eu am simțit, poate, parfum.

Acum Irina pleacă deseori de acasă seara. Eu nu știu de fiecare dată unde e, deși are grijă (cred) să-mi spună înainte. Și să-mi lase mâncare pregătită în frigider, pe care eu nu trebuie decât (așa cum spune ea) s-o încălzesc la microunde.

Se poate ca femeia să te otrăvească.

Arsenicul otrăvește treptat. Simptomele seamănă cu ale multor alte lucruri.

Din ciudă, dar și din precauție, am aruncat mâncarea în incineratorul de deșeuri. Cu un simplu telefon aș putea avea o

cină decentă livrată acasă – sau și mai bine, la naiba cu mâncarea! Whisky-ul știe cum să potolească foamea.

Dar când o întrebam pe Irina despre frecvența crescută a întrunirilor de seară la Școala Friends, îmi spunea în felul ei blând și dojenitor că nu la școală fusese, ci, așa cum îmi explicase, o vizitase pe mama, care se simțea „singură și părăsită“ după moartea tatălui meu.

Sau dacă păream să-mi amintesc că Irina o vizita pe mama și o sunam pe mobil, nu răspundea fiindcă nu era la mama acasă, ci la o ședință la școală, unde trebuia să țină telefonul închis.

Sau își petrecea seara cu familia ei, în Montclair.

Sau lua cina în Newark cu Chris ori cu Dale.

(De ce nu era și tata inclus în aceste întâlniri cu băieții noștri – asta nu era clar. Dar tata era prea mândru ca să întrebe, mulțumesc frumos.)

— Andrew, ți-am spus unde mă duc. Să-ți scriu de fiecare dată pe un bilet și să-ți las numărul de telefon?

Da. Nu.

De ce-ți pasă ție ce face femeia?

Asta-i slăbiciunea ta fatală, faptul că-ți pasă?

CAPITOLUL 28

„SĂ-ȚI PUTREZEASCĂ SUFLETUL ÎN IAD“

Mă întorceam acasă devreme într-o seară, pe Mill Brook Road sub o ploaie măruntă, când am văzut la vreo zece metri în fața mașinii un animal cu blana închisă la culoare, de mărimea unei vulpi sau a unui linx, traversând drumul cu un pas lent. Zărindu-mă, ochii lui roșietici au licărit în lumina farurilor cu o expresie de viclenie sau de sfidare animalică.

— Să-ți putrezească sufletul în iad!

Vocea era furioasă și jignită și nu semăna cu nici una dintre vocile pe care mi le cunoșteam.

Primul meu instinct a fost să frânez și să trag de volan ca să nu lovesc animalul (și să risc să mor eu în urma ciocnirii), dar cel de-al doilea, mult mai ingenios, a fost să-mi continui drumul fără să mișc volanul nici măcar cu un milimetru și chiar (poate) să apăs mai tare accelerația.

Roțile din față au lovit... ceva... Am simțit impactul scurt, care mi-a reverberat în coloana vertebrală ca un curent electric.

Și totuși, nu știu cum, deși n-am mărit viteza (sunt sigur) cu mai mult de cincisprezece kilometri pe oră, Jaguarul a derapat pe asfaltul ud și, în câteva secunde neclare, a ajuns pe o parte, în șanț.

Din fericire, mașina nu a lovit stâlpul unui gard. Impactul l-ar fi putut izbi pe imprudentul șofer de parbriz, lăsându-l

inconștient.

Când mi-am revenit în fire, am izbutit să forțez portiera și s-o deschid. Cu picioare tremurânde, m-am împleticit pe marginea drumului, privind în jur. Într-adevăr, era ceva strivit pe asfalt, un leș mic, cu blană neagră. Dar nu palpita cu o ultimă fărâmă de viață și nu sângera. Ochii îi erau deschiși, dar nu gălbui de sfidarea vieții.

Orice ar fi fost, creatura aceea zăcea acolo de zile, aplatizată și în descompunere, de nerecunoscut.

Fraiere! Te uiți unde nu trebuie.

CAPITOLUL 29

„ACCIDENTUL“

Iar acum a venit momentul... ca Andy Rush să comită o altă crimă perfectă.

Ideea îmi creștea într-un ungher îndepărtat al minții de luni bune, ca o tumoră mică și densă. De fiecare dată când îndrăzneam s-o analizez, observam că se făcuse puțin mai mare și mai densă.

Avea să fie un accident, desigur. Conduci pe un drum de țară și uite un biciclist – iar vehiculul „pierde controlul“... și intră în omul de pe bicicletă.

Fără martori, cine ar putea să spună dacă biciclistul s-a comportat nesăbuit? Rulând pe drum și virând brusc – și gata cu *el*.

Nu mai întrebam despre „Huang Lee“ când vorbeam cu scumpa mea soție despre Școala Friends, fiindcă știam că individul este iubitul ei și nu trebuia să pară că-l suspectez și nici măcar că-i acord vreo atenție.

Dar în orele dinaintea zorilor, aplecat asupra mesei de scris a lui Jack of Spades, creionul din mâna mea schița, cu litere de tipar,

HUANG LEE
R.I.P.[10]

în forma unui epitaf în glumă.

Se știa că îndrăgitul profesor de matematică pleca în fiecare zi spre școală cu bicicleta, chiar și în zilele cu ploaie ușoară, atunci când purta o pelerină de un galben lucios. Doar iarna, când drumurile erau aproape impracticabile, urca asiaticul zvelt cu părul negru la volan – firește, într-o Honda Civic cu consum redus de carburant.

Am calculat cu atenție orele la care trecea Huang Lee spre și dinspre Școala Friends și ce traseu prefera pentru drumul de șase kilometri.

De mai multe ori am mers cu mașina pe rutele posibile, apropiindu-mă de casa lui Lee de la numărul 299 pe East Elm Ridge Road, în care infidelul (presupus) locuia împreună cu soția și doi copii mici, într-o suburbie a „clasei de mijloc“ din Harbourton; de mai multe ori n-am reușit decât să trec de casă, să intru în Harbourton, să întorc și s-o iau înapoi pe același drum, hotărât să-mi păstrez calmul.

Ai răbdare. Fii atent. Timpul e de partea ta, Andy Rush!

În aceste explorări, Jack of Spades îmi era alături.

Cât de singur aș fi fost fără el!

Și în siguranță între genunchii mei, invizibilă pentru oricine care ar fi privit spre mine, o sticluță din argint cu un lichid onctuos, stăruitor recomandat de Jack of Spades pentru calmarea nervilor tensionați.

Era o zi rece, înnorată. Erau puțini bicicliști într-o asemenea zi de început de primăvară, așa că, mi-am spus eu, nu-mi va fi greu să-l identific pe Huang Lee când și dacă aveam să-l zăresc.

Nu erau momente fericite pentru Andy Rush. Scrâșnind din dinți.

Chiar și soția mea adulterină părea stingherită de gradul în care fiii noștri, Chris și Dale, se „înstrăinaseră“ de tatăl lor. Nu știu bine cum s-a întâmplat. Și nici când.

Ai naibii plozi răzgâiați lipsiți de respect pentru tatăl care făcuse atâtea pentru ei...

Știusem că era ceva în neregulă, văzându-i cum se înființează la prânzul de duminică – așa, ca din întâmplare. Și Irina zâmbind atât de mult.

Jack of Spades m-a lămurit din vreme. Jack of Spades cu priviri pătrunzătoare, observând cum băieții schimbau ocheade între ei și cu mama lor.

Dumnezeule! Iată o conversație pe care n-o poți numi altfel decât JENANTĂ.

Fii vigilent, prietene! Ferește-ți spatele.

Poate că lipsa de respect începe când fiul devine mai înalt decât tatăl. Există oare o zi anume, o *oră* în care staturile se inversează?

În fotografii poți să-i vezi pe copii crescând. În viață, nu. Deja trecuți bine de douăzeci de ani, ambii băieți erau mai înalți decât tatăl lor. Și nu semănau prea bine cu el.

Nu te gândi la asta, Andy. Nu acum.

Chris își tot lingea buzele, cu nervozitate, iar Dale se scărpina la nas (când credea că nu-l vede nimeni). Iar mama lor, cu vinovăția întipărită pe chip, stătea mai mult pe la bucătărie, ascunzându-se.

Și în final, la sfârșitul acelei mese JENANTE, când Irina era în bucătărie (firește!) sub pretextul că strânge vasele, Chris s-a întors spre mine cu un zâmbet crispat și mi-a zis, cu vocea hârâită:

— Tată, cred că ar trebui să vorbim...

Dale a intervenit și el, tresăltat:

— Da, tată. C-cred că ar trebui...

Iar tata, calm, le-a zâmbit și a răspuns:

— Așa? Vorbiți, deci.

Cum să nu râdă văzându-le fețele înroșite și privirile

neliniștite?

Cât de în serios se luau singuri. Și fiecare dintre ei ar fi fost înglodat în datorii de mii de dolari dacă indulgentul lor părinte nu le-ar fi plătit exorbitantele studii universitare, inclusiv cursurile postuniversitare, fără o vorbă de nemulțumire.

Iar acum, mama lor adulterină și prefăcută îi chemase pe la spatele meu.

Dacă există un lucru pe care un bărbat nu-l poate suferi, acela e prefăcătoria în sânul familiei.

— Chris, dacă ai nevoie de un alt împrumut, spune-mi și gata. Niciodată nu te-am refuzat încă, nu-i așa?

Chris era mai mare decât fratele lui cu doi ani. Și puțin mai îndatorat decât el. Țâncul răsfățat cu mutra ca a unui Brad Pitt tinerel se zgâia la mine de parcă l-aș fi plesnit peste față și pentru o clipă gura lui s-a mișcat, fără a scoate însă vreun cuvânt.

— Am... n-am venit pentru un împrumut, tată... Eu... Am venit amândoi să vorbim cu tine despre unele lucruri pe care ni le-a spus mama.

Chris i-a aruncat o privire lui Dale, care se uita încremenit la ceva de pe masă, frecându-se la nas.

Tonul meu era ușor mustrător și totodată mirat:

— Serios?! Și ce anume v-a spus „mama“?

— Că... că... bei și mai mult, tată. Că... ești mereu furios pe ea și că ai amenințat-o...

Tata tot nu avea de gând să se lase provocat să se enerveze.

— Am amenințat-o... Chiar așa? Cum?

— Mama zice că ai înșfăcato, ai împins-o...

— Zice că îți pierzi cumpătul când bei și că băutul s-a agravat...

— S-a agravat – nu e un cuvânt cam mare, băieții mei? Și unde-i dovada de la baza acestor acuzații?

— Mama ne-a zis...

— Mama a spus...

Tata ridică glasul, ca s-o cheme pe mamă:

— Hei, mamă! Vino-ncoace, mamă! Tatei i se aduc acuzații grave.

— Tată, ești beat chiar și acum. Dumnezeule!

— Tată, nu țipa așa la mama. Nu poți... nu poți să strigi așa la mama...

— Nu pot? Dar cine mama dracului e stăpânul casei ăsteia... al proprietății ăsteia? *Cine e șeful aici?* Mamă! MAMĂ!

— Tată, ești beat, la naiba! Exact despre asta am venit să vorbim...

— Dar ce-i asta, vreun rahat de „intervenție“? Familia care strânge rândurile împotriva tatălui? Cine a pus la cale chestia asta?

— Tată, nu suntem împotriva ta. Vrem doar să, să...

— Vrem să vedem dacă e ceva în ne-neregulă...

— ... în viața ta...

— ...dacă e ceva...

— Uite ce-i, băieți. (Foarte calm, chiar cu afecțiune, am rostit „băieți“. Nimeni n-ar putea confunda o asemenea solicitudine cu ironia sau cu furia.) Mama e cea instabilă emoțional zilele astea. Femeile de vârsta ei... știți voi... La menopauză. Și se extenuează la blestemata de școală a quakerilor care își plătește angajații cu superioritate morală în loc de salarii decente, pe ea și pe colegii ei liberali de stânga, cei mai răi bigoți – asta-i *agravare*. Întrebați-o! Interogați-o! Inculpați-o! Și *nu sunt beat*.

Era adevărat, băusem doar vin alb la masă. Numai vin alb, din câte știau băieții.

Păcat că nu ai o armă de foc în casa asta.

Băieții n-ar arăta niciodată lipsă de respect față de tatăl lor, dacă el ar fi corespunzător înarmat.

Mi-am împins scaunul în spate. Am reușit să mă ridic în picioare și să ies din cameră cu demnitate.

Sigur că m-au strigat:

— Tată? Hei, tată...!

Sigur că au venit după mine:

— Tată? Te rog, vrem doar să vorbim...

Iar Irina la fel, a venit după mine, însă la o distanță precaută:

— Andrew? Dragul meu, te rog...

Afară și în Jaguar. Afară, să iau puțin aer.

Nu-i iubești, asta-i doar o aiureală.

Niciodată nu i-ai iubit și o știi bine.

Ai renunțat la destule pentru ei, domnule Tip-de-Treabă.

Acum e rândul tău.

Și apoi... l-am văzut: un biciclist mergând în direcția în care mergeam eu, pe East Elm Road. Și nici un martor în jur.

Era Huang Lee. Am știut imediat. Înalt și slab, cu membre lungi, într-un tricou maro de la Școala Friends (Irina avea și ea unul exact la fel), cu o cască de protecție galbenă și lucioasă. Când m-am apropiat de el, apăsând scurt și des piciorul pe accelerație, i-am văzut, sau am început să-i văd figura asiatică plată, când a întors capul și a privit peste umăr, dându-și brusc seama de pericol – dar prea târziu.

Să-ți putrezească sufletul în iad! Și vouă, tuturor!

---

[10] Abreviere des întâlnită pe monumente funerare, din latinescul *Requiescat in pace*, în traducere „Odihnească-se în pace“.

CAPITOLUL 30

FUGA DE LA LOCUL FAPTEI

— Dumnezeule, nu!

În clipa în care biciclistul a întors capul, am văzut – creierul meu a sesizat – că nu era un bărbat, ci un adolescent: trăsături asiatice, păr negru ca smoala vizibil sub casca galbenă lucioasă, ochi măriți de groază – dar *nu Huang Lee*. Și totuși, era prea târziu: Jaguarul a țâșnit peste biciclist, într-un haos de brațe și picioare, țipete, scrâșnet de metal pe metal când bicicleta a fost strivită sub greutatea letală a mașinii...

Moale ca o păpușă din cârpe, băiatul fusese azvârlit la marginea drumului. La fel de brusc cum începuse să țipe, se oprise.

Un fir roșu subțire susura de sub casca galbenă lucioasă, șiroind pe asfalt. Un fir roșu care avea să devină un torent gâlgâitor în numai câteva secunde – dacă mai stătea cineva să se uite.

CAPITOLUL 31
SCHIMBARE DE DECOR

A doua zi dimineață i-am telefonat agentului meu din New York. Adică agentul de multă vreme al lui Andrew J. Rush.

Am repetat în grabă cuvintele memorate, ca pentru a-mi potoli emoția:

— Am... am hotărât să mă retrag, Barney. Nu voi mai termina acest ultim roman. Sincer, e prea mult pentru mine. N-am nici măcar titlul, după aproape un an.

Barney s-a arătat uimit. Îl cunoaște pe „Andy Rush“ de mai bine de treizeci de ani – întotdeauna optimist, mereu bonom; și atunci, ce-i asta?

— Despre ce roman vorbești, Andy? *Zigzag*? Nu acesta e titlul?

— Nu. Nu are titlu. Nu m-am gândit deloc la un titlu.

— Dar, Andrew, ar trebui să discutăm problema. Ai mai spus cuiva?

— Nu.

Dar pe urmă mi-am zis „da“.

— Vorbești puțin ciudat, Andy. Ești cumva... bolnav? S-a întâmplat ceva pe acolo?

„Pe acolo“ era modul în care prietenul meu din New York se referea la cvasiruralul New Jersey. Un ton de foarte blândă ironie, pe care de obicei îl puteam contracara cu o glumă isteață

despre ritmul frenetic al orașului, prețurile prohibitive ale locuințelor și restaurantele asurzitoare la modă. Astăzi însă, Andy Rush era tăcut.

— Andy? Ai discutat despre asta cu Irina?

— Irina nu-i aici acum, Barney. O să închid.

— Stai! Unde e Irina?

— Am spus că Irina nu-i aici acum, Barney. Dacă vrei să vorbești cu ea, vă privește doar pe voi doi.

— Andy, ce înseamnă asta? Tu și Irina... v-ați despărțit?

— O să închid, Barney. Te rog să nu mă mai suni.

— Andy, pentru numele lui Dumnezeu, lasă-mă să vin să te văd... Iau trenul azi. După-amiază? E bine așa? Pe la ora patru. Andy?

Închide și gata. Și nu răspunde când sună el.

Șterge e-mailurile. Barney o să înțeleagă.

Mi-am petrecut aproape toată ziua în birou, schițând următoarele romane Jack of Spades. Acțiunea lor se va petrece în locuri exotice, cu peisaje superbe: Tanger, Lisabona, Haiti, coasta amalfitană a Italiei sau poate Sicilia. Ori Shanghai?

Cum Jack of Spades și-a pierdut interesul pentru New Jersey, este de dorit o schimbare de decor.

Foarte incitant! Degetele îmi zboară pe tastatură, inima îmi bubuie.

Aceste romane vor îmbina unele dintre subtilitățile de intrigă ale lui A. Rush cu forța dinamică, viscerală și brută a lui Jack of Spades. *Un amestec de ADN de la Stephen King, Mickey Spillane, Clive Barker, Jack Ketchum, Chuck Palahniuk, plus un carnagiu care-ți încrețește carnea pe oase...* Euforia mă cuprinsese ca o flacără.

CAPITOLUL 32

AUTOANIHILARE

În dimineața asta am luat hotărârea.

Mă uit siderat la fotografia din ziar a tânărului de șaptesprezece ani Benjamin Chang*: elev la Școala Friends, victima unui accident rutier cu autor necunoscut în vreme ce se îndrepta spre casă cu bicicleta, în stare critică la spitalul din New Brunswick. Deocamdată nu există martori.*

Unica modalitate de a scăpa lumea de Jack of Spades este să scap lumea de Andrew J. Rush.

— Trebuie să fie oprit. *Eu trebuie să fiu oprit*.

Catamount Park trebuie să fie. Cariera, bolovanii de deasupra apei adânci, trambulina înaltă.

Un cerc perfect.

Draga mea Irina,

Să-ți amintești de mine așa cum eram când m-ai iubit.

Te rog să știi că niciodată n-am încetat să te iubesc.

Vă părăsesc pe tine și pe copii fiindcă sunt un pericol pentru voi.

Dacă citești asta, eu deja nu mai sunt.

Cunoști detaliile testamentului meu; tu ești executoarea.

Voi lăsa instrucțiuni speciale în acest plic.

Vreau să spun că nu trebuie să fiu învinovățit.
Și totuși, sunt de învinovățit.
Te rog să mă ierți!

Soțul tău iubitor,
Andrew

E remarcabil ce mult timp liber există într-o casă pustie.

Timpul se dilată ca să umple un spațiu vast, gol.

Timp mai mult decât suficient ca să concep scrisorile către autoritățile din Harbourton în care mărturisesc uciderea cu securea a lui C.W. Haider și furtul prețioaselor ei cărți; și „accidentarea cu fuga de la locul faptei“ a lui Benjamin Chang. Timp mai mult decât suficient să iau de pe rafturi cărțile subtilizate și să le așez, împreună cu *Căutătura* subtilizată, pe o masă alăturată, la loc vizibil.

În plicul pentru Irina voi lăsa cecurile – de câte 500000 de dolari fiecare – completate pentru Esdra Staples și Benjamin Chang. Îi voi explica Irinei scopul cecurilor și o voi ruga să-mi respecte dorința, lucru pe care nu mă îndoiesc că-l va face.

Dumnezeu știe că este o compensație foarte mică.

Stop! Ți-ai pierdut mințile? E o cacealma!

Un truc stupid și inutil al lui Andrew J. Rush. O încercare disperată de a-i smulge lui Jack of Spades un final al poveștii...

Jaguarul avariat va rămâne în garaj, nefolosit. A devenit un vehicul al rușinii pe care (par eu a ști) Irina îl va vinde rapid.

Mica sticlă din argint este plină, pentru ultima dată.

Așa, ia o înghițitură! Două înghițituri.

Un strop de whisky limpezește mintea încețoșată.

Dar cu cât mintea îmi e mai limpede, cu atât mai ferm devin cu privire la chestiunea *autoanihilării*.

La Catamount State Park, mi-am parcat breakul lângă intrarea în carieră. În această zi rece de început de primăvară,

parcul e pustiu.

Un cer atât de albastru, încât ochii îmi lăcrimează.

Drumul până la carieră e mai lung decât îmi aminteam. Deja gâfâi când încep să urc deasupra lacului, cățărându-mă de-a latul pe bolovanii diformi în culoarea argilei (mânjiți acum cu graffiti) – nu la fel de ușor pentru mine la cincizeci și patru de ani pe cât a fost la doisprezece, ultima dată când am venit aici.

Nu fi sentimental! Nu dai nici doi bani pe fratele tău mort, ba chiar ai uitat cum arăta.

Uite-o, trambulina improvizată. Pare aproape neschimbată după atâția ani.

Dar nu e atât de sus deasupra apei, cum îmi aminteam. Cinci metri? Patru?

O pojghiță înghețată pe fața neagră a apei, ca o pleoapă acoperind un ochi.

Ce faci? Ai înnebunit?

Joci teatru? Asta e?

Îmi îngreunasem multele buzunare ale jachetei din nailon și ale pantalonilor kaki cu pietre mari. Încălțasem ghete grele de drumeție care-mi atârnau de glezne ca niște greutăți. Cu mare grijă urc treptele de metal spre partea de sus a scării și cu mare grijă înaintez de-a lungul trambulinei. Ce rece e aerul, dintr-odată! Și nu la fel de neclintit cum părea jos.

Un val de panică, de teamă că aș putea fi dezechilibrat de o pală de vânt și să cad în apa neagră și înghețată înainte să fiu pregătit...

Atâția ani au trecut, iar Evan a fost mort în tot acest timp, pe când eu am fost viu.

— Îmi pare rău, Evan. Orice am făcut, sau mi-am imaginat că am făcut, a fost o umbră peste viața mea.

Rahat! Îți era ciudă pe fratele tău mai mic și l-ai împins de pe trambulină.

Poate că n-ai vrut să moară, dar... a murit.

Voi păși dincolo de capătul trambulinei și voi cădea drept în jos, cu brațele lipite de corp. Voi cădea drept în jos, cu picioarele înainte.

Scurt și brusc, ca o lamă intrând în apă, frângând pojghița subțire de gheață.

Cu numai câteva vălurele, mă voi scufunda în apa adâncă. Dar nimeni nu va țipa, văzându-mă.

Băiatul acela! Nu înoată, se duce la fund...

Să-l ajute cineva... băiatul acela...

La capătul trambulinei, stau nemișcat. O întunecime îmi acoperă ochii, nu mai văd limpede. Am început să tremur de frig și de emoția aproape insuportabilă a ceea ce va veni.

— Nu există altă cale. Asta e decizia corectă.

Pentru a distruge răul trebuie să distrugi ființa în care trăiește răul, chiar dacă aceea ești tu însuți.

Cred că voi muri din cauza șocului, fiindcă nu mai am doisprezece ani. Am cincizeci și patru și uneori m-a durut inima, ca un spasm muscular. N-am spus nimănui despre asta, fiindcă mi-a fost rușine de mortalitatea mea și m-am temut de ceea ce înseamnă cuvântul însuși, *mortalitate*. Voi muri din cauza apei înghețate care îmi va apăsa pieptul, fața, ochii. Dacă am noroc, șocul îmi va provoca în numai câteva secunde pierderea conștienței. Ca orice ființă disperată în prag de înec, voi vrea să respir, dar apa va fi cea care-mi va pătrunde în plămâni.

Ba nu. N-o vei face. Ca să mă ucizi pe mine, trebuie să te omori tu. Și ești slab, un laș. N-o vei face.

Chiar la capătul trambulinei. Există o mișcare aici, o abia perceptibilă mișcare a scândurii, un scârțâit vag sub greutatea mea. Deasupra, cerul e atât de albastru, încât îmi străpunge ochii. Stau nemișcat, drept și înalt, cu umerii trași înapoi și

capul sus. În buzunare am pietre grele. Jachetă de nailon, pantaloni kaki. Jack of Spades m-a observat cu dispreț și batjocură, dar acum înțelege că sunt serios și râsul lui devine aspru, incredul. *Nu poți. N-o s-o faci. Blestemat să-ți fie sufletul în iad, N-O S-O FACI!*

Dar respir adânc acum, cu convingere. Simt mișcarea, ușoară ca o răsuflare, a cuiva sau a ceva în spatele meu.

Părul mi se ridică pe ceafă, în extazul anticipării. Nu mă întorc și nu mă clintesc când degetele mă ating ușor și mă îmboldesc în aer.